

party
ee

Do you want to allow another person to act as your agent?

Designee's
name

Under penalties of perjury, I declare
that the foregoing is true and correct.

Your signature

Robin O'Wrightly

Spouse's signature. If a joint

4554

CARP

Surname **TILDA KRISTINE**

Given name

Birth date **08/05/19**

Birth place **WARM**

Nationality **US. CI**

Marital status **SINGL**

IDC valid. date **08/05**

IDC expiry date **01/05**

Signature *Tilda*

1233214554 08051992

ERELEM
(eszetlen
szerelem)

U.S. Department of the Treasury—Internal Revenue Service
Individual Income Tax Return
For the year ended 12/31, 2006, or other tax year beginning on 1/1/07

Print your name and initial

Household's first name and initial

Home address (number and street). If you use a P.O. box, state the number and street.

City or town or post office, state and ZIP+4®

Check here if you are filing jointly

1 ☐ Single

2 ☐ Married

3 ☐ Married filing jointly

Filing Status

© 2015 A Szerző

ISBN 978-963-12-3677-4

Minden jog fenntartva!

Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

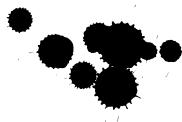
© 2015 Szerzői kiadás (elektronikus PDF megjelenés)

Borítóterv és tördelés: Szabó Borka

További információk a könyvvel kapcsolatban:
boribakter@gmail.com

„...Továbbolvasta a félbehagyott könyvet, ami egy kétes hírű kurtizán és hűséges költő-szerelme közötti viharos és szenvedélyes szerelméről szólt. »És akkor Jeanne felkapta a vázát, amely a keze ügyébe került, majd egy hirtelen mozdulattal elhajította Serge felé...« Gyönyörű volt.”

Először is töredelmesen elnézést kérek, amiért ebbe az egészbe mindenkit belerángattam, de hát ezek vagyunk mi, emberek. Ettől szép az egész. Egy szerelmesregény pedig lehet jó is, mint ahogy arra már bőven olvashattunk példát. Ami pedig rossz, az rossz enélkül a kis segédanyag nélkül is...

(Basszus, folyik a tollam!)

– Üdvözlöm a Szájas Örömköknél, a nevem Tilda Carp. Miben lehetek szolgálatára? – kérdezte a vidám szemű, szőke asszisztensnő a trendi hedszettjében az éteren túlról érkező potenciális ügyféltől.

– Hahh, Tildaah – hörögte egy meglehetősen zavarba ejtő hang –, megfognám a formás kis popód, aztán kicsavarnám, mint egy érett citromot... Csak ne mosd meg, kérlek, ne mosd meg! Szeretem, ha szottyos egy kicsit. Úgy kicsavaram, hogy összezsínálsz magad a gyönyörűségtől.

Tilda egy pillanatig megmukkanni sem mert, mint ahogy köpni-nyelni sem – pedig az ő szakmájában ez alapfontosságú dolog volt. Egész nap az ajkaival, fogai-
val és nyelvével kereste a napi betevőt, nem lehetett igénytelen, tudnia kellett szakszerűen üríteni szájának tartalmát. Mindenkor rendelkezésre kellett állnia, a telefonon és a személyesen érkező potenciális ügyfelek számára. Neki az egész világ az ügyfele volt, mindig tiszta és csillogó mosolyával kellett várnia a mindenre képes és örülten éhes klientúrát. Ez volt a hozzá hasonlóan fogszelymet reklámozó és fogtisztító nass-próbakóstolót tartó hoszteszek feladata. De ebbe nem tartozott a telefonos zaklatók kiszolgálása...

– Elnézést, nyilvánvalóan... téves hívás... Ez a Szájas Örömkök ügyfélszolgálat, fogszelymet és fogközbarát nassolnivalót ajánlunk vevőinknek... – majd egy pillanat alatt kapcsolt, hogy itt és most bizony ordas nagy telefonbetyárkodás áldozata lett.

– Tony?! – harsant bele a kagylóba. – Te vagy az? Ne hülyülj! Tony Wallace, ez egyáltalán nem vicces!

Én itt dolgozni próbálok, te pedig csak hátráltatsz engem! Szólni fogok a főnöknek, és akkor már nem leszel ilyen vidám! – A vonal túlsó felén már hahotától recsegett az éter.

– Ne foglald le a vonalat, hívhatnak fontos ügyfelek! – kiáltott rá duzzogva a lány, majd grimaszolva lecsapta a kagylót.

Tony Wallace az egyik legelképesztőbb, legszemtelenebb és legmihasznább kollégája volt a bevásárlóközpontban, aki csak létezett. A Szájas Örömkömb bemutatóterme kitelepült a belvárosi szűk üzletből a Wal-Mart egyik sarkába, és ott kezdte meg áldásos íny- és fogközvédelmi tevékenységét. A 19 éves szőke, bombázó Tilda volt az egyik legharcosabb munkatárs, aki ott dolgozott. Lelkesedése érthető volt: nem vették fel a Harvardra – megint! –, és végre már két hete volt egy biztos állása, amiből fizethette olcsónak éppen nem mondható, ám annál aprócskább albérletét. Minden pénzre szüksége van ahhoz, hogy talpon maradjon, amióta eljött otthonról. Semmi jó emléket nem hozott, csak a macskája preparált hulláját, hogy vele lehessen a nehéz időkben. Éjszakánként, amikor elfogta a magány miatti félelem és a sírás, magához szorította a kitömött kis állat testét, és nyüsztetett:

– Ó, Cirmi! Én kicsi Cirmim!

Nappal pedig ez az ember kínoztá: Tony Wallace. Az Ugrálj Szabadon stand munkatársa. Neki semmi dolga nem volt, csak naphosszat mászkálni a hipermarketben, üldögelni a lenti kávézóban, trécselni a biztonságiakkal és – ja, igen! – Tildát bosszantani.

– Tony, te óvodás szinten megrekedt kamasz vagy – korholta mindig. Két hét alatt sikerült kiismernie annyira, hogy tudja: a srác halálosan bele van zúgva – de minimum a C-s cicikbe és a hibátlan lábaiba –, csak éppen képtelen a normális emberi kapcsolatok kialakítására. – Nem tetszel, ne is álmodj rólam, kizárt, hogy megkapj! Az öcsémmel is előbb feküdnék össze, mint veled! – fakadt ki pár nappal ezelőtt. Onnantól kezdve azt kellett hallgatnia, hogy ő micsoda perverz egy szuka, aki képes vérfertőző életre a saját testvérével... Habár nem is volt öccse. Próbálta nem felvenni magára ennek az éretlen kölyöknek a csipkelődését, de ma már kezdett betelni a pohár.

Aznap nem volt annyi látogató, gyakorlatilag senki. Napok óta pangott a bolt, de nem csak a Szájas Örömök standja volt üres. Az Ugrálj Szabadon üzletének kereke se pörgött, Tony ezért is ért rá annyira heccelődni.

Éppen azon tanakodott magában a lány, hogy miként tudna visszavágni, és kikeveredni ebből a kínos céltábla-érzésből. Már az egész földszint rajta röhögött, mert Wallace mindenkinek elpletykálta az öcskösös sztorit.

– Ki foglak csinálni, te kis pubi – füstölgött magában, a stand hátuljában, háttal a vásárlóközönségnek, és kifújta az orrát.

– Khm, khm – krákogott mögötte valaki. Ő azonmód megpördült, egyrészlől, mert azt hitte, a főnöke az, másrészlől, mert még égett benne a munkakedv.

Már hadarta is az előtte álló vendégnek:

– Üdvözlöm a Szájas Örömöknél, a nevem Tilda Carp. Miben lehetek szolgálatára?

A megkérdezett vendég egy igen jóképű, magas, izmosnak látszó, harmincas éveinek végén járó férfi volt, akinek a láttán földre gyökerezett a lány lába, és elakadt a lélegzete.

– Kedves Carp kisasszony, kérem, vegyen levegőt, és segítsen abban, hogy nem fullad meg, így egy halott látványával kevesebb sokkhatás ér ma engem ebben a kócerájban, még akkor is, ha ez a halott gyönyörű – mosolygott rendületlenül az adonisz, aki bemutatkozott: – Clifton Curtis, Adó- és Pénzügyi Ellenőrző Hivatal. Ön a Szájas Örömközlő vezetője vagy könyveléssel foglalkozó asszisztense?

Tilda lassan észhez tért, és idétlen heherészéssel igyekezett leplezni zavarát.

– Ó, nem, nem, dehogyis! Úgy nézek ki? Hihhihi! ... Khm, khm, elnézést. A főnököm jelenleg nem tartózkodik bent, de felhívhatom, hogy jöjjön be. Vagy ő menjen be Önökhöz? ...Hihhihi, valahogy megoldjuk, mint a szájjakkal és az örömközléssel is! ...Upsz, nem így gondoltam – mondta, majd fültövire elpirult, annyira, hogy még a szőke haja is vörös lett.

– Megteszi, hogy felhívja nekem? Ennyi bőven elég – dobott egy rutinos mosolyt felé a szédítően sármos adóellenőr – megszokta már, hogy a jelenlétében mindenki megzavarodik. Kicsit mulattatta is a dolog, hogy egy ilyen csinos kislánynak mutogathatja a hivatali hatalmát. Persze mutogatna mást is, de nem illik... Elhívhatná randira. Bár a lánya lehetne – már ha 17 éves korában nemzett volna egyet a főszűz. Ami megtörténhetett simán, amilyen csalfa nőfaló volt akkortájt – ebbe belepirult ő is, amíg átfutott az agyán.

Közben Tilda Carp már bepötyögte a számokat a telefonjába, így nem látta a visszaemlékezés eredményét Curtis úr arcán. El is fordult tőle, hogy koncentrálhasson és összeszedhesse a mondandóját. Eléggé meg volt ijedve, sosem találkozott még adóellenőrrel. Főleg nem ilyen szív- és adócsalástipró fajtával.

– Halló, Ward? ...Be tudnál jönni? ...Nem, nem, semmi gond, csak itt vannak az IRS-től, és a vezetővel szeretnének beszélni...

– Vagy egy pénzügyekben jártas, könyvelésen dolgozó asszisztens is megteszi! – vágott közbe az ellenőr, hogy a vonal túlsó felén is hallják a kiigazítását.

– Nem, nem, személyesen szeretne találkozni veled. ...Ugye nincs baj? Nem én rontottam el valamit?! ...Rendben, akkor megmondom neki – nyomta ki már sokkal nyugodtabban a telefont a lány.

– Fél óra, és McKee úr itt lesz – mondta magabiztosan vendége arcába, ismét mosolyogva a szőke szépség – Addig esetleg egy kóstolót a fogközbarát nassolnivalónkból? Garantáltan nem szorul be a fogak közé, csökkenti az ínygyulladást, megelőzi a fogkőlerakódást...!

– Nem, köszönöm, igazán kedves, de nem fogyasztok ilyesmit – háraitotta el a kedves invitálást a férfi. – Inkább leülök a padra, úgylis van papírmunkám, amit át kell, hogy nézzek.

A közeli padra ült – ahol kis asztalok is voltak üresen –, úgy hogy rálásson a lányra. „Biztos, ami biztos, nehogy nekem itt megszökjön” – gondolta. Elővette a paksamétát, az adózási papírokat, ügyirat-iktató adatkezelési nyilatkozatokat és egyéb, adóhatósági illetőségű

iratokat, majd lázasan tanulmányozni kezdte őket. Nem vette észre, hogy Tilda teljes összpontosítással figyel, félig ijedten a hatalom markától, félig felizgatva a hatalom emberétől...

Az ágyban egy fiatal lány feküdt, szőkésbarna haja rátapadt nedves arcára – lázas volt és nagyon-nagyon beteg. A szobába egy fiatalos asszony lépett be, kezében tálcával, amin tea gőzölgött, és temérdek pirulás doboz foglalt helyet.

– Janet, kislányom! Meghoztam a gyógyulás reményét, kicsim!

– Mmmm – nyöszörögte a 15 éves gimnazista nagybeteg a paplan alatt.

– Vedd be ezeket, gyöngyöm, kérlek, jobban leszel tőlük! – simogatta meg édesanyja aggódón a párnába süppedt, kócosra feküdt lányfejet. – És itt a lázmérő is, várok, amíg megméri a lázad.

– Jaj, Anya, már nem vagyok kisgyerek – nyögte Janet Carp, Tilda húga. – De köszi!

Felült az ágyban, amennyire bírt, mert a sertésinfluenzának szétpánikolt náthája nagyon elgyötörte. Valójában persze iskolusz undoritisze volt, megfázással egybekötve, és most jól esett neki, hogy valaki gondoskodik róla.

– Te vagy az egyetlen kézzelfogható gyerekem – simított ki egy gaz, áruló hajtincset tinije arcából.

– Anyaaa – róttá meg az –, tudod, hogy ez nem igaz!

– Tudom – sóhajtotta anyja összetörten –, de mit csináljak, ha Tilda mindenestől kivonult az életünkből?

– Az ő dolga – kortyolt bele a teába a lánya, cserfesen kioktatva szülőanyját. – Nem kisgyerek már, van saját élete. New York, munka, pasik, bulik, szex, drog, alkohol, erőszakoló zaklatók, pszichopata sorozatgyilkosok. Tud magára vigyázni. Mit aggódsz?

– Köszi – sóhajtotta megint az anyja. – 25 év múlva én is ezt mondom majd neked, ha lesz egy lányod, aki kilép a nagybetűs életbe.

– Isten őrizzen! – fújt egy nagyot a teába kuncogva Janet. Megvolt benne egy tinédzser minden lázadása és ellentmondásossága.

Itt volt ez is, hogy újabban állítólag lányok foglalták le a fiúk helyett. „Ez is valami hóbort, amivel engem akarsz idegesíteni” – mondogatta Carpné, mindkettőjük anyja, akitől Tilda egy alkalmas pillanatban elmenekült. „Irtóra irigyellek ám, nővérkém” – csicseregte a telefonba a minap. „Te tényleg csajokkal kavarsz?” – hallotta vissza Tildát. „Ja, az csak a mostani nem normális énem. Elegem van a pasikból. Egyelőre ismerkedem a kapcsolatokkal” – fújta rá a tini. „Jól van! Brahiból, hogy idegesítselek titeket, mert ezt marhára imádom. Ja, meg mert miért is ne? Ki tiltja meg? Rohanok az emberjogi képviselőmhöz, és a Pride-on is ott leszek, direkt.” Itt vége is lett a beszélgetésnek, mert – Janet szerint Tilda kinyomta a telefont, valójában pedig – lemerült a nővére telefonja.

– Hagyj neki időt, Anya. Majd lenyugszik, visszajön, vagy mit tudom én. Aztán megint egymást öljük, majd visszasírod te, hogy csak én voltam itthon.

– Nahát, neked jót tesz a betegség – kuncogott az anyja, majd megcsipkedte Janet arcát. – De azért inkább gyógyulj meg!

Ekkor elnevelték egymást és magukat, meg minket, írókat és olvasókat is, meg a fordítógép is elromlott, de amúgy mindenkinek egész jó kedve lett.

Ha máshogy nem is.

Tilda leejtette a telefonját, ez zavarta meg az ábrándozásban, amit Clifton Curtis nézegetésével töltött el. Időnként a férfi is fel-feltekingott a papírhalomból, ami terebélyesedett és nőtt az ölében, meg az asztalon, és az előbbi csúcsosodás meglehetősen izgalmasnak hatott a fiatal lány számára. Pedig a hivatalnoknak csak a Parker tolla szorult be két irattömb közé, a combja felett.

– Nem látta a tollamat? – kezdeményezte a beszélgetést a férfi, átkiabálva a stand és a padok közötti sétáló-részen, mivel ezzel egy időben egy takarítógép sivített arra felé lassan és rettentő zajosan.

– Tessék? – kérdezett vissza Tilda, mert nem értette, mit mond az adóellenőr, csak azt látta, hogy beszél.

– Azt kérdeztem, hogy nem látta a tollamat? Itt volt az előbb! – ismételte meg hangosan a férfi.

A zaj nem hagyott alább, a takarító leszállt a masináról és elsietett valahova, de a gépet nem állította le. Szabálytalan és veszélyes, de nem szólt neki senki. A biztonságiak nem voltak sehol, Tilda pedig nem értett

hozzá, hogyan állíthatná le. Curtis úr pedig észre sem vette, hogy elment a személyzet...

– Nagyon hangos ez a gép! – kiáltotta vissza a szőke hosztesz. – Nem értek semmit, amit mond...

– Hogy mondja? „Adjon sanszot ez ekképp?” Ennek nincs értelme, ne haragudjon, nem értem!

– Nézze, remélem, visszaér a takarító, és akkor tudunk beszélgetni, de egy szavát sem értem, elnézést! – zárta le a csevelyt a lány.

– Ebben a zajban semmit nem hallok, főleg nem, amit mond, de tudja mit, már meg is van a tollam! – örvendezett Clifton Curtis, mikor felfedezte, hogy két irattömb közé szorult a Parkere.

Hát jól elbeszélgettek.

Pár perc múlva a takarító is megérkezett, és el is cammogott rémes hangláda-szerkezetével, valamint Tilda főnöke, a Szájas Örömök Stúdió vezetője, Ward McKee is befutott.

– Elnézést a késésért, de dupla dugó volt a 2-es és a 6-os utca között – szabadkozott az adóhivatalnoknak, aki addigra már összepakolt, és úgy várta ügyfelét a padnál.

– Semmi gond – nyújtotta amaz a kezét. – Clifton Curtis.

– Üdvözlöm, Ward McKee, Szájas Örömök – fogadta a kezét a főnök, aki egy nagydarab, magas, szőke, tuskés hajú fickó volt, és a negyvenes éveinek közepén járt. Üzleti öltözetet viselt, tipikus ügyvezető kinézete volt. Jól rímelt az öltönyös adóellenőrre, csak nem volt annyira helyes.

Ismét leültek a padokhoz, az asztalok mellé, mert máshol nem tudtak volna papírokat leteríteni.

– Gondolom, Tilda, az én jobbkezem már bemutatta a mi kis gyöngyszemünket – tárta ki karját széles mosollyal McKee, és már készen állt egy marketing-bemutatóra.

– Ezért most inkább térjünk a tárgyra – vágott közbe udvariasan, kard híján szóval Curtis úr.

– Bejelentés érkezett, hogy Ön nem megfelelően kezeli a cég pénzügyi klaszterének kimutatásbeli elmaradásából érkező hiánypótló büdzsé alakítását.

– Meg tudom magyarázni – hebegett az üzletember.
– De lehetne, hogy ezt ne a beosztottam előtt beszéljük meg? Nem hiszem, hogy neki ezt hallania kellene.

– Ha ő az Ön jobbkeze, akkor miért ne – ajánlott helyet Tildának Curtis úr.

– Ó, nem, nem, vagyis igen, a jobbkezem, de azért a pénzügyi része nem tartozik a beosztottjaim egyikére sem. Büszke vagyok rá, hogy magam intézem – próbált teret szerezni a helyzetében az üzletvezető.

– Ó, értem már – vigyorodott el a hivatalnok, megkóstolva a gyengéket és butákat lebénító okos és erős hatalom édes ízét. – Nem „úgy” a jobbkeze? Nos, ez már nem az én asztalom, inkább a HR-osztály zaklatásügyi kirendeltségéé – kuncogott. – Elnézést, de ez kihagyhatatlan, felütött labda volt – tért magához.

– Elmeget Tilda, vagy sem? – háborodott fel McKee.

– Várjon még – tartóztatta átható pillantással és puha karfogással az indulni készülő lányt a hivatalnok. – Ő mióta áll alkalmazásban? Bejelentett munkae-
rő? Legalább minimálbéren foglalkoztatja? Határozott

vagy határozatlan idejű szerződést írtak? Minden papírra szükségem lesz Carp kisasszony alkalmazásával kapcsolatosan.

Tilda érezte, hogy szikrázni kezd a levegő, amint egymásra néztek. Egy pillanatra találkozott a tekintük, és a légtér megtelt elektromos töltéssel. (A bevásárlóközpont elektrosztatikus töltést adott le bónuszban a késő estig ott maradóknak, így ők nap végén boldogan kiszülhettek valamelyik bevásárlókocsi fogantyúján.) A papírok táncra keltek, szellő libbent és madarak csicse-regtek – háromezer mérfölddel arrébb. Ez most nem az! Koncentráljunk már!

– Nos – szólalt meg Ward rekedtesen, ahogy az adrenalin megmerevítette hangszálait, és torka kiszáradt –, ha ezt előbb tudom, akkor elhozom a papírokat, így viszont nem tudok egyebet, mint esetleg a héten valamikor befáradni önökhöz... Ha ez így... elfogadható... megoldás.

Tilda engedelmesen álldogált a megbeszélő felek mellett. Egyre Clifton arcát fürkészte. Égő kék szemek próbálták kilesni a zöldesbarna, titokzatos és izgató szemek titkát. Miért jött valójában? Lefülni egy feketegazdaságot tápláló, multicégekkel parolázó, dolgozó népet kizsákmányoló, pénzhajhász monetaristát?

– Igen – mintha olvasott volna a gondolataiban a férfi –, igazából azért jöttem, hogy lefüleljek egy feketegazdaságot tápláló, multicégekkel parolázó, dolgozó népet kizsákmányoló, pénzhajhász monetaristát, de ha most nem tudom elcsípni magát, nekem a héten bármelyik nap megfelel ügyfélszolgálati nyitva tartási időben. Reggel 8

és délután 4 között várom az Adóhivatal főépületében, az Adózással kapcsolatos kihágások ügyével foglalkozó osztályon – ezzel felkelt az asztaltól, zsebébe nyúlva átnyújtott egy névjegyet a megizzadt McKee-nek, aki joggal érezhette, hogy McKeenozni csak ezután fogják igazán.

– Önnek is adok, elragadóan szőke hölgyem – fordult Tildához, és kezébe csúsztatott egy névjegyet úgy, hogy ujjai finoman érintsék a lány tenyerét, aki ettől megborzongott. (Vagy csak a légkonditól, amit ellenőrzés céljából tesztelgettek a hipermarket szinten, még zárás előtt...) – Hívjon bármikor, ha elnyomva és kizsákmányolva érzi magát.

Majd ugyanezzel a mosollyal el is tűnt a szemük elől, mint a köd.

Meg a lámpákat is lekapcsolták.

– Menjenek már haza! – üvöltött be a szintre az éjszakai biztonsági őr, aki a bevásárlóközpont szervizrészét őrizte, de a publikus helyeken is megfigyelő járőrözést tartott, és lekapcsolta a villanyt, hogy távozásra bírja a túlbuzgó munkaholistákat – meg az esetenként becselengő, meghúzódni akaró hajléktalanokat...

– Anya...

Carné felnézett a hálósobában a könyvéből. Azt hitte, egyedül lehet kicsit egy megerőltető nehéz nap után, de Janet felébredt és most ott állt az ajtóban.

– Egek, hiszen éjfél is elmúlt. Nem tudsz aludni?

– Nem nagyon. Idekucorodhatok? – kérdezte tőle a tinilány, és olyan arcot vágott, mint ötéves korában. Közeledett az ágy felé, lesunyt fejjel, felfelé nézve, mint egy kis ázott kutya. Nagyon aranyos volt akkor, most viszont inkább viccesnek hatott. Ismerve egyébként vérmes természetét...

– Hát hogyme – invitálta be gyorsan a takaró alá, maga mellé anyja. – Meg ne fázz nekem jobban! Meg aztán ha rám ragasztd a nyavalyád, legalább nem kell holnap dolgozni mennem – kuncogott és összekoccantotta fejét a lányáéval.

– Jaj, Anya, olyan vagy, tudod, hogy ez nem fertőző már – felelte az, miközben befészkelte magát a kényelmes fekvőhelyre.

– Mi? Az iskolusz undoritisz? Fenéket nem... Felnőttkori szövődménye a munkausz undoritisz. Ha lehet, még rohadtabb, mint kiskori megnyilvánulása. És semmivel sem gyógyítható, kizárólag szabadnappal... Mondd el, kicsim, mi bánt? Miért nem tudsz aludni?

– Mert már szétaludtam a fejem. Ma többet aludtam, mint egy sárgaságot kapott, alultáplált újszülött.

– Jesszus, te gyógyulsz – tettetett meglepetéssel konstatálta anyja Janet meglehetősen cinikus hasonlatát.

– Fogadjunk, hogy még mindig Tildán rágódsz, Anya.

– Apátok lelépése után kicsit nehezen viselem az eltűnős családtagokat. Különben is, nem értem, hogy miért nem jó neki itt? Az egyetemre sem vették fel, ilyenkor kell a támogatás, hogy ne adja fel, folytassa az előkészítőt. Elherdálja a tehetségét olcsó dolgokra.

Cipőárusításra, gyorsétteremre, takarításra, most meg erre a fogfehéřítésre, vagy mire!

– Fogközbarát táplálkozási, orális tanácsadó hosztesz a feladatköre, egészen pontosan.

– Hű, de tájékozott vagy! Hát ez minden, csak nem jó... Ennyi erővel lehetne valami csúf foglalkozás is, mit tudjuk mi itt Oregonban, hogy a jó öreg Nagy Alma mire bírta rá?

– Szerintem baljós és hagymázos képzelgés helyett látogassuk meg valamikor, oké?

– Nem is tudom. Beszélnem kellene vele. Nehogy zavarjuk, vagy ilyesmi... Már vagy három hónapja nem hívtuk fel egymást. Nagyon haragudhat rám...

– Nyugi, Anya, majd én elsikálom. Mire odaérünk New Yorkba, kezesbárány lesz. Hidd el nekem! ...És most hagyj aludni, légy szíves!

Majd ezzel a mondattal Janet Carp hátat fordított ébren maradt anyjának, és – amúgy amerikaiasan – bevágta a szunyát.

Az asszony magára maradt a kétségeivel és a kérdéseivel. Ő nem tudott aludni, nem a kislánya. Úgyhogy ennek megpecsételésére továbbolvasta a félbehagyott könyvet, ami egy kétes hírű kurtizán és hűséges költő-szerelme közötti viharos és szenvedélyes szerelméről szólt. „És akkor Jeanne felkapta a vázát, amely a keze ügyébe került, majd egy hirtelen mozdulattal elhajította Serge felé...” Gyönyörű volt.

Tilda szemére sem jött álom, habár három órával előrébb járt az éjszakában, mint a nyugati parton élő családja. Vagyis New Yorkban már reggel kilenc volt, és ő dolgozott, pedig egész éjjel nem aludt, így aztán talpon maradni sem volt egyszerű. Tulajdonképpen az egész este, éjjel és reggel egy egész egybefüggő álmatlan éjszaka volt. Ott állt a standon, kiszolgálta a látogatókat – aznap csak délig hat érdeklődő volt, és ezek közül egy vásárolt is Szájas Örömök® fogselymet! –, de nem érzékelte önmagát, csak mintegy kívülről. A szája száraz volt, a szeme bedagadt, és másnaposság érzése kerítette hatalmába, pedig nem alkoholból ivott sokat, hanem az éjjelt átszelő ébrenlét kínos mocsarából, vagy honnan. Mindenesetre irdatlanul szarul volt, annyi szent.

– Halló? Tony, ma nem vagyok vevő a marhaságaidra – szólt bele a telefonba, mikor az megcsörrent. Nem kapott választ, így nagyon megijedt. Csak nem egy zaklató...?! De nem. Csak annyira fáradt volt, hogy elfelejtette megnyomni a zöld gombot... Így aztán a fülébe sikoltotta a telefon az utolsó csörrenést, amitől nagyot visított és elejtette a készüléket ijedtében. Mire utánanyúlt, az elhallgatott. „Francba” – dohogott magában.

Pedig egész éjjel két dolgon járt az agya. Az egyik az adócsalás és a be nem jelentett, feketepiaci munkás rémkép körül, a másik az ellenállhatatlan arcú és testű, izgató adóhivatalnokon. Ahogy matat a papírok közt... keresi a tollát... rámosolyog... beszél hozzá a megnyugtató hangján... a kutya meg nem mondaná, hogy finánc. Ezerszer lejátszotta magában, mi lett volna, ha nem

engedi elmenni a standtól... Ha megetetheti a fogközvédő termékmintával... Egy egész bárcásnyi kis pornófilmet leforgatott a dolgok mikéntjéről, hogy mi lett volna, ha... Most is csak úgy jöttek a képek, sorban, szép kis mozifilm 18 éven felülieknek...

– Elnézést, de folt van a szoknyáján – súgta hirtelen valaki a fülébe.

– Jesszusom! – sikított fel. A legjobb résznél szakították félbe! – Hol? – nézett le magára rémülten. A szoknyáján elől egy hatalmas kávéfolt virított, amit épp most öntött le a kézmelegre hűlt, ipari kávéjával.

Felnézett, és akkor érezte, hogy ez a „ciki” megfogalmazhatatlan szuperlativusza, mellyel az idő ezen intervallumában konvergálhatott.

Előtte állt kedves és szokványos emberi arckifejezéssel, de nevetést palástolva „Mr. C.C.”, ahogy álmaiban elképzelte, azaz Clifton Curtis, adóhivatalnok.

– Ó, a csudába! – korholta magát, és pirosabb lett a hipermarketekben használt „Akció!” feliratoknál. Gyorsan visszaállt a stand mögé, hogy csak a felsőteste látszon.

– Semmi gond – somolygott a rettegett adó-nisz –, általában senki sem tud jól aludni, miután találkozik a magamfajttal. De most ne féljen, nem hivatalos ügyben jöttem. Gondoltam, elnézek már ide, hogy megismerkedjem a termékkel, ami idevonzza a látogatókat. Milyen íze lehet egy ehető fogselyemnek?

– Nem igazi fogselyem, persze, hanem fogközvédő ropogtatnivaló – nevetett fel Tilda. Előretolta a tálcát, hogy a férfi vehessen a kicsi falatkákból. – Sonkás, pizás, sajtos és natúr sós – mutatta a választékot a lány.

– Magának melyik a kedvence? – kérdezte Clifton, és rákacsintott a székeségre, aki ettől megint elpirult.

– Szereti a bio és vega dolgokat, ami kívül retkes, belül gombás, igaz, Tilda? – termett ott Tony a sármos férfi mellett. Idegesítően nagy volt a kontraszt a szívödöglesztő harmincas és a formátlan, kissé elhízott, zsíros hajú húszas pasi között.

– Édes istenem – mondta lakonikusan a lány, aki már nem tudta, hogy milyen fűtőértékkel éghetne jobban.

– Curtis úr, bemutatom Tony Wallace-t, az év dolgozóját az Ugrálj Szabadon boltjából. Nem akarja őt is kivizsgálni, esetleg elvitetni? Felszabadító lenne – tört ki belőle szabadon az igazság szava. Meg egy harsány böfögés, amit a kialvatlanság mellé társuló kávéivás okozta folyadékhiánynak és levegőnyelésnek volt betudható.

„Te olvasod is, amit írsz?”

„Szerinted?”

„Folyadékhiány mióta okoz böfögést?”

„Nem tudom. Nem mindegy?”

– Bööf... Elnézést – szabadkozott Tilda. Már sokkos állapotban volt lelkileg az őt ért kínos helyzetek miatt. Ezt már fel sem vette.

– Az adrenalin okozza – mutatott rá Tony. – Rá se ránts. Majd az öcséd ráránt... Ha értik, mire gondolok – nevetgélt saját korlátolt és ízléstelen viccén Wallace.

– Mondd, Tony, nincs neked jobb dolgod? – biggyesztett oda ingerülten Tilda. – Nézd csak, ott egy vásárló, és pont felétek tart! – kiabálta és nyújtotta ki karját a fiú standja felé. – Na, húzz el.

– Imádom, amikor ilyen vagy, hogy lehet szívatni – csücsörített Tony, majd eltűnt balfenéken, mert történetesen tényleg érkezett egy vásárló a standjához, mit ad isten és a könyvíró, meg végszava is volt.

...Végszó!

...Végszó!!!

– Hát ez volt Tony, a korlátoltság és kicsinyesség mintapéldánya – ocsúdott a szöszi hosztesz, aki időközben belefeledkezett a saját renoméjának megtartásába vendége előtt.

„2:22. *Nem kéne már aludnod?*”

„*Nem. Hagyjál már! Mondd, neked is nincs jobb dolgod?!*”

„*Nincs. De holnap dolgozol...*”

„*Jól van, most van ihletem, hát mit szólsz bele?*”

Szóval Tony távozásával mintha angyalok szálltak volna el a Szájas Örömök standja, a hosztesz és látogatója fölött.

– Elnézést, tegnap meg ma tényleg nehéz napom volt – hunyta le szemét szégyenlősen a lány.

– Nem kell szabadkoznia – fogta meg a kezét a stand asztalán a férfi. – Mindenkinek lehet nehéz napja. Ez egy ilyen világ. Kőkemény, harcokkal és ehhez hasonlóan hasonló sztereotípiákkal teli. Mondja... Mert már nem bírom tovább. Tudom, hogy ön a lányom lehetne, ha 17 évesen összehozok egy kölyköt az akkori hat különböző nőm valamelyikével, és tudom, hogy magácska hamvaszörke és talán szűz is, meg azt is tudom, hogy én egy papírrágó, bűdös szájú hivatalnok vagyok, aki...

– Hallgasson – tette a sármos Curtis úr szájára az uj-jait Tilda. – Le kell csekkolnom azt a száját. Ha igaz, akkor kap tőlem grátisz szájvizet.

Majd – maga sem tudta, milyen indíttatásból, de a pillanat varázsában – áthajolt a standon, és megcsókolta Cliftont.

Meglepődött, hogy nem is bűdös a szája, ellenkezőleg: édeskés és mentol illatú volt. Puha, mint a júniusban piacon felejtett és augusztus elején megtalált cseresznye, mint a frissen leejtett paradicsom felszakadt héja. És legalább annyira piros... De egyáltalán nem bűdös.

– Nem is bűdös a szája – lehelte a csodálkozástól kissé bénultan a szőke lány.

– Csudába – suttogta a férfi –, akkor nem kapok ajándék szájvizet?

Közel volt az arcuk, és azt hitték, ők egyedül vannak a nagy mindenségben, vagyis a „mindenségit, Carp, mit képzelsz, ez a Wal-Mart, nem egy elk*rt kupleráj!” felkiáltással teletöltött hipermarketinges levegőben, azaz – ziviviviiiiitty, mondaná a visszahúzott hangszalag, mikor megáll a filmzene – úgy tűnt, mégse nincsenek annyira egyedül.

– Carp, mit képzelsz, mit művel? Azt hiszi, valami ócska kuplerájban van?! – üvöltött magánkívül valaki, de rajta kívül már más nem kiabált.

Ez a valaki az elgyötört stúdióvezető Ward McKee volt, akinek a tegnapi peches IRS-es találkozása után már egyáltalán nem akaródzott semmilyen kihágást engedélyezni.

– Khm, khm – rebbent szét az alkalmi gerlicepár.
– Á, csak... Teszteltem a fogselyem és a fogvédő harapnivalók hatásosságát enyhén savas közegben... – próbálta menteni a menthetőt Tilda, és erre már Clifton is hevesen bólogatott, csak higgyenek már nekik és ne legyen botrány, mert legkevésbé az hiányzik ezekbe a zaklatott hétköznapiakba. (Főleg, amióta megint véget ért a Melrose Place és a Dallas összes évadja, valamint a Fox bejelentette, hogy ismételten elkapálják az idei díjnyertes sorozatukat valami alantas újdonságért.)

– Ráadásul... Pont vele?! – fakadt ki még jobban Ward, mikor meglátta a zavartan mosolygó, kisfiús szégyenérzetbe burkolózó Curtist.

– Nézze, ez roppant kellemetlen mindannyiunknak, de higgye el, hogy csak a munkámat végeztem. Körültekintően átvizsgáltam az árut, használat közben, és egy helyi dolgozó segítségével, hogy kellőképpen megtartsuk az objektivitást. Le kellett ellenőriznem, elkerülve a placebohatást vagy a Heisenberg-féle határozatlansági elv eredményét, miszerint... Nem érdekes. De a lényeg, hogy azt kutattam, hogy az önök terméke minőségileg mennyire kifogásolható... Minden ilyen kifogásolt esetben meg kell bírságoznom az adófizető, kereskedelmi cégvezetőt, amiért megtéveszti a fogyasztókat. Ám megnyugodhat, jelen esetben nem találtam semmi hiányosságot a Szájas Örömk[®] termékekkel kapcsolatosan, így önnek csak a pénzügyek terhelik a hivatali elintézendőit, a fogyasztóvédelmet és az állami meósokat nem szabadítom magukra.

Ezzel az adóhivatalnok eredményesen kivágta magát és Tildát a kutyaszorítóból (meg az – egy figyelmetlen vásárló jóvoltából – időközben rájuk tekeredő madzagszerűségből).

– Bocsánat! ...Jaj, kisfiam, ne játssz a kötéllel, a végén odajutsz te is! – korholta a figyelmetlen vásárló, egy meglehetősen „kedves” anyuka a hétéves kisfiát, mikor az nevetve összeszedegette az általa bogba kötött madzag maradványait.

Közben McKee nagyot nyelt, félrement a nyála a nagy üvöltőzésben, és az arra való koncentrálásban is, hogy ne nevesse el magát, amiért ez a két szerencsétlen idióta belegabalyodott valami háztartási, nem élelmiszer jellegű (non-food) vacakba. De kibírta, és így megőrizte vezetői méltóságát, mint aki uralta a helyzetet.

– Rendben, elfogadom. Meglehetősen szokatlan munkamódszer, de hatékony... Gondolom – bólintott kissé kétkedve, de engedve a hivatal erejének.

A szőke hosztesz pillantásaival majd’ felfalta a cserfes adóhivatalnokot. Ez a kis jelenet, a nagy szavak és Heisenberg – aki az ő lányos képzeletében nyilvánvalóan csak egy döntésképtelen tini szerelmesregény-író lehetett, és ezért is nem vették fel a Harvardra – kikezdték benne a felágaskodó Nőt... Na, hagyjuk. Érti mindenki, mire gondolok.

„Értjük. Tovább.”

Szóval szívesen töltött volna a férfival mélyebb ismeretség létesítése okán időt.

„Na, ezt írd át.”

Szóval szívesen töltött volna időt, mélyebb ismeretség létesítése okán, a férfival.

„Mondok egy viccet. Te tudod, mi a különbség egy jó pasi és egy jó könyv között?”

„Nem én. Mi?”

„ ...Akkor írd tovább szépen.”

Clifton is érezte a bizsergést – a mobiltelefonja jelzett, hogy le fog merülni.

– Most mennem kell – kocogtatta meg ujjával a stand tetejét, mintegy feloldva a meglehetősen befűlledni igyekvő helyzetet. Mélyen a lány szemébe nézett, és azt mondta:

– Mikor volt utoljára szemfenék-vizsgálaton? ...Öö, akarom mondani... Hívjon, ha bármi van, vagy akkor is, ha nincs. Bár akkor nincs bármi, csak a semmi. Hogy lehet a semmi bármi, ha egyszer nincs? Hívjon, ha kedves az életem! Vagy ön az én kedves életem... ...Na, viszlát.

Azzal ismét eltűnt, de most látták elmenni onnan.

Az élet és a vér a szokásos medrében folyt a továbbiakban a Szájas Örömök portáján. Is.

Aznap este, hazaérve, letette a táskáját a szűkös albérleti szobájának nappalivá avatott sarkába, beült az avított fotelba, és elővette a névjegyet, amit Clifontól kapott. Egy darabig forgatta az ujjai közt, aztán keresztbe rakta, majd végül origamit gyártott belőle, csak úgy, szórakozásból. „Oregoni origami, oregánós aranygali” – mantázta mélyen belül. Ez megnyugtatta kicsit felajzott érdeklődését a hivatalnok iránt. Közben eszébe véste

a névjegygalacsinról fel-feltűnő telefonszám számjegyeit: 4... 2... 7... 0... 7... 2... 4... De furcsa számsor, milyen jópofa, könnyű megjegyezni. „Hogy is volt? 4... 2... Oké. Megvan.”

Mi lenne, ha felhívná? Meddig csörögne ki? Vajon ő hagyná? Vagy azonnal felkapná a telefont? Álmos hangja lenne? Vagy vágyakozó? Számít rá? Vajon meglepődne? Elmehetnének-e még aznap este randizni? Vagy a felesége venné fel, és ő meg jól bebukna, mint a szökött, állatkerti majom az asztal alá a búcsúban?

Egy próbát megér.

Beütögette mobilján a számokat, nagyon vigyázva, hogy pontosan sorban következzenek, nehogy téves hívást kapjon. Azt nem bírná ki idegekkel.

Prrr, prrr, prrr – mondta lassan a digitális jelzés a hangszóróban, vagyis a telefon kicsöngött.

Tilda gyomra már a torkában volt, úgy érezte, kihányja, de menten.

– Tessék – egy férfihang szólt bele. Mr. C.C.!

A lány nem bírta megmukkanni.

– Halló? – kérdezte a vonal túlsó felén az ismerős hang.

A szőke szépség még mindig nem felelt. Valaki ellopta a hangszálait.

– Halló, ki van ott? ...Szóljon bele! Látom a kijelzőn a telefonszámot. Ha szórakozik, visszahívom, megkeresem és elbeszélgetek magával! – kezdett ingerült lenni a férfi a nagy csendre.

– Ne! – nyögte ki Tilda. – Vagyis... De. Beszélgessen el velem! Jöjjön el, keressen meg, és beszélgessen el

velem! – az utolsó szavak már könyörgésként hagyták el a száját.

– ...Carp kisasszony? Nahát! Miért nem ezzel kezdte? – kacagott bele a kagylóba a szexis hivatalnok. Még a hangja is szexis volt. Meglehet, egy egész szextett is ott volt. Persze még nem volt semmilyen tett a szex felé...

„Ne próbálkozz, ezzel nem lesz jobb. Készülj a halálra! Tűz, könyv a tűzben, üres nyomda, remittenda a sarokban, sarok a remittendában, elégedetlen kiadó, lincshangulat a könyvesboltban, éhezõ író, vááá!”

„Jaaaaaaaj!!! Neeeeeeeeeeee!!!”

„A remittenda a visszamaradt nyomdai anyagok összessége, el nem adott kiadványok összehordott példányai. Minden esetben elszállításuk megbeszélés tárgyát képezi, de az ügyfél megrendelése esetén a nyomda felelõssége épségben visszaszállítani a remittendát az ügyfélnek, ha az kifizette és igényt tart rá. Novoszibirszk és Mahoney Nyomda, Portocabana OR, USA, 2004. ISBN 786-254...”

...– Miért nem ezzel kezdte? Végre hallom a kedves kis hangját. Hát mondja, mi nyomja a kis szívét? Nekem elmondhatja. Meghallgatom. Adótanácsadást is vállalok, magának még este is ingyen...

– Találkozhatunk most? – vágta rá Tilda, mert már nagyon szerette volna újra látni a papírok hercegét.

– Nem kellene aludnia? Olyan fiatal és hamvas. Ki kell pihennie magát, hisz múlt éjjel sem aludt...

– Nem, nem kell. Én... én találkozni akarok magával! Majd alszunk együtt. Vagy nem...

– Ne szaladjunk annyira előre, kedves Tilda – a férfi hangja nagyon selymessé vált. – Előbb látnom kell egy

személyi igazolványt, hogy elmúlt 18 éves, aztán az adópapírjait, hogy azokkal is minden rendben... Ez a feltételem a találkozáshoz.

– Negatív HIV-teszt és érvényes jogsi nem jó?
– próbált alkudozni kicsit szomorúan a lány a fotelban gubbadva.

– Sajnos nem – suttogta érzékeny Clifton. – Nekem nemleges adóigazolást és személyi igazolványt mutasson, kérem, könyörgök... Mutassa meg, hogy van és hogy nemleges, és hogy érvényes, és hogy elmúlt 18! Ó, Tilda! Már alig várom, hogy lássam!

A lány felsóhajtott, de még nem szólt. Tudomásul vette, hogy bimbózó szerelmük útjába máris egy kicsike kis akadály ácsingózott.

Nem volt bejelentve a Szájas Örömhöz, és nem volt nemleges adóigazolása sem.

– Rendben – szólalt meg halkán, beletörődve sorsába, hogy megint talpalhat egy ügyviteli hivatalban nap-hosszat. Mire sorra kerül!

– Bocsásson meg, de megégettem már magam párszor – magyarázta az adó-nisz, akinek a hangja is klasszis volt. – Tudja, a hat nőm a koliban, felfedezték egymást, mivel az egyiknek volt adótartozása, és mikor a másikkal szerelmeskedtem a végében a hivatali gyakorlatom alatt, pont bejött, meglátta, mit tettem, és elhagyott... Elmondta a többieknek, akik történetesen mind a barátnői voltak, és így derült ki a további négy, szimultán kapcsolat... Azóta soha, soha többé... Nem tudok már hinni... ne haragudjon!

– Ez borzalmas – suttogta Tilda sokkoltan. – De hát miért? ...Miért volt annak a nőnek adótartozása...?!

– Nem tudom – nyögte a felismerés súlya alatt Clifton. – Nem tudom. De kérem, ne beszéljen erről soha senkinek. A legföltettebb titkomat bíztam most önre.

– Rettenetesen sajnálom – szípogetta a lány a meghatottságtól, hogy a férfi elmondta neki a legföltettebb titkát. – Tudok bármiben is segíteni? Átmennék. Sokszor csak egy ölelés is mérföldeket segít a bajban vánszorgó igazságérzet elviselésére! Az adóigazolásom nincs éppen most nálam – nyelt egyet –, de a személyimet tudom vinni. Nem akarom kijátszani az érzéseit, higgyen nekem! Kérem, könyörgök, Clifton! Higgyen nekem! – a végén már zokogott a telefonba, ömlöttek a könnyei a szeméből a padlóra és mindenhova, ahova vitte őket a gravitáció. A telefon beázott.

– Igaza van... Ön is megmutatta ma a maga gyengeségét, amikor kávéfoltos lett a szoknyaája, meg bőfögött, kétszer is, és amikor elküldte a kollégáját a fenébe, mert az ráadásul az ön saját öccsével is vérfertőző kapcsolát is fennem hirdette, vagy hogy, ebbe belezavarodtam. Valamint, hogy álmos szagú volt a szája. De nekem nagyon tetszett! És tudom, hogy nem szereti a retket gombával, azt én sem, mert csípős, és ha pont gyilkos galócát fogok ki, akkor csúnyán meghalok, szóval... Jöjjön el, mert nagyon meg szeretném magácskát ölelni. Nagyon. De cserébe csak annyit kérek, hogy holnap első dolga legyen beszerezni az adóigazolást. Különben összetöri a szívem... – az utolsó szavaknál Tilda már kiugrott a fotelből, felkapta a táskáját, konstátálta, hogy este tíz óra van, majd elhagyta a lakást, kezében a telefonnal. Csak rohant, rohant a szétorigamizott névjegykártyán szereplő

címre, taxit fogott, és padlót a nagy sietségben, de nem bánta semmije. Fontosabb volt, hogy támasza legyen egy elkeseredett férfinak... Meg már le is akart feküdni valakivel. Olyan kínos volt az ő korában szűznek lenni. Elvégre az már lassan az óvodában is ciki...

Janet leült a laptop mellé, ami az asztalon töltekezett fel épp, mivel már nagyon a végét járta az akkumulátor. Így nem is vitte magával az ágyba, mint mostanában szokta volt – persze csak miután az anyja már nem látta, mivel nem szerette, ha késő éjszakába nyúlón „gépezett”. Persze most még délután volt, helyi idő szerint.

„Mázlista nővérem tutira hedbengingel valahol” – jegyezte meg magának. Persze, tudta ő, Tilda csak mázlista, nem rocker. De hátha sok koncertre elmehet ott New Yorkban. Itthon, ebben az unalmas kisvároskában soha nem történik semmi.

Kinyitotta a webmessengert, az anonim BuliVan társkeresőre, hátha várja valaki, aki csetelni akar vele. Mondjuk egy hasonló korú lány... Itt ismerkedett legtöbbjükkel, de személyes találkozásra sosem került sor. Legtöbbször a csajok erre már nem értek rá, vagy nem is voltak igazából „olyanok”, vagy ő nem tetszett nekik és kiléptek.

„Montague írta: Szia” – érkezett az első vendég „LeszBoszi csetszobá”-jába.

„LeszBoszi írta: Szia, Montague, miért vagy Montague?” – incselkedett vele. Tutira srác, csak azért jön,

hogy évődjön azon, amiért ő „más”. (Persze csak brahiból, hogy a családját sokkolja és a környezete idegeit borzolja.)

„Mert Capulet Júlia mégsem lehetek” – felelte a csetpartner.

„Persze, mert ő kapu lett.”

„Haha, LOL, gondolom, azért, mert pasi vagy!”

„Nem, nem vagyok pasi, különben miért jöttem volna ide?”

„Akkor lány vagy?”

„Hát, ha pasi nem?! Akkor szerinted mi más? Vicces vagy!” – dobott egy kiábrándult arcot mutató szmájlit az ismeretlen.

„Lépj ki, nem vagyok kíváncsi rád.”

„De kis duzzogós lettél, pedig én csak ismerkedni akarok. De ha idegesít az internet, gyere, koccanjunk valahol, személyesen, ahogy kell!”

„Ááá, bcsi. Kicsit nehéz napjaim vannak. Nem úgy... Mielőtt belekötnél. Hanem úgy mindennel.”

„Hány éves vagy?”

„Számít ez? 19 vagyok, ha érdekel. Nem vettem fel az egyetemre, elegendem van a családomból, a hülye anyámból, a húgomból, aki nem érti meg, hogy én más vagyok, meg a munkámból...”

„Húha. Akkor nem vagy egyedül. Gyere, önts ki a szíved Montague-nak!”

„Jó, de mi van, ha te mégis pasi vagy? Nekem a pasikból is nagyon elegendem van.”

„Nem vagyok pasi, nyugi már!”

„Küldjél képet magadról, és akkor elhiszem. De saját képet küldj ám!”

A Montague becenevű csevegőpartner átküldött egy képet egy csinos nőről, aki bizonytalanul mosolyogva nézett a webkamerába, és már métereikről ásított róla, hogy meleg.

Janet kicsit meglepődött, mert nem számított rá, hogy az ismeretlen ilyen képet küld. Azt hitte, hogy tényleg pasi. De akkor nem az? Tényleg nem az? És ha nem az, tényleg akar találkozni vele? Mi van, ha meg akarja majd csókolni, vagy még rosszabb? Ő pedig rájön, hogy inkább mégiscsak marad a „kanoknál”? Mi van, ha kiderül, hogy ő csak „brahílangyi”, ahogy a suliban csúfolják a többiek? (Persze, tesz rá magasról, de azért mégis...) Mi van, ha felborul az álcája, hogy igazából sebezhető, és meg is sebeztek már? Ki fogja megvédeni? Hol a nővére ilyenkor, amikor szüksége volna rá?

„Na, hogy tetszem? Találkozzunk már. Írj valamit! Miért nem írsz? Nem is vagy meleg, igaz? Csak álságoskodsz, hogy aztán elbánj velem. Most már biztos vagyok benne, hogy csak mulatsz rajtam! ...Menj a fenébe!”

„Montague kilépett a szobából.”

Janet becsukta a laptopot, és felmászott az ágyra. Összekucorodott, egészen kicsire, és nem akart tudomást venni a világról. Azt akarta, legyen olyan kicsi, mint egy hangya, és hordja-vigye a sáskahad... Vagy valami ilyesmiről fantáziálgatott. Egy másik világról, ahol másik Janetként élhet. Átléphet egy tükrön, vagy beugorhat egy folyó örvényébe, hogy elérje azt a másik dimenziót.

Már kereken egy hete nem ment iskolába, annyira nyomasztották az ottaniak – a tanárok, a társai, és az egyetlen

srác, akit messze elkerült: Russel Bruce. Senkinek nem mondta el, hogy három hete milyen rettenetes élményben volt része az egyik lyukasórán, amikor ez a fiú is ott volt. A leghelyesebb, legmenőbb arc, akibe Janet Carp évek óta reménytelenül bele volt zúgva, bevallotta szűk körben, hogy ő igazából a fiúkat kedveli...

Kifizette a húszast duzzogva – valahol érezte, hogy átverték. Tényleg szőke volt. De hiába próbálta rábizonyítani a taxisra, hogy szerinte elszámolta és sumákkolt, a szőke tincsei, az érzéki szája és az égő kék szeme sem tudta megadásra bírni a zsarnok csalót. Kíméletlenül elhajtott a duplán számolt kilométer és drosztról leintés plusz árával a kesztyűtartójában.

Tilda Carp megállt a ház előtt egy percre, a szél belekapott a hajába és felfújta a magasba. Huncutul játszott a világos fürtökkel, mert ráért, nem sietett sehova, csak úgy fújdogált a nagyvilágba. Meglehet, jó volt ez így neki akkor, annyiban, azért.

Na.

Megnézte magának azt a helyet, ahol a szívétörlesztő adó-nisz-hivatalnok éli mindennapjait. Hátha jönni fog még ide...

„C. a második emeleten lakik” – konstataulta, felmegy a lifttel, előkészíti a személyijét, meg ennek tiszteletére a sebtiben táskába pakolt bourbont – még otthonról csórta el a bársekreányból –, hiszen már elmúlt 19 éves is. A bourbon. Ő még két nap híján nem. Alig volt idősebb

nála a konyak, de csak mert annak idején Tilda születése megünneplésére vették a szülei, de sosem bontották fel. Mint ahogy még őt sem bontotta fel senki...

Aznap este egy üveg alkohol és egy szőci nőci készültek elveszíteni a régen megunt szüzességüket.

Tilda felért a második emeletre, ahol már várta őt Clifton a gangon.

„Vagy a gangon a Clifton?”

„Légy szíves, ne hülyülj közbe' bele... Mert én közbe' belehülyülök!”

„Jaj, elnézést. Khm. Olvaslak tovább.”

Most így este, a belvárosi lakótelepi bérház második emeletén pislákoló izzólámpa alatt, Clifton még csinosabbnak tetszett a lány szemében. A férfi rövid barna haja jól megválasztott barkóban és tarkóban végződött. Mosolya ellenállhatatlan volt, mint mindig, és Tildának a szíve majd' kiugrott a helyéről, míg megtette azt a pár lépést a liftajtótól a gang bejáratáig.

– Örülök, hogy eljött, kedves Tilda – köszöntötte ilendően a hivatalnok, majd beinvitálta a gangra, bevezette a lakásajtóig, majd ott hirtelen megfordult:

– Személyi igazolványt kérek, maga gyönyörű angyal!

A lány elpirult a dicséret hallatán, és míg belépett az ajtón, már felkészülten tartotta a plasztikkártyát a férfi szeme elé. Az átvizsgálta tüzetesen, megnézte magának a fényképet, majd elgondolkodva megjegyezte, miközben lesegítette egyúttal a látogatója kabátját is:

– Milyen szép...

– Szép?

– Igen. Természetes. Szeretem nézegetni a személyiket, mert ott mindenki egyszer egy pillanatban önmaga. Nem pózol, nincs hamis arckifejezés, csak a puszta valója, önnön lénye, aki ő maga. És ön itt is gyönyörű, nem csak a valóságban. A lelke gyönyörű. A gondolatai, a metafizikai suhanása. Átsugárzik a lamináláson. ...És ha elhozta volna az adópapírját, az lett volna a legcsodálatosabb... De hagyjunk valamit a holnapnak is, ígérje meg, holnap elhozza nekem a reggeli első metróval?

Tilda ideges lett. Nem akarta felfedni, hogy valójában nincs meg neki az a papír. Mi lesz, ha elveszíti a férfi egyetlen, törékeny és ingoványos talajba hullott bizalmi magját, és még meg nem nyert szerelmét?

„Jézusom.”

Oké, oké, a lényeg, hogy rettenetesen beijedt, és csak annyit tudott kinyögni:

– Milyen első reggeli a metróban? A Subway-ben reggelizzünk? Nem értem...

A hivatalnok elmosolyodott.

– Hogy maga milyen kis csacska macska pamacska – majd bevezette a nappaliba a megszeppent lányt. „Miért mond ilyeneket?” – gondolta kicsit ijedten.

„Mert izgatott vagyok. Két éve nem voltam nővel. Főleg nem ilyen hamvatos teremtéssel, akire még a Nap se pottyantott sugarat. Senki nem volt hajlandó elhozni még a személyijét sem...” – válaszolta gondolatban Clifton.

Persze, ha telepaták lettek volna a Beta bolygóról, akkor sikerült volna nekik ez a kis metakommunikáció.

De nem voltak azok, így eme gondolatokat csak mi tudhatjuk. Ilyen az élet.

„Betakommunikáció.”

„2:32 van.”

„Juhé! Tíz perc alatt írtam volna tíz oldalt...?”

„Fenéket, közben eltelt 24 óra...”

„Most már 2:33 van.”

„Kit érdekel? Azt írd, mi lett a párocskával? Ki kell tenni a 18-as karikát?”

„Azt nem, csak a hullahoppot...”

„Ezt én nem bírom tovább... Visszavonulok. Írd!”

Leültek a dohányzóasztal mellé, az ülőgarnitúrára, egymástól pont olyan távolságba, hogy még a szobában legyenek, de ne legyenek zavarba ejtően közel. Valahol 5 méter és 0 centi között. Kínosan ügyeltek arra, hogy ne keveredjenek mínuszba...

– Hoztam egy üveg bourbont... Ezúton szeretném, ha kinyitnánk, és... – de Tilda nem fejezhette be, mert Clifton odahajolt hozzá és megcsókolta. Alighogy szétváltak ajkaik egymástól és saját maguktól is, a férfi megkérdezte:

– Mielőtt innánk belőle, csak még egyszer az álomszagú szájából... Hadd kortyoljak egyet...

„Úristen! Áááálomszagúúú száááááj, úúúúúúú, valamelyik együttes énekelhetné...”

„Csst! Nem hallod, hogy csókolóznak?”

A lány felsóhajtott, és megadta magát a kívánságnak, majd elborították ajkait az adó-nisz ajkai, és az ajkai kristály csilingelésével találkoztak a fogak is, úgy csőrön kapták egymást.

A vehemenciát az üveg bourbon bánta, mivel sürgősen találkoznia kellett a földdel – Tilda a lábával meglegyintette az asztalon ágálló, formás, hosszúkás palackot. Ez akkor történt, amikor elborította őt a férfi mélyen-szántó érzelmi beállítódásából fakadó mozdulatsor, és eldöntötte a kanapén.

– Ó, bocsánat – segítette vissza ülő helyzetbe Clifton a meglepett szőke lányt, aki nem gondolta volna, hogy ilyen szinten begyorsulnának a dolgok. De nem is, csak a gravitáció és a hatás-ellenhatás törvénye próbált dolgozni kicsit a 18-as karikára.

„De abból nem esztek! Mert hogy nem is étel!”

„Te egyre hülyébb vagy. Ezt már éjfélkor is mondtam...”

– A konyak! – kiáltott reflexszerűen a lány. – Nem törött el? Annyira sajnálom!

– Mit? Hogy nem törött el?

Kirobbant belőlük a nevetés, annyira kínosan béna volt a helyzet. Itt vannak ők, a bombázó hamvas tini és a szívtörlesztő adó-nisz, akiknek az élete nem fenékig tejfel, de azért mégis haladnak a maguk autonóm kis útján, amely most keresztezte egymást... És rengeteg érzelem, még több értelem, és minimális J. Austen mégis, de mind inkább valami őrjítő szerelemszerű érzés kerítette hatalmába őket. Ennek ellenére a lány és a férfi pedig tör-zúz, kiönt, ledönt és egymás hibáit látják sorban egymás után.

A konyakos üveg nem törött el, a lányság megmaradt, és a hamvasság is, ahogy Clifton kiment a konyhába és hozott két konyakospoharat, Tilda pedig ügyesen kitöl-

tötte a palack tartalmát a poharaikba. Egymáshoz közel húzódtak a kanapén, felemelték a csillámló italost, majd a férfi megszólalt:

– Szeretném ezúton ünnepélyesen megkérni, hogy tegeződjünk, kedves Tildám.

– Ez nagyszerű – mondta huncut kislánysággal a szőke –, még sosem ittam pertut! Pláne konyakkal...!

Átfonták karjaikat egymással szemben, és úgy itták ki a poharat.

– Szervusz!

– Szervusz! – majd két csókot nyomtak egymás arcára, és aztán, ahogy a hevület vitte őket, középen össetalálkoztak ismét.

– Elnézést – nyögte a férfi. – Már megint elfeledkeztem magamról. Pertu után nem illik csókolózni... Ne haragudj.

– Ez milyen szabály? – kérdezte érdeklődve Tilda.

– Az ösöreg üknagymámim találmanya – kuncogott Clifton –, sosem árulta el, miért. De gyanítom, köze lehetett annak, hogy az ő, nagyapóval ivott pertuja után kilenc hónappal megszületett az apám...

– Jaj, de huncutok ezek a régi népek – nevetett felszabadultan a lány. – Hát ilyen sztorink nekünk is van. Nálunk a nagymamámat egy katona ejtette teherbe még Vietnam előtt. Aztán elment harcolni, a nagyfi meg ott maradt egyedül a gyerekekkel. Na jó, ez nem éppen egy vidám történet, de azért jól végződött. A nagyapám hazajött, láb nélkül, de lelkesen és büszkén, hogy apa lett. Aztán elcsapta egy teherhajó, mikor jött haza, és leesett a mólóról... Oké, mégsem végződött jól!

– Atyaég – a férfi elkomorodott ennek hallatán. – Ez szörnyű!

– Jaj, dehogyis, egy csomó dolog van az életben, aminek lehet ennek ellenére örülni – ölelte meg a komor Clifton Curtist a kacér k-Tilda Carp. – Itt a nagy ölelés, amire szükséged van, Clif, ha hívhatlak Clifnek?

A hivatalnok nem válaszolt, csak erősebben belebújt az ölelésbe, és szenvedélyesen így maradtak percekig, szótlantul, csak úgy, mert jó volt, és egy egész évszázad befért volna a várakozásba.

Ott ültek a kanapén, és összenőttek a szívüknél, hogy egy sebészalakulat se tudta volna szétmúteni őket. Nem is kellett. Ott és akkor értek össze, és ahogyan, és amikor az a legtökéletesebb volt. Talán egy félóra is eltelt, ameddig csak ölelkeztek és csókolóztak, és megint ölelkeztek, és én meg itt már egy nagy halom papírzsepit elszipogtam, mert annyira romantikus volt az egész.

„Te most nekem jeleztél? Hogy jöjjenek vissza osztani az észet? Vagy mi van? ...Ja?! Ezek még mindig csőröznek? Azt-a’! Kitartó páros. No, de az olvasó is az. Én viszont elmentem aludni. Jó szórakozást!”

Hála Istennek, négyesben maradtak, a két szerelmes gerlice, az olvasó, az író, meg a túró.

Hajnalba fordult már az idő, mire az egymásban elmerült szerelmesek kibontakoztak az ölelésből, és hanyatt dőltek a kanapén. Eloltották már a lámpát. Egymás mellett feküdtek, nézték a nappali ablakán beszűrődő fénypászmákat, amiket az utcán elhaladó autók vetettek végig a falon. „Az évezred új csillagai, amiket bámulhatunk” – tört felszínre Tildából a filozófus attól a nagy

szerелеmtől, ami megtalálta őt. Pontosabban felkereste és nemleges adóigazolás felmutatására kötelezte... Érezte és tudta, életében először és talán utoljára ő volt a világon a legszerencsésebb adócsaló.

– Szia! Elhívhatlak valahová sulis után? – csattant az öltözőszekrény ajtaján egy kéz. Janet felszisszent, hogy a jó anyját annak, akinek, hát majdnem szívbajt kapott.

– Bocsi, hogy megijesztettelek! – a kéz tulajdonosa kisfiús modorban visszakozott.

– Russel? – fordult meg hitetlenkedve a lány, mert-hogy legkevésbé erre számított, valamint igencsak elmerült a szekrénye tartalmának rendezgetésében. „Ez már bűdös, ez is használt, fuj, itt egy rohadt salátamaradvány, uuuáuu, de gusztustalan! ...Lehet, hogy kicsit rendetlen vagyok?” – tűnődött, míg mélységes undorral a képén vakarta ki a féltett kincseit a koszból.

– Mi a bánatot akarsz te tőlem? – fakadt ki, de meg is bánta rögtön, hogy valaki máson vezette le a saját maga által keltett káosz iránt érzett tehetetlen dühét. – Á, bocsi... Kicsit feszült vagyok... Na, mondd, mit szeretnél. Hallgatlak.

– Ja, semmi – hárított a fiú, mert már nem hitte, hogy jó ötlet lesz elhívni a lányt. – Csak gondoltam... – habozott fékezten.

– Mit? – kérdezte Janet, és már majd kiugrott a szíve a helyéről. Bár nem egészen értette, mit akar tőle a sulis legmenőbb, ámde „igen más kórusban dalolászó”

ásza, akibe már az esze megjövedele óta olyan szerelmes volt, mint lapos tapsifüles a répapürebé... Az országúton, a nyolcvanas táblánál, kamionos felvonulás után... Merthogy mégis csak meleg volt. Így aztán vége lett a szép időeknek...

– Hát sok mindent gondoltam – vakargatta a fejét Russel Bruce. – Például, hogy pisilni kell, meg úgy ennék egy hambit, illetve, hogy mi ketten beülhetnénk sulis után valahova... tudod, beszélgetni.

– Te randira hívsz egy lányt? – ezen a sokat megélt tinilány is rendesen meglepődött. Azt hitte, nem hallhat még ennél is nagyobb különbséget, de már jött is a mondat:

– Miért? Én is meleg vagyok, te is meleg vagy, ha összejövünk, az igazán heteró, nem?

Janet Carp felkacagott, és alig bírta abbahagyni.

– Te nagyon vicces vagy! Jó elmélet. Tetszik. Rendben, elmegyek veled. De csak ha én választhatom meg, hogy hova. Burger King kizárva... A kávézót ruhelltem és drága, a sarki éttermet pedig te utálnád, mert ott nem tűrik a másságot. Nekem bármi jó, amúgy...

– Akkor legyen a park. Leülünk egy padra, és én viszem a kaját – szólt Russel Bruce, majd elkísérte a szekrényétől az osztályteremig társát, majd pajkosan összekacsintottak: „A szívárvány jegyében tartsunk össze!”

Így aztán az irodalomóra alatt Janet mind a hét színt produkálta az arcán a pirostól a liláig az izgalomtól...

Ez volt az utolsó óra, s mint ilyen, rettentő unalmas volt,

„akárcsak ez a passzus, jaj ne már, ez olyan amerikai filmes, ugorjunk már!”

Eltelt, elmúlt, relatív időérzékelésben, valahogy így:

„Hát ez nem igaz. Itt hogy telik az idő? Az előbb néztem: 12.10. Aztán eltelt fél óra, megint lenéztem az órámra: 12.15...” – gondolta Janet.

Közben túrta az orrát, és kifele bámult az ablakon, mert azt hitte, senki sem látja, de tévedett, mert Isten mindent látott.

Istennek az iskolagondnok kutyáját hívták, és az meg pont befele nézett az ablakon. Ásított egy unalmasat, és arra gondolt – már ha a kutyák gondolatait fel lehet fogni –, hogy az a kétlábú nőszemély, a második emeleten, most pattintotta el azt a kicsi zöld galacsint a mutatóujjáról, az orra elől...

„Fúj.”

„Te akartál nem szokványost.”

Nem várta meg, míg mindenki levonaglik az ebédlőbe, és a hosszú, tömött sorok végén ebéddel kecsegtet a péntek délután. Kiverekedte magát az iskola aulájába, a bejárat elé. Russelt sehol sem látta, ezért keresni kezdte, és már arra gondolt, talán csak jól átverték a palánkon (nem Russelt, hacsak nem találkozott a KKK-sokkal). El is szontyolodott, és kiült a sulis lépcsőjére táskástul. Mit akar igazából? Mire gondolt, hogy mit is akarhatna egyáltalán? Nosztalgiazik? A közelében akar lenni? Tudja, hogy ebből nem lehet szerelem. Meg ő – mivel életében csak egyet szeretett, ezt a szerencsétlen srácot – letudta a pasikat örökre. Elég volt! Inkább hazamegy, nem játssza itt a bohóc szerepét. Biztosan egy fogadás

áldozata lett, vagy egy hirtelen és elhamarkodott lépése, a Bruce-kölyök meg már rég lelépett haza...

– Janet? Azt hittem, nem jössz el – hallotta meg megint a háta mögül a fiú hangját. Fellélegzett, és ahogy felállt, megfordult.

– Hát ezt én is elmondhatnám.

– Nyugi, csak elcsomagoltattam a menzakáját mindkettőnknek – emelte meg a kezében lévő papírszatyrot, amely dugig volt tömve finomságokkal. – Tudod, van egy haverom a konyhán.

Janet elmosolyodott.

– Szuper... Akkor menjünk a parkba.

Azzal elsétáltak a helyi füves terület felé, ami nem esett messze az iskolától, mivel ez is, az is a kisvároska szívében volt.

„Most megy a tévében a Terminátor-film... Elmegyek nézni... Nem jössz?”

„Te most idegesíteni akarsz engem?”

„Csak arról jutott eszembe, hogy valami van a szívében... Gondoltam, hogy egy kés vagy egy ezüstgolyó, iskola meg park eszembe se jutott... Csúnya egy halál...”

„Na, akkor stílusosan... Mars ki!”

Leültek egy padra, ahol kényelmesen elfértek, és az előtte álló kis sakkozóasztalra pakoltak ki. Mókáztak is egy sort, hogy a fasírtgolyókat, a kroketteket meg a két-két – csokoládés és vaníliás – muffint felállították sakkrendbe az asztalon, és már játszhattak.

– Te tudsz sakkozni? – kérdezte megrökönyödve a fiú, amikor Janet egy elég biztos lépéssel nyitott.

Az egyik krokett-gyaloggal kettőt lépett előre úgy, hogy kivédje Russel esetleges lovaglási vagy futási igényét.

– Ühüm – és mivel Russel rosszul lépett, Janet már el is orozta az egyik fasírtgolyóját, és mohón befalta, majd azonnal elmosolyodott: – Az éhség nagy úr!

A srác taktikát változtatott.

– Nem vagyok meleg.

Janet szívébe beleütött ez a három szó, és elvétette a következő lépését – most társa tömött a szájába egy elvetélt krokettet.

– Ez nagyon hülye taktika – morogta, míg kifundálta, hogy hogy szívassa meg kegyetlenül a srácot a „pályán”. Nehéz dolga lesz, de ha kilép a lóval, három lépésből mattot adhat...

– Tényleg nem vagyok meleg. Azért találtam ki, hogy lerázhassam a lányokat. Mind tapadtak rám, én pedig csak egyet szerettem volna magam mellett tudni... Ez a népszerűség átká. Csak egy lány tetszik nekem már évek óta, amióta a suliba jár, és megláttam... Ezért mondtam, hogy meleg vagyok. Na, ez a hülye taktika – folytatta Russel, mintha valami cikket olvasna fel, érzéstelenül.

– Ki ez a lány? – kérdezte Janet, nyiladozó kíváncsisággal.

– Hát te.

Janet abban a pillanatban lecsapott:

– Matt! Háhá! Tudtam, hogy megadom! Most jó vagyok vagy jó vagyok? Ugye, ugye?

– Aztán hallottam, hogy te meg leszbis vagy... Kicsúszott a lábam alól a talaj, és padlóra kerültem. Pár

napra kifeküdtem. Biztos emlékszel, nem voltam a suliban két napig...

A lánynak akkor esett le a tantusz.

– Ez... ez komoly?

– A legteljesebben. És tudom, hogy te vagy az egyetlen, aki megértesz...

– Én nem vagyok leszbikus – vágta rá Janet, hiszen ha már mattot adott, a kártyáit is kiterítheti, legközelebb pedig hoz Rubik-kockát, hiszen ez mind-mind játék... Bár az élet is az lenne, de nem az. Tudta, hogy mindent elveszíthet...

„Nem láttad a kontaktlencsém?”

„De. A bevásárlóközpontban az optikusnál... Nem vetted meg... Mondd, hagynál írni? Pont egy nagy fordulópontonál tartok.”

De már megszokta, hogy az élet páros lábbal rúg belé. Az apja elhagyta, a nővére kizárta az életéből, az anyja nem áll mellette, ő nem bírja megtalálni önmagát, se nem homi, se nem heteró, a titkos szerelme meg...nem meleg. Őt szereti. Évek óta. Mintha tükörbe nézne a lelke is.

– Évek óta beléd vagyok zúgva. Csak azért mondtam, hogy... mert hogy te is. És akkor már semmi értelme a pasizásnak. Hát most én is elmondtam... de te kezdted! – fortyant fel, hogy védje állásait. A sakkpartit megnyerte, de az életben lehet, hogy vesztesre áll...

Pár percig csendben csipegették az asztalról a fasírtgolyókat és a kroketteket. A négy muffin – a király és vezér páros – rendíthetetlenül állt, az egyik bemattolva, még rosálni sem volt ideje. Egyik sem szólt, nem is néztek

egymásra. Nem mertek kinyílni jobban, vagy egymásra bízni a lelküket. És a testüket sem.

Janet beharapta az ajkát. Felemelte a szemét, és a társára nézett.

Russel megnyalta az ajkát, és állta a tekintetet.

Benyúlt a bemattolt király-muffinért, és kérdezett:

– Ezt... megehetem?

– Persze. A tiéd. ...Köszí a pikniket, a partit és az őszinteséget – állt fel gyorsan a lány, hogy elmenekülhessen a gondolataival, az érzéseivel, a tinédzserlét idegen izgalmaival és örülethez közeli állapotával.

– Hé – kapta el a táskája szélét a srác –, most akkor kvittek vagyunk!

– Megbántottál – suttogta Janet a tekintetét a földre szegezve.

– Nem. A melegséggel magunkat bántottuk meg. Már korábban meg kellett volna mondanom, hogy beléd estem, mint vak csiga az árokba... Ezzel valóban megbántottalak. Jóvá tehetném valahogy?

Russel maga mellé húzta a lányt a padra, és megfogta a vállát kétoldalt, majd mélyen fürkészte az arcát, vajon most mire gondolhat? El akart menni. De tényleg el akart menni? Sikítva üvöltené, hogy segítség, szatír, ha tényleg menekülni akarna. De nem üvölt.

Janet hangtalanul sírva fakadt. Aztán csak zokogott, belevetve a fejét a srác mellkasába, és megjött a hangja is. Úgy rázta a sírás, mint tavaszi zápor a fűszeres földet,

„basszus... inkább nézem a Terminátort...”

Na jó, akkor csak rázta a sírás, és kész.

– Te egy szemét, szemét, szemét alak vagy! – dőngölte tovább a fiú szegycsontját kemény kobakjával.

– Ne már, eltöröd a bordáim, hé, nyugi, már megbűnhődtem mindenért – Russel próbálta lenyugtatni, de akkor vette észre, hogy Janet nevet, sőt kacag, felszabadultan és kiáradó örömmel, amit nyilván a több éve teherként vonszolt szerelem titkossága elnyomott.

„...Aszongya, hogy Kyle Reese a testvére... és hogy igazi hős volt... szerintem ez olyan romantikus!”

– Te ezen nevetsz?

– Akkora bénák vagyunk – jegyezte meg Janet, miután lecsillapodott a nevetésből. – Mit szenvedtünk itt éveken át? Kerülgettük egymást? Nekem te túl menő voltál, neked én érinthetetlen, erre te eldobtad a menőséget, én meg leszálltam az erényesség piedesztáljáról. Mindketten megbűnhődtünk... A saját makacsságunkért, a magunk önzőségéért. Egymás hibáiért...

– Húha – mosolyodott el Russel –, nagy szavak!

– De most tényleg. Bár már valószínűleg bölcsébbek vagyunk, mint akkor lettünk volna. Most már meg tudjuk becsülni egymást, és a kapcsolatunkat, mert már láttuk elveszni...

– Ezek szerint te járnál velem?

– Te járnál-e velem? – kérdezett vissza a lány.

Szépen lassan közeledett egymáshoz az arcuk, a szellő meglibbentette a hajukat, és az ajkuk összeért majd egymásba forrt néhány másodpercre. Utána szétváltak, hogy megnézzék, ott van-e még a másik? Igaz-e ez az egész, vagy csak egy álom?

– Akkor ezt igennek vehetem? – mosolyodott el megint a srác.

– Ne dumáljunk annyit – azzal Janet közelhúzódott hozzá, és tinikre jellemző csókpárbajt vívtak hosszú percekig, szinte fojtó ölelésrohamokkal egybekötve. Nem érdekelte őket, ki látja, ki nem, és hányan botráncoznak meg rajtuk. Megszűnt létezni ez a dimenzió a számukra, és örökre beégett az agyukba az élmény, mindörökre.

„Ez kész. A terminátorlány balettozik. Betojok... Ez is beég... Tutira nem felejttem el!”

Nem tudta, mennyi ideig andalogtak együtt a parkban, és mikor jött el az este, amikor eszükbe jutott, hogy bizony menni kéne haza. Addigra már elmesélték egymásnak az egész életüket, tudták egymás legféltettebb titkait. Este kilenc körül járt az idő, és Russel hazakísérte Janetet.

– Oltári botrány lesz, anyám már öt sms-t hagyott a telómon – sziszegte a lány.

– Bemenjek veled? – segédkezett készségesen a srác, és megálltak az ajtó előtt.

– Ne – állt vele szembe barátnője, és megsimította két oldalt a karjait –, majd én elintézem vele. Én tehetek róla, nem te. Szólhattam volna korábban, de annyira jól éreztem magam veled.

– Elviszem a balhét, csak hivatkozz rám – simogatta meg Russel Janetet az arcán, majd szenvedélyesen megsókolta.

– Köszönöm – lehelte a lány a fiú ajkai közé.

– Megmentetted az életem – válaszolta az –, én tartozom köszönettel...

– Menj! – küldte Janet. – Te se késs el, biztosan várnak már!

– Holnap találkozunk! – búcsúzott el mosolyogva a srác.

Janet egy szempillantás alatt a házban volt. Nem tudta, hogyan került be, mint ahogy órák estek ki az emlékezetéből,

„az elfolyó idő, mi? Nekem órák csak a szekrényemből esnek ki...”

de már hallotta anyja kiabálását, ami meglepően sürgető és értelmezhetetlen volt:

– Janet! ...Janet! Kislányom, el fogsz késni az iskolából! Hirtelen felriadt: – Mi...?

Az ágyában volt, és kintről már beszűrődött a reggeli fény. Látszott, hogy el fog késni, mert elaludt... Akkor ez az egész csak álom volt?

– Kicsim, ma már mindenképpen menned kell suliba. Nem maradhatsz itthon, be kell pótolnod a lemaradásodat is. És már nem is vagy beteg...

– Csak álmodtam az egészet? – Janet alig akart hinni az eszének, hogy az a csodálatos délután Russel Bruce-szal nem volt valódi.

– Nem! – sikoltott fel.

– Nem lehet, hogy csak álmodtam az egészet, nem lehet, nem lehet!

– Janet, drágám, mi bajod? Valami rosszat álmodtál? – kérdezte anyja, de már hozta a ruháját, pakolta a táskáját, szóval nem is igazán figyelt oda rá.

– Nem. Nem lényeges – felelte kiábrándultan a lánya, majd gépiesen indította a napját, elment mosakodni,

fogat mosni, felöltözött, bekapott némi reggelit, pusztít nyomott anyja arcára és rohant az iskolabusz után.

„Ejj....”

Tilda felriadt valami zagyvalékos álomból, és azt tapasztalta, hogy egyedül van a kanapén kiterülve, a tegnapi ruhájában, mellette egy bögre kávé és egy cetli: „A folytatás a konyhában következik...” Felemelte a bögrét, és félkómásan kibattyogott a nappaliból az előtérbe, ahol az étkező és a konyha volt.

Clifton már hivatali „ünneplőben” tevékenykedett: éppen reggelit csinált.

– Jó reggelt – köszönt oda közben mosolyogva a lánynak, míg az a konyhapult mellett megállva, az egyik bárszékre helyezkedett, és belekortyolt a kávéba.

– Elnézést... Jó reggelt. Kicsit nehezen kelek mostanában.

– Úgy aludtál, mint a tej – mosolygott továbbra is a reggel is szívtörlesztő adó-nisz, majd eszébe jutott: – Jut eszembe, aludtتهjet?

– Nem, köszönöm – legyintett Tilda. – Jók az illatok, mi készül?

– Agglegény adóhivatalnok süti... – felelte Clifton. – De várj, készítek angyal Szájas Örömk-hosztész sütit is, ha kérsz!

Tilda elnevette magát, illetve Clifont, mert ő volt vicces, illetve a süti, vagyis a süti magában nem, csak a neve, na, mindegy, ezt majd bogozzák ki valahogyan. Lektor...!

„Hannibal Lektor nem tartózkodik itt.”

„Kapcsold ki a tévét, és inkább gyere olvasni!”

„A csudákat, inkább megyek aludni...”

„Tudtam, hogy ezzel leszerellek! Háhá!”

– Nagyon beittunk az éjjel? – szégyenkezett Tilda.

– Remélem, nem tettünk semmi olyat, amit később megbánnánk?

– Volt olyan? – Clifton a kérdéssel együtt az illatozó édességet is a tálcára tette.

– Nem igazán – mosolyodott el a lány, és beleharpott... a nyelvébe. – Aú...

– Ma beviszlek dolgozni, de előtte tudod, szeretném, ha kiváltanád a nemleges adóigazolást, ahogy ígérted nekem – kacintott rá huncutul a férfi, de látva a szőkeség fancsali arcát, megjegyezte: – Mi baj?

– Femmi, femmi, csak elhalaptam a nyelvem – nyöszörögte az.

– Gyorsan, tegyél rá hideg jeget – és Clifton már könyékig benne volt a fagyasztóban. Sajnos a jég előbb győzött, így könyékig benne is maradt, de még egy hasításnyit ki tudott menekíteni a lány nyelvére helyezendő, mielőtt csapdába zárta karját a fagyasztó hidege.

– Jaj! – kiáltott fel a fagyasztó fogságában. – Értem én, hogy hidegfront van, gyors lehüléssel, de hogy a hűtőmben is?!

– Jeffufom! – rémült meg Tilda, és – nyelvén az olvadó jéggel – kétségbeesetten próbálta kiszabadítani Cliftont a jég fogságából. – Nem akaltalak hidegle tenni! – köpködte a vizet a szájából, mint egy bánatos vízköpő.

– Semmi gond, én tettem magam oda – vigyorgott esetlenül a hivatalnok, miközben szabad kezével próbálta magát védeni a „szájzuhanytól”.

„Szájás Örömek szájzuhany utáni leheletfrissítő go-lyó! Jó, jó! Csak egy édes perc, és lehelete friss lesz! ... Jaj, bocsi, ezt nem ide.”

Közben fél nyolc lett, míg küzdöttek az elemekkel (vagyis a jégakkukkal), aztán feladták.

– Van egy ötletem! – gyúlt ki a hűtőlámpa Tilda agyában. – Kihúszom a hűtőt a konnektorból, és akkor leolvad.

– ...Blájen élete? – kuncogott kínjában Clifton, hogy kicsit oldja a fagyott hangulatot.

– Jól van, még nem megy az „l”, vagyis az „l”, na, azaz az „l”, élted! – pironkodott a szőkeség, míg a dug-aljnál ügyködött, és miután kihúzta a dugót, feltekerte a zsinór végét és félretette a hűtő mellé. – Llll, llll... A flancba!

– Nyugi, nyugi, nagyon fáj? – simogatta meg Tilda arcát szabad kezével a már lassan kékülő karú férfi, mikor közelhúzta magához, reménykedve a hőfizika csodáiban.

– Ki lehet bírni – suttogta a lány, majd hosszú csók-ra tapasztotta oda ajkait, bízva benne, hogy nem fagy oda Clifton ajkaihoz – ugyanis neki lövése sem volt a fizikához. Tőle a hideg test hővezetése egyenlő lehetett volna a radioaktív sugárzással is. Többek között ezért sem vették fel a Harvardra... Pedig már elképzelte sikeres beválasztását a Béta-Gamma-Mű lány diákszövetségbe...

– A legjobb melegítő módszer a legjobb nyelvgyógyító is egyben – mosolygott össze a pár férfiasabbik fele, arca a lány arcához ért, karja már deresedett, de a szíve forrón dobogott, így kiegyenlítette magát, de alul, deréktáj alatt erősen dilatált...

– Azért vannak mellékhatásai a dolognak, ahogy élezem – mosolygott Tilda az ölelésben.

– Hát a hőtágulás már csak ilyen – vigyorgott vissza Clifton.

Egy darabig még pásztázták egymást tekintetükkel, aztán árgus szemekkel figyelték, hogy megtörjön a jég – a fagyasztóban rekedt kéz körül.

Már eltelt nyolc óra is, csipogtak a mobiltelefonok, mindegyik végén egy-egy, beosztottját hiányoló főnök sms-ezett. Nem tudhatták, mivel nem hívták őket, hogy mi történt. Tulajdonképpen Curtis és Carp hagyták, hogy befagyjanak a vonalaik.

Mivel a férfi a jég fogságában volt, a lány pedig próbálta szóval és lélekerővel tartani, amikor eluralkodott rajta a pánik és az elesettség érzése, a félelme a hipotermia okozta szövetkárosodástól, így az elkövetkezendő három órában beszélgettek. Mindent elmondtak egymásnak magukról, még a nagyon kínos dolgokat is, hogy ne hagyjon alább a kommunikációs kedv. A szőkeség közben meleg törülközőkkel próbálta gyorsítani az olvadást, de így is négy órába telt, míg végre a férfi meg bírta mozdítani a kezét. Csoda, hogy még érezte egyáltalán... Tildának pedig visszatért az „r” betűje, és a komorsága is, mivel Clifton megszólalt:

– Az adóhivatali okmányjellegű papír... A nemleges igazolás! Elmaradt, drágám, most mi lesz?

– Szerelmem, ha te odafigysz Aristonban, kinek adom oda? Most fontosabb, hogy kiolvadj, aztán elintézzük. Lehet, hogy holnap lesz, de mindenképpen elhozom. Pontosabban, elhozzuk, mert velem jössz és kiállíthatod személyesen! – az utolsó mondatot már optimista mosollyal mondta, hiszen mélyen belül sejtette, hogy az lesz az élete legnagyobb botránya és befürdése... Nincs semmilyen papír, nincs többé boldogság. Így megpróbált minden percet kiélvezni, ami csak adatott neki, mielőtt elveszíti élete eddigi legnagyobb szerelmét.

Nem sokáig aggódhatott, mert körülbelül délután három után a hivatalnok, ölelésében, kissé kicsavart testtartással meghúzódva felkiáltott:

– Ki tudom húzni az alkarom!

Tilda már látta, ahogy a Reader's Digest címlapján virít Clifton Curtisszel, és ott a szalagcím: „Fagyástól mentette meg barátja karját a hős szőke” – bent a 18. oldalon pedig egy nyolc oldalas vezércikk kezdődik el. A történet elmesélése után egy exkluzív interjút ad a RD riportérének, aki az általános kérdéseken túl érdekes kíváncsiságát is megvillantja:

– Milyen volt csókolózni és ölelkezni a baleset után és a mentés előtt? Hogy csókol Clifton, kedves Tilda?

– Nos – mondaná elpirulva az ügyeletes szupernő –, nagyon jól. Bár nekem egy seb volt a nyelvemen, mert...

– Megharapta? Hű, ez izgalmas, szenvedélyes csók lehetett!

– Nem, dehogyis! Én haraptam el...
– Ah, szado-mazo? Hát ez... nagyon érdekes!
– Nem, nem, hanem ettem és nagyon fáradt voltam, ezért elharaptam a nyelvem.

– Így már érthető. És nem féltek a fertőzésektől?
– Egyáltalán nem, bár felelőtlenségnek tűnhet, de akkor nem gondolkodtunk – tenné hozzá gyorsan a férfi –, mert azt hittem, meg fogok halni, de legalábbis elveszítem a bal alkaromat.

És tudtam, hogy ez segít felmelegedni annyira, hogy kiszabadulhatok a jég fogságából. Tilda hőiesen küzdött értem, és mindent beleadott, hogy megmentse az életem.

– Milyen érzés volt a csók? Tilda, le tudná írni?

– Nos, tudja, mikor összeért az ajkunk, édes volt és nyálas, vagy valami ilyesmi, tudja, nem figyeltem, csak elmerültem az érzésben, ami annyira elöntött és eluralkodott rajtam, hogy azon gondolkoztam, hogy én most itt helyben és rögtön levetkőzőm, és...

– Köszönjük! – szakítaná félbe az erkölcsöt tisztelőben tartó lap újságírója, mielőtt valami vérmes ombucman megszagolná, hogy a beszélgetés keretein belül felnőtt tartalom is kikíváncozhat.

– ...Igazából csak azt akartam mondani, hogy az összes ruhámat odaadtam volna Cliffnek, ha ezzel segíthetem a kiolvadást. De inkább csókoltam és öleltem, mert tudtam, hogy belülről könnyebben felmelegszik, mint kívülről.

– Ez nagyon elmés gondolat. Clifton, Ön mit érzett a csók alatt?

– Nos, nekem nagyon jó érzés volt, inkább nem részletezem, de annyi bizonyos, hogy éreztem, amint melegszenek tőle. Mármint nem úgy, hogy most meleg lennék, dehogy – próbálna viccelni a férfi –, hanem lassan kiolvadtam. Félttem, hogy a szívem is megfagy, de Tilda mellett – szorítaná magához barátját – ez úgyszólván lehetetlen!

– Ó, milyen bájos – gügyögne a riporter. – Azért gondolom, végigölelkezni a négy óra tehetetlen várakozást nem volt sétagalopp. Úgy értem, csodálatos lehetett, ahogy szerelmét a karjában tarthatta, és ezzel remélte, hogy hasznos lesz a közelsége... Mármint ez egyébként is hasznos lehet, csak itt mint a fagyás elhárítója, akként értem.

– Persze, persze – mondanák szinte egyszerre, miközben fognak egymás kezét és szemeznek egy pillantásig. Na jó, tizenegy pillantásig. És meg is csókolnák egymást...

„Én pedig megvenném valamelyik szívhez szóló szerelmesregényt, és onnan ollóznék ide: »Összeolvadna az ajkuk, a nyelvük lágyan összeérne, majd veszett birkózásba kezdene egymás felségterületén.« Nos... Nem ollózok. Ez iszonyatosan nem ide való.”

– Khm, khm – jelezne a riporter, miután letelt volna az öt perc, és ők már kezdenének eldőlni valamelyik irányba, konvergálva a vízszint felé. Ám a krákogásra gyorsan visszarendeződnének a szocialitásban tolerálhatóbb testi viszonyokba.

– A végén már éreztem, hogy valami történik, mármint hogy meg tudom lassanként mozdítani a karom,

aztán húzni kezdtem, rángattam, alig vártam már, hogy kiszedhessem a jégről. Már nagyon fájt, hideg volt és kék, a bőr alatt nem éreztem mást, csak zsibbadást és szurkálást, meg lanyhadt bénaságot... Mármint a kezemben, természetesen, mert máshol ugye... No, de visszatérve, hogy milyen volt az utolsó pillanatig: arra gondoltam, hogy bármi megtörténhet, és ha el is vesztetem a karomat, vagy halálra fagyok, legalább az utolsó óráimat a szerelmemmel tölthetem... Tilda, be kell valanom valamit! – jelentené be hirtelen a férfi, majd felállna a székről, féltérdre ereszkedne a lány előtt, majd ezt mondaná:

– Nem kell, hogy bemutasd a nemleges adóigazolást! Megmentetted az életem, mindenestől bebizonyítottad, hogy megbízhatok benned. Csodálatos nő vagy, a legfantasztikusabb, akivel valaha találkoztam. Rád vártam egész életemben!

– Istenem, de romantikus! – fakadna ki a beszélgetést vezető újságíró, és kérne egy doboz papír zsebkendőt a néminemű szemköztyéki nedvedzés elkendözésére.

Egy darabig szipognának a meghatottságtól, Tilda fellélegezne és boldogan ölelné meg a földön térdeplő párját:

– Igen! Igen! Köszönöm, köszönöm, életem szerelme! Te vagy a nagy Őm!

– Ööööö... Még csak annyit hadd kérdezzek, hogy miután kiderült a kórházban, hogy nincs semmi baj, Ön ugyanúgy használhatja a kezét, mint annak előtte, sőt, zongorázhat, teniszezhet, finommechanikai szereléseket végezhet, mit mondott?

– Azt, hogy „jé, pedig azt nem is tudtam ezelőtt” – kacagna fel a hivatalnok, majd felszabadult és szuperré vált karjával átölelné a szőke hoszteszt, aki csak nevetne és nevetne gyöngyözően, és együtt, a riportert közrefogva körtáncot járnának a boldogságtól... Na jó, ez azért túlzás, kedves Tilda!

Zvivivzitty – szólna a hibás videoanyagot törölő visszatekerceselés hangja – és a riporter alanyai mellett üldögélve, csendesen és szokványosan feltenné az utolsó kérdést:

– Kedves Tilda Carp és Clifton Curtis, mit üzennek a Reader’s Digest olvasóinak?

– Azt, hogy mindig hallgassanak a szívükre, dobb-didobb-didobb, dobb-didobb-didobb, és akkor mindent túlélhetnek és legyőzhetnek, még a halált is! – kurjantáná Tilda, mire Clifton lehütené:

– Inkább csak örüljenek az életnek, akárhol is vannak, bármilyen szörnyűség vagy csodálatos dolog történik is velük, mert az élet csak egy és az is rövid, és túl rövid ahhoz, hogy rosszul éljük!

– Ó, szerelmem, ez a gondolat mennyire mély! – mondaná örült, tüzes szerelemmel a lány.

– A rádióban hallottam még gyerekkoromban – sügná neki a férfi, és átkarolná őt –, de imádlak elbűvölni téged olcsó sztereotípiákkal, amelyek mélységét már előttem felfedezték a spanyolviasz és a melegvíz feltalálói, de te, kedvesem, boldognak és elégedettnek látszol ettől, mely nekem az életet jelenti és értelmet erre az életre.

– Köszönjük – szipogna megint a riporter, majd itt véget érne a cikk...

– Tilda? Tilda, drágám! Kijött a kezem! – örvendezett a férfi a lefagyott – nem, nem úgy, hanem képletesen – lánynak, aki kínosan érezte magát, mikor visszajött a Reader’s Digest látomásból. – Nem érzem a karom, be kell bugyolálnunk, add azt a rövid kis takarót onnan a kanapéról, kérlek, az jó meleg. És el kell vinned a kórházba, mert én nem tudok vezetni, te ugye tudsz, és itt is van a jogosítványod, ugye? Mondd, hogy itt van, kérlek! Vagy taxit kell hívunk, de én nem vettem ki készpénzt, és minden perc számít!

– Ó, jesszus, jesszus, jesszus! – eszmélt tudatára a lány, ahogy szaladt vissza a nappaliból a takaróval, és már bugyolálta is be a fagyott testrészt. – Ne haragudj! Rohanjunk, tényleg minden perc számít. Bánnám, ha miattam elveszítenéd ezt a csodálatos kezét, mely oly erősen ölel, hogy egész életemre elegendő biztonságérzetem lesz! S a szerelem erejével életben tart, a lelkemet felemeli és megvéd a csalódások cunamijától! – kiabálta eufóriában az örömtől, hogy barátja karja kiszabadult, és nem is néz ki olyan rosszul, mint ahogy elképzelte.

„Te jó ég, dobd már ki azt a szerelmesregényt! ...Mi is ez? Sue Ellen Arto: Zümmöggj, kicsi méhecském!”

„Már nincs is nálam. És azt a mondatot nem is abból írtam, hanem saját kútfejből... Csssst! A fene akar itt kopirájtos botrányt, nem vagy normális! ...Mi megy a tévében? Tudod, mit? Inkább nézd azt.”

„Hannah Montana... Jobb, mint ez a sztori...”

„Tudod mit, akkor menj, nézd, és ne csapold az agyamat...”

„Nincs is mit csapolni...”

Huh, szóval...

„...a tévét nézzed! Az való neked. Vagy menj el itthonról, vagy tudom is én! Csak hagyjál írni! Világos?!”

Tilda nagy gondban volt, de most először érezte, hogy itt az ideje őszintének lenni Cliftonnal. Elvégre már sülve-főve-fagyva együtt voltak, ezért nem lehettek nagy titkaik egymás előtt. Az adópapírt meg inkább hagyta... Egy napra elég volt egy katasztrófa közeli helyzet.

Már a liftben suhantak lefelé, amikor Tilda kibökte:

– Clif... Nincs nálam a jogsim. Akarom, hogy tudd. Amikor jöttem hozzád, nem tudtam, hogy még szükségem lesz rá, és otthon felejtettem... Kérlek, ne haragudj! Őszinte akartam lenni...

A férfi felszisszent, mert a karja, ahogy melegeedett, rettentően el kezdett sajogni.

– Kérlek, kérlek, Clif, bocsáss meg! Bármit megteszek, ha kell, az adóigazolás mellé beszerzek egy hivatalos, nem adómentes térítés-visszahívó elismervényt is, meg erkölcsi bizonyítványt, meg bármit, amit kérsz!

– Jaj... – nyöszentett fel a rossz karban-tartott adónisz. – Nem... Semmi baj... Csak ahogy olvad a karom, úgy fáj... Vajon a gyorsfagyasztott csirkék is így érzik magukat a mikróban? Sikítának, ha lenne hangjuk?

– Istenem, soha többet nem eszem csirkét! Sőt, soha többé nem eszem húst! Semmit, aminek arca van! – Tilda felzokogott, és a könnyei csak úgy potyogtak. Sírás rázta, összeomlott, és Clifton egészséges karjában keresett és talált menekvést.

Leértek a lifttel, és kiszálltak. Siettek, ahogy csak tudtak.

– Én nem kérem, hogy legyél vegán – lihegte mellette a férfi, ahogy igyekeztek ki a kocsijához. Amit először nem találtak, mert máshova parkolt le előző nap, mint ahova szokott. De öt perc múlva már bent ültek, Tilda a kormány mögé, Clifton pedig – óvatosan bekötve magát, hogy ne sértse fel a balesetet szenvedett testrészt – az anyósülésen foglalt helyet.

– De ez iszonyat, amit a csirkéről mondtál... Mi van, ha tényleg sikít, de mi nem halljuk, nem bírjuk meghallani, és ő és rettenetes kínokat áll ki, míg tehetetlenül haldoklik? – rebegte halkan a lány, míg ellenőrizte a kocsi állapotát indulás előtt. Beindította a motort, és megkérdezte:

– Biztos, hogy indulhatunk? Tényleg nincs nálam jogosítvány!

– Ne kínozz, kérlek – nyöszörögte a nyúzott arcú férfi. – Csak menjünk! ...Meg kell tanulnom nekem is, hogy néha kompromisszumot kell kötni, még ha az kockázatos is. De ne vezess gyorsan, ne keltsük fel a rendőreinek figyelmét! Csak siess... lassan...

– És a csirke? – Tilda finoman elindult, körbenézve a tükrökön, majd gázt adott lassan, hogy ne ugrassa meg a kocsit. Most mindenképpen oltalmaznia kell a világ legjobb, és most legkiszolgáltatottabb, emiatt izgalmas pasiját. Felébredt benne a Nő és az Anya, egyszerre, elnyomhatatlanul. Ezért is kelt benne életre a gyorsfagyasztott állatok sorsa is.

– Istenem, Tilda, ne csináld ezt, milyen csirke, ki beszél itt csirkéről?! – fakadt ki Clifton, miközben eluralkodott rajta a fájdalom. Sose bírta a fájdalmat, ezért

lett adóhivatalnok. Bár – mikor egyszer meg akarták verni egy fogadóban, mikor kiszállt, hogy megbüntesse az adócsalásért és hűtlen kezelésért beperelt, vezető vendéglátóst – rájött már, hogy a kettő néha pont nem zárja ki egymást.

– Édesem, most rosszul vagy, ez érthető – nyugtatta Tilda. – Mindjárt odaérünk! Egyáltalán melyik kórházba megyünk?

– Bármelyikbe – nyöszörögte szinte alig hallhatóan a férfi. Kezdett sokkot kapni, fázott és hamuszürke volt az arca. – A legközelebbibe – lehelte, majd elvesztette az eszméletét.

– Ne! Clif! Maradj velem! Nem mehetsz el! Nem hagyatsz itt! Neeem! – sikoltotta Tilda, miközben levette a kezét a kormányról, hogy felrázza a társát az ájulásból.

– Az útra figyelj, te szerencsétlen, hülye, szőke ribanc! – üvöltötték a könyvem tesztolvasói.

Sajnos már hiába, mert az autó kilendült a saját vonalából és a szembejövő sávba hajtott át. Közben kifarolt, és oldalról csapta el egy arra robogó motoros, ami után a következő másodpercben egy kicsi autó, egy kisbusz és egy családi pick-up rohant bele a feltorlódtott sorba, óriási robajjal, füsttel, üvegdarabokkal, fémrepszekkel, műanyagforgácsokkal, Cliftont és Tildát végül leszorítva az útról. Iszonyatos tömegbaleset keletkezett, szóltak a riasztók, tüzek gyulladtak ki, emberek üvöltöztek artikulálatlanul, és pánikhangulat uralta el a városi nagyforgalmú utat. 3 másodperc alatt irdatlan káosz alakult ki, ami után talán 3 napig is takarítanak majd, és sokan

3 hónapig, 3 évig járnak rehabilitációra és fizioterápiára, illetve 2 x 3 lábbal a föld alá kerülnek be, soha vissza nem térve az élők közé – és elsőre sosem lehet tudni, ki lesz az a szerencsétlen, aki még szerencsétlenebb túlélőket hagy maga után...

– Mi van veled, Janet? Teljesen oda vagy, azt látom – kapta be az ebéd utolsó falatját Holly Zuniga, Janet egyik elég jó barátnője. Csak barátok voltak, mivel Holly a fiúkat szerette – illetve nem tudta, hogy Janet is, csak most lesbikusnak adja ki magát, hogy ne sérüljön tovább a lelke –, de azokat nagyon. Volt, hogy egyszerre több vasat is tartott a tűzben, de eddig volt olyan szerencsés, hogy egyik sem égette meg, illetve nem hánytak szikrát ezek a vasak, mikor véletlenül találkoztak. – Egy árva harapást sem ettél! Na, ki vele, ki az a lány, akibe bele vagy zúgva? ...Tudod mit, ne mondd el. Nem akarom tudni. Csak legalább egyél!

Janet maga elé bámult, és rá sem bírt nézni az ételre. Fasiértgolyók voltak krokettel... Rémisztő.

– Nem vagyok éhes – tolt el magától. – Edd meg, ha jól esik. Én most megyek, és egy kicsit megjáratom a lábam. Majd szakkörön találkozunk – mondta, azzal felállt, hogy innen is elmeneküljön. Hogy ne fájjon soha többet semmi. Talán nem is létezik az a dimenzió, amibe beleálmódta magát.

– Jól van – csicseregte Holly. – De csak hogy tudd, ma nem megyek szakkörre. Más dolgom van.

– Akkor nem találkozunk. Nekem mindegy – vonta meg a vállát a barátnője.

– De most komolyan, egész nap ilyen kis izé vagy, ezért újra megkérdezem, mi van veled, Janet?

– Semmi. Rosszat álmodtam, reggel elkéstem, nincs jó napom, ennyi.

– Ez biztosan nem „ennyi”. Én szeretnék segíteni. Csajhiányod van? Ebben nem tudok. Bár leszbikus lennék, és összejöhetnénk, hogy ne lássalak már így letörve, mint a bili fülét! De nem vagyok. Viszont törődöm veled, mert erről szól a barátság.

– Köszí, rendes vagy. Én is bírlak. De most lépek. Egyedül akarok lenni – intett Janet, majd szinte kiszaladt az étkezőből, nem figyelve, kit dönt fel és kit nem. Az ajtóban beleütközött valakinek a vállába, de nem volt kedve bocsánatot kérni.

– Janet! Beléd meg mi ütött? – szólította meg egy aggasztóan ismerős hang. Egész éjjel ezt hallgatta, és nem a sajátja volt...

Russel Bruce-ba sikerült belerohannia. „Hát hurrá. Ez a földi lét maga a pokol... Biztos a mennybe megyek, ha már ennyit szenvedtem. Hol a KIJÁRAT tábla a földön? Úgy elsüllyednék Kínába... Állítsátok meg a Földet, ki akarok szállni!” – gondolta egy szempillantás alatt.

– Semmi, semmi, bocs, csak sietek – szepegett az orra alatt, és egy másodpercig sem állta a fiú tekintetét. Pánikroham lett úrrá rajta, hacsak...

– Rémes bőrben vagy – folytatta Russel –, segíthetek valamiben? Ha van kedved, beszélgethetünk. Mert azt látom, hogy nem nagyon sietsz, hiszen még itt vagy...

Janet rávágta:

– Nem! Kösz. Nincs szükségem segítségre. Jól vagyok – hangsúlyozta ki a „jól” szót –, jól vagyok! – ezt már kiabálta, mintha az egész iskolát meg akarná győzni. De inkább komikus volt, mint reális és normális, megszokott, ember és ember közti kommunikáció.

– Oké – vont vállat biztató mosollyal a srác –, én most bemegyek enni, de ha gondolod, találkozhatunk utána, dumálhatunk, mint két tisztánlátó, ha érted, amire gondolkodok?

– Nem! Nem akarok találkozni! – nyüsztített fel Janet, majd önerőből felszaladt a lépcsőn a kémiaszertár irányába, pedig a politológiai szakkör nem is arra volt.

Russelnek kicsit kikerekedett a szeme, majd megjegyezte: „Hát ez se százas. Biztos megvan neki...” Aztán bement az ebédlőbe, ahol még mindig nagy tolongás volt, mintha az egész iskola egyszerre akarna ételt tömni magába a szikkasztó információhalom betáplálása után. Kellett a triptofán a sok szerotonin előállításához, a nagy mennyiségű tudás befogadása után a feldolgozáshoz és a memória szinten tartásához...

„Tedd le szépen azt a Science Magazint.”

A lány fent üldögélt magában a lépcsőn, miközben körülötte jöttek-mentek a diákok, tanárok, az arctalan tömeg szereplői. Janet Carp életét csak pár másodpercig keresztező statiszták, akik aztán hatástalanul léteztek tovább a saját kis dimenziójukban. A tini benyúlt a táskájába, és előhalászott egy kitűzött, amit az ilyen reménytelen alkalmakra tartogatott. A múlt héten vásárolta az interneten, amikor hivatalosan is belépett egy híres

portálon keresztül a Jelly Tornada Ifjúsági Feministák (angolul Jelly Tornada Youth Feminists) csoportjába. Itt jórészt homoszexuális és/vagy az emancipáció, illetve feminizmus mellett kiálló köz- és önszereplők táplálták a szívérványt, az indigó lányok-életérzést, meg a jó ég tudja, micsodát. Ami szimpatikus volt bennük, a női egyenjogúság hirdetése, meg az összetartás, a más-ság elfogadása – még heterókat is engedtek csatlakozni. Itt aztán nem volt nemi, faji meg egyéb fajta hátrányos megkülönböztetés. Kitűzte magára a „Janet J.T.Y.F.” feliratú fémklipszes műanyag korongot, olyan helyre, ahol bárki jól láthatta. Elhatározta, hogy most végre megállapodik valahol, nem fog ingadozni az önazonosság határmezsgyéjén. És legalább békén hagyják, ha látják, hogy komolyan gondolja, amit gondol.

Most például ugyanazt gondolta, és ugyanúgy a lépcsőn ült, összetörve, mint álmában. Hogy becsapták, hogy becsapta magát. Nem tudta, mit érez, szégyent a naivitása miatt, vagy dühöt amiatt, hogy senki nem akarja megmenteni őt igazából. Hogy nem illik be sehova, hogy egy kiálló pöcök ebből a nagy világtenger-izéből. Valamikor a NatGeón hallotta ezt a hasonlatot: a világ egy nagy tenger, és vannak kiálló pöckök, különleges és szomorú sorsú emberek, Elvis, Marylin, meg nem értett személyek, akik soha nem illenek bele a víz szintjébe, és soha nem lehetnek boldogok. Akkor hülyeségnek gondolta, fel is szisszent, és átkapcsolt a CNN-re, ahol éppen bagdadi kivégzéseket mutattak élő, egyenes adásban – de most eszébe jutott, hogy talán ő is egy pöcök, az élet zavaró, kiálló, sehova sem való pöcke...

– Szasz, Janet... Dzs...Dzstájf... Ez milyen név? Még nem hallottam ilyet – valaki megállt fölötte, ahogy gondolkozott saját pöcöklétéről.

„Egyszer egy pocok pocakon pöckölte...”

„Kuss!”

– Ez nem Dzstájf, hanem J, T, Y, F, egy mozaikszó, te sügér – válaszolt nem túl kedvesen, fel sem nézve, ki az.

– Nem vagyok sügér, csak mellékállásban takarító, és elállod az utat – nyomatékosította ottlétét az ismeretlen. Janet felnézett, ki ez a „mellékállásban takarító”. A kis plakettre a mellén az volt írva: „Hívd Tony-t”.

– Klassz. A te neved is béna. Kit hívnak manapság „Hívd Tony-t”-nak?

– Például a Tony nevűeket? ...Kislány, tényleg állj fel, órabérben dolgozom, de kívágnak, ha nincs meg a kvótám. Útban vagy!

– Jól van, jól van, bocsi. Már itt sem vagyok – grimaszolt a lány, és utat engedett a meglehetősen pimasz takarítófiúnak. Nővére korabeli srác lehetett, nyilván nem jutott ő sem egyetemre. Szar ügy.

– Ne hagyd itt a kitűzödet – nyújtotta utána a srác, és egy pillanatra igazán kedves lett. – Baromi macerás, ha kilyukasztja a szemeteszacskót. Na, hess, hess, menj innen! – de így nem volt az.

– Még nem láttalak itt eddig – felelte Janet, távozóban.

– Na és? Tegnap óta dolgozom itt, miután egy hete kivágtak az előző tré munkahelyemről, tudod mit, New Yorkban, ami szar hely, és inkább eljöttem

Oregonba! Amihez persze semmi közöd, te kis bakfis. Menj a dolgozdra!

– Tőlem – vonta meg a vállát a lány. – Fordulj fel, te bunkó.

Aztán eszébe jutott, hogy ezt talán nem kellett volna neki mondani, mert ki tudja, mikor szúr ki vele, meg is keserítheti az életét. Ne packázz a gondnokkal, a karbantartókkal és a takarítókkal – futott át az agyán.

– Hé – nyögte –, bocsi, nem akartalak lebunkózni. Hagylak dolgozni. Nélkületek szétesne a sul! Fontos a munkátok! – egészítette ki már hangosabban.

– Oké, kösz, de tűnj már el, tündérke! – felelte komoran a srác, akinek nem volt jó kedve, mert Tony Wallace-nek hívták, és tényleg kirúgták az Ugrálj Szabadon cégtől. Pénz meg egyetemi képzés híján vissza kellett jönnie a szülővárosába. Máshol nem kapott állást, csak az iskolában, és persze utálta, de nagyon. El is gurult a nagy takarítókocsival, hogy haladjon a munkával. Ezt nem akarta elveszíteni, bár tényleg rühellte. Semminek nem volt értelme: hiába mosott fel kora reggel, már öt perccel nyitás után mocskosak voltak a padlók. És hiába töltötte fel a wc-kben a papírtartókat és kézmosó-folyadék tartályokat, már délben jelentették a diákkormányzat vezetői, hogy itt-ott, ez meg az fogyott el. Délután aztán megint takarítani a dzsuvát, szerelni a kiégett villanykörtéket, az eldugult lefolyókat, almolni a kertben az avart és a dugiban odahelyezett cigarettacsikkeket. Micsoda márkás cigaretták, ki tudja, diák szívja vagy tanár? Ki a gazdagabb bunkó, aki nem képes eltalálni egy szemeteskucaig? Egy nap leforgása alatt egy hónapnyi melót végzett

el, és mégis úgy érezte, másnap kezdheti előlről, mintha mi se történt volna... Mindent neki kellett csinálni, mert az elődje öngyilkos lett – csodálja bárki is? –, és csak ketten maradtak, a gondnok meg ő.

Janet egykedvűen rótta a lépcsőfokokat, hogy minél előbb elmeheessen erről a nyomasztó helyről. De nem volt szerencséje, mert egy fél óra múlva kezdődik a politológia szakkör, és ma megint diák-vitaforumot tartanak, vagy mit. Azon jó részt venni, mert végre kieresztheti a gőzt az ember. Szellemi bokszt, ha úgy tetszik.

Már csak néhányan maradtak az iskolában, szintén különböző szakkörökre, énekkarra, meg a pompomlányok próbájára várva, de a többség már hazament, eltűnt, felszívódott, megszűnt létezni. Pompomlányok. Mennyire gyűlölte őket. Holly bezzeg „főpompina” akart lenni, ahogy magában hívta őket, de most meglepődött, hogy sem szakkörre, sem próbára nem ment el. „Valami családi ügy lehet – gondolta –, fogadok, hogy náluk is lelépett a spermadonor...”

Már csak öt perc volt hátra a szakkörig, és a várva várt szájkaratéig.

Janet, valami hirtelen támadó ötlettől vezérelve fogta magát, és hazaindult, úgy döntött, nem marad tovább. Kifele menet belesett mindenhova, ahova belátott, de nem találta titkon várt „álompárját”, Russel Bruce-t. Pedig mekkora poén lett volna. Kár, hogy a valóságban nem is tud sakkozni.

„Te hagytad a frigóban az üres tejesdobozt?”

„Nem.”

„Akkor a macska volt?”

„Vagy inkább te.”

„Nem, az kizárt, arra emlékeznék.”

„Akkor csak a macska volt...”

„Vagy te.”

„Én már mondtam, hogy nem.”

„Akkor a macska...”

„Hagyd már abba! Tök mindegy, ki tette oda. Vedd ki, dobd ki, és kész!”

„De ideges itt valaki...”

„Ja, te is az lennél, ha véletlenül önálló életre kelne az egyik szereplőd, és jól kinyírná magát.”

„Micsoda?! Kinyírta magát valaki, és te, a regény szerzője nem tudtad megállítani...? Hát milyen irodalmi alkotás ez?!”

„Nem nyírta ki, na, de én sem tudom még, mi lesz. Csak egy pillanatra nem néztem a képernyőre... Azt hiszem, pont belekukkantottam a Hannah Montanába. A csudába! Lemondatom az összes kábeltévét, hát így nem lehet dolgozni! Most mit csináljak?!”

„Jó-jó, nyugi, most ülj le, és mondd el, mi történt!”

„Hát az úgy volt, hogy...”

– Ne! Clif! Maradj velem! Nem mehetsz el! Nem hagyatsz itt! Neeem! – sikoltotta Tilda, miközben levette a kezét a kormányról, hogy felrázza a társát az ájulásból.

– Az útra figyelj, te szerencsétlen, hülye, szőke ribanc! – üvöltötték a könyvem tesztolvasói.

Sajnos már hiába, mert az autó kilendült a saját vonalából és a szembejövő sávba hajtott át. Közben kifarolt, és oldalról csapta el egy arra robogó motoros, ami után a következő másodpercben egy kicsi autó, egy kisbusz és egy családi pick-up rohant bele a feltorlódott sorba, óriási robajjal, füsttel, üvegdarabokkal, fémrepeszekkel, műanyagforgácsokkal, Cliftont és Tildát végül leszorítva az útról. Iszonyatos tömegbaleset keletkezett, szóltak a riasztók, tüzek gyulladtak ki, emberek üvöltöztek artikulálatlanul, és pánikhangulat uralta el a városi nagyforgalmú utat. 3 másodperc alatt irdatlan káosz alakult ki, ami után talán 3 napig is takarítanak majd, és sokan 3 hónapig, 3 évig járnak rehabilitációra és fizioterápiára, illetve 2 x 3 lábbal a föld alá kerülnek be, soha vissza nem térve az élők közé – és elsőre sosem lehet tudni, ki lesz az a szerencsétlen, aki még szerencsétlenebb túlélőket hagy maga után...

„Ú! Ez szívás!”

„Nem, nem, ez súlyos közúti baleset. Szívás majd az életmentő műtétnél lesz.”

„És akkor most mi az állás?”

„Nem tudom! Fel kéne hívnom a kórházat, de totál hülyének néznének, hiszen ők csak kitalált szereplők, az én agyszüleményeim. Eddig minden simán ment, de most minden kisiklott...”

„Vonat is kisiklott...?”

„Ja, meg lezuhant a repülő, elsüllyedt a Titanic, felrobbant az űrsikló!”

„Jól van, jól van.”

„Én nem akartam ilyen komolyra fordítani a dolgot... De már nem az enyém az irányítás.”

„De ha nem a tiéd, akkor kié? Valami titkos, felsőbb hatalmú könyvkiadó piszkál bele metafizikailag a literatúrális artifaktúra ezen példányába?”

„Gondolod? De ha igen, melyik? Még nincs kiadó a láthatáron. Nem is tudnak róla, hogy íródik a könyv.”

„Senki nem tud semmit. Ez jó kiindulópont lehetne. Egyébként lehet, hogy befulladt volna a sztori.”

„Nem asztmás az, hogy befulladás... Van még itt-hon tej?”

„Igen, egy üveggel a frigóban, de az tele van. A dobozos elfogyott, mint láttam...”

„Nem én voltam! Mondtam már.”

„Túl sok a megoldatlan ügy. Ha nem te, nem én, nem a macska, akkor ki?”

„Várj csak... Biztos, hogy üres volt?”

„Biztosan. Illetve... Lehet, hogy az alján volt némi tej, nem figyeltem... Csak könnyűnek tűnt...”

„Ez az! Itt a megoldás! A látszat és a valóság differenciája! Köszönöm, köszönöm, köszönöm!”

„Azt hiszem, megyek, és mielőtt kidobom a dobozt, megnézem, van-e benne még tej...”

„...Na, van?”

„Nem volt... Három csepp... De neked attól még bejöhét! Na, ne lazálj, munkára fel!”

Három csepp, három perc, és kint voltak a mentők, tűzoltók és a rendőrség is. Tildának és Cliftonnak még eszméletre térnie sem volt ideje, máris szedték ki őket a kocsiból a szakemberek, és hordágyakra pakolták a többi sérülttel együtt.

Valójában a csodával határos módon senki nem halt meg, sőt volt, akinek csak egy karcolás esett az arcán, amit a felfúvódó légzsák okozott. A legnagyobb előre meghatározható sérülés a motorosé volt, akinek megsérült a gerince, meg behorpadt a koponyája, és speciális hordozókalitkába fektették. A mellette lévő ápoló folyamatosan beszéltette, kérdezte, hogy hívják, mi az anyja neve, hol született, és hogy hogy érzi most magát? A fiú, mert fiatalnak tűnt a hangja, gyenge hangon mondogatta a válaszokat, úgy tűnt, teljesen tiszta az elméje.

Sokan a kocsijuk mellett üldögéltek, és bevert testrészeit masszírozták. Nem esett nagy bajuk, csak az ijedség, bár néha az is elég.

Tilda és Clifton már magánál volt, egy mentőautóba fektették őket, mivel nem tudták, mint első kontaktként mennyire súlyos bármelyik sérülésük. A férfi fagyott karját – miután elmagyarázta, mi történt, és hogy pont a kórházba igyekeztek – gyorsan ellátták, amennyire lehetett, betört orrát leragasztották, Tilda törött jobb karját és bal lábát pedig sínbe fektették.

A mentőautó kicsit több idő alatt ért be a kórházba, mint amilyen gyorsan bepakolták őket, így volt egy kis idejük beszélgetni egymással.

Clifton csak ennyit mondott komor arccal:

– Szerintem neked nincs is jogsid... Vedd úgy, mert biztosan elveszik, és fizethetsz, mint a katonatiszt... özvegye és árvái...

Tilda felsóhajtott fektében, míg meg nem érezte, hogy az egyik bordája sem szuperál jól, és ekkor felnyögött:

– Ó, hát persze... Tudom...

– Ha valaki meghal a kórházban, aki a balesetben sérült meg, akkor pedig börtönbe kerül sz.

– Ne kínozz, könyörgöm...

– De én mindvégig szeretni foglak – mondta szerelmesen a férfi. – Mert már látom, mennyire sötét az a te sötét oldalad. És ezzel együtt szeretlek, és bármennyig elmennék érted, soha többet nem tudnék nélküled élni. Ha kell, átműtetem magam nővé, bemegyek melléd a börtönbe, egy szobába kéretem magam veled, és melléd kucorodom, hogy a bajban is együtt legyünk.

– Clif...?

– Hallgass, szerelmem! Egy kérdésre felelj, hozzám jönnél feleségül?

– Tessék...?

– Eltörött a füled is, drágám? – kérdezte negédesen a meggyötört hivatalnok.

– Ó, nem... Vagyis igen! Vagyis nem, nem törött el a fülem, és igen – kiáltotta: – igen! Hozzad megyek...!

Ebben a pillanatban felnyírt a sofőr mellett ülő mentős, aki az Isaura óta nem bírta a szappanoperát:

– ...Ott vagyunk már?!

A hátul ülő egyik ápoló intett feléjük a fejével:

– Ez túl csöpögös...

Tilda felfortyant, amennyire a nyugtató, az oxigén és a fájdalomk közepette tudott:

– Jó, hát mi ilyenek vagyunk! Mit szólnak bele?!

Az ápoló felállt, és odament a hordágya mellé, majd igazgatni kezdte az infúziót, miközben megjegyezte:

– Ja, nem ez, hanem az infúzió...! Chris! Túl gyorsan megy a lé...

A mentős kolléga kicsit elbambulhatott az előbbi szerelmes vallomáson, mert ezt válaszolta:

– Tudom, az asszony is mondja... Nem tehetek róla, keveset keresek, elmegy mindenre...

Amikor látta, hogy az előbbi mentőtárs elkezdett röhögni, leesett neki, hogy nem éppen ugyanarról beszélnek. Szem szemnek jelzett, és rájött, hogy az az infúzióról beszél, és legyintett:

– Ah! Látom, megigazítottad már. Meg aztán ezek meglásd, mindent túlélnek. Megvan a legjobb gyógyszerük... Amor omnia vincit – mondta mindig az öregem, de gyanítom, nem ő találta ki...

A társaság ezen aszalt egy pár pillanatig, és a két sebesült hangulatán is javított kicsit a csipkelődés. Egymásra néztek, amennyire az őket körülvevő műszerek és szerkezetek engedték, majd Clifton bátorítón rámosolygott frissen megkért menyasszonyára, aki fájdalommal vegyes örömmel nyugtázta, így bármit ki fog bírni.

Amikor megérkezvén lepakolták a hordágyakat a kocsiról, a négy mentős belökte a csapóajtót a kórház épületébe, majd elkiáltották magukat:

– A jegyespárnak egy luxuslakosztály rendel két ágygal, de először egy sürgősségi vizsgáló!

Hangjuk beleveszett a zsibongó tömegbe, hiszen egy tömegbaleset résztvevői voltak, és a két súlyos eset (közük a motoros, akinek az életéért éppen öt orvos küzdött a műtőben, mert leállt a szívműködése, de aztán újraindult), a három könnyebb és ők már ott voltak a kórházban.

– Ez mekkora sztori – kuncogott a mentős sofőr. – Két balfék. Remélem, tényleg együtt maradnak. Megérdemlik egymást...

„Hé! Ezt te írtad bele?”

„Igen! Miért, nem tetszik?”

A későbbiekben valóban sikerült színes rózsával hintett ágyat és mécsekkal kirakott teli fürdőkádat hallucinálniuk – hála a nyugtatóknak és fájdalomcsillapítóknak – a kórterembe, ami azért sokkal sivárabb volt. Igaz, kaptak egy „Friss jegyesek – jegesek és baleseteseek” kártyát valamelyik roppant humoros mentőstől, aki nem árulta el a kilétét.

Közös szobában feküdtek tovább, amíg meg nem vizsgálták őket, és meg nem állapították, hogy a Clifton Curtisnek a fagyáson és orrtörésen kívül egyéb baja nincs, a bekötött biztonsági öv és légzsák páros megvédte annak ellenére is, hogy a motoros az ő oldalán ütközött a kocsinak. Tilda Carp már rosszabbul járt, mert ahogy elengedte a kormányt, hiába volt bekötve, kicsavarodott normális testtartásából, és amikor a motoros eltalálta őket, a hatás-ellenhatás törvénye lecsapott. Így a jobb kezét és bal lábát törte el, valamint megrepedt egy bordája is, így most gipszben feküdt az ágyban, és alig bírt mozogni.

– Barnára festetem a hajam – nyöszörögte.

– Ha az segít, hogy ne légy hülye – somolygott mellette ülve a szívétörlesztő adó-nisz, aki most egy ideig nem üthette az orrát semmilyen adóügybe, mert igencsak fájt volna neki. A karjával nem foglalkozott, nem is akarta mélyen átgondolni, hogy mi lesz, ha amputálni kell.

Nem mondtak neki még semmit, vizsgálat alatt volt, elvitték a teszteket, a röntgent, az érvizsgálati anyagot, és mélyen hallgatott mindenki a kar állapotáról. Ő nem tudta, mit gondoljon, érzéstelenítették, mert máskülönben csak azt érezte, hogy rettentően fáj. És az már jó jel, mert egyáltalán érzi, és ez a lényeg. Ez már mazochizmus?

– Hogy ne legyek hülye? – emelte meg a hangját a mesterséges intelligenciára vágyó lány, de nehezen ment, mert nagyon sajgott az a borda. – Te most szándékosan bántasz engem?

– Nem, dehogyis, annál jobban szeretlek – simította meg haját a férfi. – Csak megmondom az igazat. Pont azért, mert tudnod kell, mert valószínűleg a kutya se mondta meg, hogy ne csinálj hülyeséget. Ne keveredj bajba. Csak gondolkodj! Sokkal több van abban a csodálatos kis szösz buksidban, mint amit te hiszel. Nem vagy buta! Csak hülye. Nem gondolod át, mit cselekszel. Elrohansz otthonról, feladod az egyetemet, bejelentés nélküli munkát vállalsz, jogosítvány nélkül kell vezetned, mert trehány vagy, és elengeded a kormányt, amikor nem kéne.

– Aha, értem – mondta sértődöttet játszva Tilda –, te bejeddél a lánykéréstől, és most el akarsz idegeníteni. Vágom ám! Miszlikbe. Értem én, hogy itt lepattintásról van szó! Jól van, jól van...

– A jó fenéket – jött ki a sodrából Clifton, és a lány ezt várta, szenvedélyt és erőt, izgalmat mutató férfiasságot és biztonságot sugárzó tekintélyt. Lélekjelenlétet.

– Jó fenék? Ez van nekem? – heccelte tovább a fekvőbeteg.

– Igen, de most nem erről van szó – a férfi alig bírta türtőztetni magát. Az a bizarr kettősség játszott benne, hogy most vagy megüti, vagy megcsókolja a lányt. Az előbbi elég kegyetlennek tűnt egyébként is, de így ebben a helyzetben egyenesen beteges perverzióra mutatott volna rá. Valahogy jobb kedve volt a másodikat választani, mivel az erőszak nem volt kenyerre – legalábbis a testi, inkább az államtól kapott hatalmát alkalmazta köztisztviselőként.

– Ide figyelj, te... te... – gyengéden közrefogta egyik kezével a szőkeség állát –, én komolyan mondom, hogy... Szeretlek. Különben nem mondanék ilyeneket, hanem letojnam magasról, hogy mit csinálsz, és hogy teszed tönkre magad és másokat.

– Honnon voszod, hogy on olyan vagyok? – komolyodott el Tilda, és a finoman szorító ujjaktól kialakult kacsacsőr-forma szájával csak o hanggal tudta azt megkérdezni, hogy „Honnan veszed, hogy én ilyen vagyok?”

– Ah, bocsánat – eszmélt fel Clifton, hogy meglehetősen elragadtatta magát. Elengedte az arcot, amit egyszerre akart megbüntetni és megjutalmazni, de mert nem bírt mit kezdeni a szabadon maradó kezével, megragadta frissen eljegyzett barátnője karját – azt, amelyik el volt törve.

– Á! – üvöltött fel az a fájdalomtól, amit a nehézkedés megváltozása és a csontok összenyomása okozott a begipszelt zárt törés körül.

Curtis úr, az IRS adóhivatalnokja ijedten dobta le a sérült végtagot, ami súlyos teherként puffant Carp kisasszony, a Szájas Örömök hoszteszének fájós bordáján,

és így dupla szenvedést okozott neki. Nem maradt el az újabb gyötrelmes sikoly.

– Istenem, ne haragudj, de olyan ideges vagyok, annyira szeretném elmagyarázni, hogy mi teljesen egyformák vagyunk, csak én 17 évvel előrébb járok már, fejlődésben is, de 17 éve ugyanolyan voltam, mint te... No, nem bombázó lány, és nem is szőke... De belül ugyanilyen. És átmentem az összes buktatón. Nem lettem jogász, helyette lettem adóhivatalnok. Nem vettem feleségül Diana Gabrielt, mert mellette még kavartam őt másikkal – hogy is hívták őket? – elnevelte magát az emlékeken, amiket felidézett. – Mindnek annyira hülye neve volt, hogy megjegyeztem. És sosem kevertem őket! Ha nincs az az átkozott adópapír-ügy, és nem nyit ránk Diana Shelby-vel, akkor...

Itt megakadt, majd elkomorodott.

– Sosem találkoztunk volna mi ketten.

Tilda hallgatott, ami kicsit nyugtalanító volt.

– Mondjam a neveket? Akarom, hogy tudd. És akarom, hogy neved. Ne kérdezd, hogy szedtem össze őket, mert már nem tudom. De a neveik... Megmaradtak az örök emlékezetemnek... Diana Gabriel, ő volt az első, vele komolyabb jövőt terveztem. Aztán találkoztam egy régi barát-nőjével, Luvenia Evannal, aki hozta a közös barátnőjüket, Tawna Koharát, ő Donella Maishát, Shelby Kay-t és... Most kapaszkodj meg, Lanoie Drew-t! Mai napig nem tudom, hogy kell ejteni... Lanoi vagy Lanoáj, vagy Lanolin?

Akkor meghallotta, ahogy kipukkad a kuncogás az ágyon fekvő, gipszelt beteg lányból, akinek úgyszintén nem volt mindennapos neve: Tilda Carp.

Mintha mindegyiket valami feslett erkölcsű, hangalámondásos, dél-kelet-ázsiai videóból szalajtották volna...

– Anyámnak normális neve van – dúdolta Tilda, és közben a párjára nézett. – Mindig is szerettem volna én is normális nevet. Kristine Albright. Teljesen hétköznapi, amerikai név. Az enyémen mindenki csak nevet, vagy félreértik, rosszul mondják, visszakérdeznek, hogy micsoda? Egyik tanárom rendszeresen felcserélte a betűket Crape... Nagyon nem szerettem az óráira járni, mert mindig heccelt, hogy „jön a szőke szar”. Akkor gondoltam névváltoztatásra, de anyám nem engedte, úgyhogy kénytelen voltam az lenni, aki vagyok.

– Hát persze, ezt ismerem. Én lettem volna az ügyeletes gyík a suliban, ha a nagy többség megtudja, hogy a nevem Clifton Curtis. Vagy Curtis voltam, vagy Curtie, vagy Double C, ilyenek, de a világért sem árultam el a rendes nevem. Könnyörgtem a tanároknak, hogy hívjanak Tomnak vagy Johnnak, vagy valaki másnak, csak Cliftonnak ne... Egyszer aztán kiderült, még fősuli előtt, akkor végig hecceltek vele, de aztán fordult a kocka. Felnőttebb lányok között már izgalmas volt Clifton Curtisnek lenni, tetszett nekik, jó volt a csajozós dumához – vágott egy kedves mosolyt a feltörő régi emlékek tiszteletére.

„Ha tudnák, hogy ezek a nevek igazából egyszerű spamek generált nevei... Az első Tilda Carp levele volt, amikor megfogant az ötlet...”

„Úh, nehogy azt hidd, valódi emberek is élnek ilyen nevekkal, csak nem híresztelik.”

„Én azokra a szülőkre ragasztanám az ilyen neveket, akik a gyerekeinek adják...”

„Aha, szerintem ők azok...”

Hát elfilozofálgattak az írók és írottak, meg igen nagy volt az egyetértés.

Valami nagyvolumenű, szerelmes dallam szólalt meg a nővérpult felől száz decibellel.

– Komolyan gondoltad a lánykérést? – kérdezte Tilda, mikor Clifton, átkarolva őt, félig fekve ült mellette az ágyon. – Hiszen csak egy hete találkoztunk, és tegnap jöttünk össze. Igazából még semmi sem volt köztünk, meg nem is ismerjük egymást. Biztos van, amit nem tudsz rólam, és ami miatt esetleg utálnál – nyelt egyet, mert eszébe jutott a be nem tartható ígérete.

– A legkomolyabban – puszilta meg a lány haját a férfi. – Már nem szabad tovább keresgélnem az igazit, amikor itt van mellettem... És biztosan nem tudnék semmit utálni benned, hiszen láttam minden oldalad ez alatt az egy hét alatt...

– Csak mert körbejártál? ...Jó, jó, tudom, hogy érted. De hogy higgyek neked? És te hogy higgy nekem? Te a fősulin hat nőt csörgettél, én pedig... – elhallgatott, de erőt vett magán, és folytatta: – ...sosem dolgoztam bejelentve, sosem adóztam, mert vagy tanultam, vagy feketén dolgoztam, és nincs nemleges adóigazolásom, mivel adókártyám sincs...

„Letörölgettem a virágok leveleit is. Jó? Olyan poros itt minden. Régimódi, avított, fakó...”

„Te célozatsz valamire?”

„Nem, én? Á, dehogy. Ugyan már! Célozgatnék? Egyenesen célzok. Szerintem rettentően unalmas, amit írsz.”

„Micsoda?! ...De miért?”

– Jaj, ne kicsinyeskedjenek már itt, olvasni szeretnénk tovább a történetet! – kiabált be a tesztolvasó-közönség. Pedig az izgalom célja – mert a szerzők cél-izgattak célozgatás helyett – az volt, hogy ne mindjárt a nagy tadamm után jöjjön a kifejlet. Kicsit borzolták az idegeket, miközben megállt az idő a történetben. A szereplők megmeredve az elmetérképernyőn, néha átúszott pár kis hal a népszerű számítógépes operációs rendszer képernyővédőjéből, meg az egyik tesztolvasó leette kolbásszal és majonézzel a 16. oldalt.

„Nem hiszem el! Nem tud normálisan enni? Evés közben nem olvasunk! Ezt a könyvet sem! Maga szerint azért dolgoztak a nyomdában, hogy az olvasók tönkretegyék a könyvet! Kinyitni se volna szabad, nehogy megtörjön a gerinc!”

„Psz! Ha ilyeneket mondasz, senki sem fogja megvenni a könyvet...”

„Basszuskulcs, igazad van! ...Khm... Mindent visszazívok! Egyen csak nyugodtan tovább! ...Most szerinted nagyon lepofoztam a kakit...?”

„Nem. Csak széllal szemben pisiltél...”

– Így nem tudok enni, ez gusztustalan, hagyják abba! – mordult be hozzájuk a delikvens, aki ijedtében eldugta a kolbászt, de a kenyér beesett az ölébe, és tele lett a tesztkönyv morzsával. Ettől az olvasó idegrohamot kapott, és a szerzőkre kiabált:

– Csak írjanak tovább, a végtermékek feldolgozását meg bízzák a helyi csatornázási művekre! ...Idióták.

De az igazsághoz valóban hozzátartozott az, hogy ez az egész hajcihő csak a történet iránti olthatatlan kíváncsiságot hívatott az egekig felkorbácsolni...

A nővérpult felől harsogó „Love me tender”-tendert leverték az ügyeletes dolgozók a magnóval együtt. Olyan csend lett, hogy a kórterembe beszállt légy is pánikbeteg lett a szociális fóbiájában: azt hitte, mindenki az ő zümmögését várja. Annyira rosszul volt, hogy inkább berepült a pszichiátriára, és egy borderline-os beteg kint maradt pirulásdobozának oldalát kezdte nyaldosni. Később még látták „nyugipulcsiban”, ahogy lekötözték a szárnyait, és telepumpálták nyugtatóval, ő pedig elégedetten zümmögött...

Sutty – vissza a baleseti sebészetre.

– Hogy mondod?! – bámult nagy szemekkel Clifton Tildára, aki büntudattól terhesen – csak ez volt, lévén, még szűz – alig mert a férfira még csak rápillantani is. Elfordította fejét, és rezzenéstelen arccal kinézett az ablakon, s csak ennyit mondott:

– Tudom. Vége mindennek. Nem kell megértened. Nem akarok semmit.

– De hát... Pedig én megbíztam benned! – kiáltotta a felbőszült férfi, majd felkelt az ágyról, mintha leprás

lenne a társa, de nem tudta, meneküljön, maradjon és megverje, vagy csak szimplán hányjon a sokktól. Nem bírta tovább, és kiadta, ami benne volt...

Az anyag teljes formátumában betérítette a szőke, beteg, balesetes és bűnös lány arcát, mellkasát, hasát és karjait. Köpni-nyelni nem tudott, ismét, de most az utóbbi nem volt hátrány, az előbbi pedig már nem segítette volna a dolgok ilyenénformula alakulását.

– Úahh! – csak ennyit tudott mondani, aztán kidőlt.

– Te iszonyatos nagy bajban vagy, Clifton – rémült meg a rosszul lett hivatalnok hányattatott sorsától, aztán inkább hívta a nővért. Ezután pedig megszédült, és belezuhant az ágyba, mind a 82 kilójával egyenesen Tilda mellkasára, a hányásba, és ezzel felébresztette a pillanatra elájult lányt. Tilda felsikított egy velőtrázót, koloratúrszoprán hangnemben, amitől Clifton felriadt, felkelt és hanyatt esett, elcsúszva az időközben gravitáló gyomortartalmán.

– Jesszusom! – csapta össze a kezét a nővér, mikor beérve a kórterembe látta ezt a szerencsétlen helyzetet.

– Jesszusom! – csapta össze a könyvet a kolbászos-majonézes-morzsás tesztolvasó, és visszaküldte a kiadónak.

Van, aki nem bírja a nyomást. Ez van.

Félóra múlva mind a ketten feküdtek az ágyukban, egymás mellett, szótlantul.

Cliftonnál enyhe agyrázkódást állapítottak meg, ami a hányásban kulminálódott. Bár miután hanyatt esett, beverte a fejét, és az agyrázkódás átlépett másodfokúvá.

Tildának a repedt bordája eltörött, és mellette még kettő is, valamint megrepedt a szegycsontja, és megzúzódott az egyik tüdőlebenye. A karján is bonyolódott a törés, egyedül a lába nem rosszabbodott, mert arra nem esett rá senki.

„Mikor jön az Amor omnia vincit nevű gyógyszer?”

„Azt vágod, hogy ez nem homeopátiás cucc, és ebből az Omnia nem kávé?”

„...Hm. Igen, tudtam, tudtam ám! ...Psz! Valaki! Tényleg így van?”

„Hallottam ám! Te szerencsétlen, az 'Amor omnia vincit' egy latin mondás, azt jelenti, hogy a szerelem mindent legyőz!”

„Jaj, ne! Most kiderült, milyen műveletlen vagyok! ...Influenza ellen is jó? Beoltatom magam vele...”

„...Édes jó Istenem. Inkább írok tovább, és vegyük meg nem történtnek az iménti beszélgetést...”

„De...”

„Nézd csak! House megy a tévében, új évad új epizódokkal! Nem mégy egy kicsit, és nézed meg a kedvemért?”

„Tényleg! Már itt sem vagyok...”

Másnap délután látogatóik érkeztek, a legnagyobb megdöbbenésükre pont egyszerre jöttek mindkettejük családjából a rokonok. A kórterem előtti kényelmes váróban találkoztak össze, és – mivel éppen nagyvizit volt, nem mehettek be hozzájuk – rögtön el is kezdődött a beszélgetés. Mindenkit meglepett, hogy nem csak a baleset hírével tudták meg, hogy egyáltalán mindkettőjüknek van valakije. Titkolózást feltételeztek, egymás rokonait

gyanúsították, parázs vita alakult ki, mire végre felszabadult a kórterem a vizit alól.

– Nem mehetnek be egyszerre, túl sokan vannak – szólt nekik az ügyeletes főnővér. – Először az egyik hozzátartozói, másodszor a másik rokonai mehetnek be. Maximum tíz percre. És ne veszekedjenek, mert ezzel nem segítik a páciensek felépülését.

Először Tilda anyja, Kristine és húga, Janet léptek be az ajtón. Siralmas látvány fogadta őket, ahogy a szenvedő lányuk-nővérük ott feküdt tehetetlenül az ágyon, karja-lába begipszelve, mellkasa körbekötve, úgy nézett ki szegény, mint egy szobortorzó karokkal és lábakkal. Csak a feje volt szabadon, és azt sem nagyon mozgathatta. Egy infúziós cső lógott be a vállánál a kötés alá.

A szomszédos ágyon egy bekötött karú és fejű, jóképű, sötét hajú, harmincas férfit láttak. Clifton jobb kezébe csöpögött az infúziós oldat. Elég komoran feküdt a jobb oldalán, szabadon hagyva a branüllel tűzdelt kézfejét, és eközben Tildát nézte. Az pedig a plafont, és nagyon nagy csöndben voltak a szobában.

– Szervusz, drágám – törte meg a hallgatást az asszony, ahogy kisebbik lányával megállt az ágyak lábával egyvonalban. – Hallottam, mi történt, azonnal ide-siettem, de ma reggelig nem engedtek be, azt mondták, megfigyelés alatt vagy... És azt is hallottam, hogy nem vagy egyedül. Mondd, egy balesetnek kell történnie, hogy ilyeneket tudass velem?

Tilda Carp csak ennyit szólt:

– Anya, Janet...? Nem látlak titeket, gyertek közelebb. Nem ülhetek még fel.

– Ő kicsoda? – suttogta finoman a lány baljára mutatva az anyja, mikor lánya fölé hajolt. – Tényleg ... hm... barát?

– Ó, Anyu – somolyodott el a lány –, dehogy barát, látsz rajta csuhát? ...Csak vicceltem! Bemutatom, ő Clifton Curtis, adóhivatalnok, Clifton – szólt ki oldalra, de gesztikuláció híján úgy tűnt, mintha a plafonnak beszélné –, ő az anyám!

Kristine odalépett a másik ágyhoz és óvatosan biccentett. A fekvő férfi kedvesen viszonzta, majd újra elkomorodott.

– Adóhivatalnok – hümmögött az anya, majd visszament a lánya ágyához, és suttogóra fogta Tilda fejénél:

– És hogy sikerült összeszedni?

– Mint az influenzát, Anyu – felelte komikus megmagyarázós stílusban a lány. – Bejött a munkahelyemre, és betámadta a főnökömet. Nem sokkal később én is elkaptam. Most pedig nyomom az ágyat, mint látod...

– Akkor nem a barátod?

– Ő? Dehogyan! Már nem az. Tudod, először csak egy idegen ember volt, aki megtetszett, de meg ám. Aztán visszatérő rémálom lett, később viszont visszatérő csábos flört, és utána vad szenvedély, mely nem ereszt el. Ezután lelki társ lett, majd utána a barátom. Akkor még az volt. Utána miattam lefagyott a keze, aztán miattam autóbalesetet szenvedtünk, azután megkérte a kezem a mentőautóban. Úgyhogy nem, már nem a barátom, hanem a vőlegényem!

– Hah! – sikoltott fel Carpné. – Igaz ez? – vont a kérdőre a csendesen pihengető férfit, aki igyekezett meg-

húzni magát, de nagyon ő sem tudott mozogni, mivel rettentően fájta a feje.

Csak halkan tudta nyöszörögni, hogy:

– ...Igen...

Az asszony közelített, és semmi jót nem sejtetett a testtartása.

– Bocsánat, megismételné? Mi ebből az egészből az igazság?

A hivatalnok elfúló hangon ennyit tudott kinyögni:

– Minden... Csak azt hagyta ki, hogy becsapott, elhagyott és összetörte a szívemet... Pedig én beléestem, többször is, először az arcába, aztán a lelkébe, ma pedig a mellkasába, mikor elég béna módon elcsúsztam a hányásomban, tudja, arra gondoltam, hogy sunyi és ravasz a lánya, hogy tönkretesz, és lerókáztam...

– Ezt nem értem – rázta meg fejét zavarodottan az anya.

– Mit? – nyögte a férfi halkan. – A szóviccet?

– Neeem, ezt még én is értem, hanem azt, hogy miért sunyi a lányom, és miért tette magát tönkre? Nem maga kérte meg a kezét, és aztán galádul elhitette vele, hogy a maguk közt tátongó röpke húsz év különbség nagyjából smafu?

– Csak tizenhét, Anyu! – fortyant fel igen kevés fortisszimóval Tilda. – Az semmi! És ha megbántottam, az is a saját hülyeségem miatt volt. Már megfizettem érte! De hiába kérlelem, nem bocsát meg. Nem bocsát meg! – kiabálta, hogy a szomszédos ágyon is jól hallják, pedig ott már ütötte a decibel rendesen a fájdalmas belső fül tartozékait.

Clifton felnyögött, ahogy az éles hang belehasított a hallószervébe. Néhány agysejtje kipusztult, és a többiek R.I.P. felirattal sírkövet kalapáltak tiszteletükre a koponyája belsejében.

– Pedig szeretem, és még mindig hozzámennék, ha komolyan el akarna venni – vette vissza pianóra a hang-erőt a szőke balesetes.

– Mondja, kedves uram, miért nem bocsát meg neki? Hát mit követett el ez a szerencsétlen lány?

– Nem hozott... – elcsuklott az agyrázkódástól mélán kába férfi hangja – ...nem hozott nekem nemleges adó-igazolást. Becsapott, hazudott, elhallgatott és megcsalt... Megcsalt az adócsalás látható és el nem évülő tényével, ez a feketemunkás nőszemély! – próbálta kiabálni. – Így nem vehetem el! ...Habár még mindig örültem szeretem, és nem bírok nélküle élni. Megszakad a szívem...

Kint megint felharsant a szabotázsakcióikról elhíresült kórházi személyzet furfangos rádiója, és a közkedvelt country-rockénekes, Billy Ray „Sajgó, összetört szívem” című számát kezdte el nyekeregni.

„Elegem van ebből a supersztár kiscsaj-sorozatból... Tiniknek való... Akárcsak a szerelmesregények 80,56 százaléka...”

Kristine-nek kikerekedett a szeme, és elkezdett hahotázni, tiszta szívéből.

– Nincs adóigazolása?! Curtis úr, ha ez főbenjáró bűn lenne egy házasságban, akkor országunk vezetői közül sokan elvált emberek lennének!

– Ön ezt nem értheti... Nem volt ott... Amikor egy nő nem fizetett adót, és egy életre megbélyegzett

engem... – nyögte a férfi kínok között, mert a zene nagyon hangos volt.

– Ugyan már, hányan nem fizetnek adót? Helytelen, bűncselekmény, aláírom, én magam, természetesen fizetek! De könyörgöm, az élet megy tovább! Az ember fizet, bólogat, aztán éli tovább az életét. Ugyan már, Curtis úr, legyen férfi! Tápáskodjon fel az adóhivatalnokok rémeként megélt csalódásból, és menjen tovább! Azért ne hagyjon elszaladni egy ígéretes kapcsolatot – már ha ez az –, mert valami régi cafka átejtette magát...!

– Ez az! – kiáltott fel Tilda, amennyire bírta. – Most végre neked is megmondták a frankót, kedvesem!

– Igazából... – suttogta Clifton, és már hallották, mert a kinti muzsikát éneklő zenedobozt egy erélyes személyiség kivágta az ablakon át az utcára, egy „Ez nem koncertterem, jó emberek, itt páciensek gyógyulnának próbálni! Vagyis fordítva!” felkiáltással.

– Igazából nem engem ejtettek át, hanem... De ez hosszú történet, és inkább nem részletezném... Igazából már nem is bánt...

Tilda érezte, hogy nem bírja magában tartani az elkeseredését.

– Neki megbocsátottál, de nekem nem! Miért?!

– Mert te olyan vagy nekem, mintha belőlem lennél, egy velem, és pont bentről kaptam orvul ezt a támadást...!

– Nyugi, nyugi már! – szólt közbe határozottan és kicsit dühösen Janet, aki eddig hallgatott, mert nem nagyon tudta, hogy hova kapja a fejét, és még a helyzetet is szoknia kellett, hogy a nővérét gipszben fekve látja,

mellette egy vadidegen férfival, aki az apja lehetne, és lelki konstellációról beszélnek, habár alig egy hete ismerik egymást.

– Mi most kimegyünk, mert mindjárt letelik a tíz percünk, ameddig zaklathatunk titeket, ti pedig szépen ezt megbeszélitek, és utána beengedjük a második turnust. Csak semmi izgalom! Tíz percek van. ...Anya, gyere!

Azzal már terelte is ki anyjukat az ajtón, a furcsa fordulatot vett jegyes- és haragospár pedig magára és egymásra maradt a kórteremben.

Clifton nem bírta tovább, felkelt, óvatosan odahúzta az ágyát nagy kínok között Tilda fekhelye mellé. Ő egyáltalán nem tudott mozogni, a férfinak legalább egy kar és két láb előnye volt vele szemben.

– Miért árultál el? Miért te? Miért? – záporoztak a kérdések és a nyál a lány arcára, aki kezdte kényelmetlenül érezni magát – nem akarta, hogy megint lehányják.

– Nem mondhattam el. Annyira jól éreztem magam veled, mint még soha senkivel. Arra az éjszakára gondolkodok, és lever a víz a gyönyörűségtől. Megtaláltam a lelki társamat, akinek a tükrében meglátom magam, és nem félek, mert biztonságban vagyok. Valaki, aki nem hagy el, aki érti a titkos gondolataimat, belelát a szívembe, a vesémbe, pedig nem röntgengép... És mert észvesztően jó pasi vagy, mi tagadás. Továbbá köztisztviselő, aki ugyan nem keres sokat, de biztos az állása. És a hatalom, amid van, felizgat. Mint egy lelki uniformis, amire buknak a nők. Ez az igazság! – pityeredett el Tilda, és könnyei két oldalt belefolytak a füleibe.

– Jaj, ne sírj, kérlek, ne sírj – törölgette volna ép kezével Clifton a könnyes arcot, de nem ért el odaig az infúziós cső, a másik keze pedig speciális tartóban volt, hogy az elfagyott szöveteket életre stimulálja egy polietilénizé. Emiatt gipszsúlyú volt a kart karbantartó tartó. Nem akart vele suhintani, mert tudta, eddigi bénázásait csak megkoronázná a lány esetleges akaratlan arculcsapása, és utána Tildát is megkoronázná a fogász. – Mit tegyek, hogy ne sírj, mert letörölni nem tudom a könnyeid?

– Nem hallom, amit mondasz, mert a könnyek belefolytak a fülembe, és bedugult... De akkor megbocsátasz nekem? Kiadtam magam neked, kiadtam magam annak a férfinak, aki bárkit, akár hatosával megkaphat... Mint a tojást! Rád bízom a titkom, amivel kötődöm hozzád, és te örök hálára kötelezel... Ha ez kötelező...

– Megbocsátok, mert nélküled élni nem tudok, s ha költő volnék, ide most verset írnék, s ha ez musical lenne, akkor itt most zene menne, de ne! – kiáltott ki, amennyire hangja volt, nehogy megint diszkót csináljanak a váróból odakint. – Te vagy az első, akire nem tudok haragudni, mert a szerelem mindent legyőz, vagy mi, ezt kellett mondani most itt, akármit is jelentsen, és... Clifton, ne ess szét! – utasította rendre magát. – Tilda Carp, még mindig hozzám akarsz jönni feleségül? Azok után, amit tettem?

Ekkor hirtelen letérdelt, de rájött, hogy felesleges, mert a lány még mindig csak hanyatt feketett, nem látta úgysem, azontúl gyűrű sem volt nála. Ezért felállt, és Tilda fölé hajolt, aki gyönyörűen mosolygott és világított

az arca – hála az ablakon beszűrődő teliholdnak és egy nagy óriásplakátnak, ami valami vicces mormotával reklámozott egy barkácsüzletet.

– Igen – mondta csilingelő nevetéssel a lány, és Clifton ekkor lehajolt az arca felé óvatosan, hogy ajkuk csókban forrjon össze...

„A forrásról jut eszembe, kész a tea!”

„Ah, kösz. Ezt azért végignéztam volna, ahogy megint jóban lesznek, de elszalasztottam...”

...de elsőre nem kockáztatták meg, hátha összeragad. Ki tudja, ennyi pechséria után?

Ezért másodszorra tették meg. Tildának eszébe jutott valami, de már nem tudta kimondani, mert a férfi ajkai rátapadtak szorosan az övéire, és közös teadélután csaptak az odabent tartózkodó testrészek is.

Az sem zavarta őket, hogy a nagy csókolózásban az infúziós tű kicsúszott a hivatalnok kézfejébe szűrt branülből, és lecsöpögött a földre.

Percekig álltak-feküdtek így, összetapadt szájjal, már azt sem bánták volna, ha valaki bejön egy „Kandi Kamera” felkiáltással, és közli, hogy most ragasztották össze magukat pillanatragasztóval...

– Édes-savanyú íz – suttogetta kedvesen Clifton, mikor ajkaik elengedték egymást.

Tilda irult-pirult.

– Az a helyzet, hogy mivel lehánytál, így az arcomra is jutott belőle, és sikeresen belefolyt a számba, a nővérkével sem sikerült kipucolnom rendesen... Sajnálom... És pont most nincs nálam Szájas Örömök szájvíz. Szégyen, szégyen!

– Nem mondom... – kerekedett ki a férfi szeme. – Kit érdekel? Én így is szeretlek, és legalább adhattam neked valami igazán tartalmasat – ezen már nagyon kellett mindkettőjüknek nevetni. Kész örület, ami eluralkodott a világon, amióta megismerték egymást. De ők élvezték, mert megtalálták az örökkévaló szerelmet a tökéletesen tökéletlenben.

Az adóhivatalnok vőlegény felemelkedett a csókhelyzetből, de addigra már a talpa alá folyt egy kis infúziós oldat, így megint elcsúszott és hanyatt esett az ágy mellett, beverve a fejét.

– Egek, Clif, jól vagy?! – sikoltotta Tilda, és azt kívánta, bárcsak ne fájna a mellkasa olyan nagyon, akkor az egészséges karjával hívná a nővért.

– Jól vagyok, drágám, szerelmem, kicsi búbos bankám, itt csicseregnek a madarak a fülemben, és te táncolsz fölöttem, a talpadra meg az van írva, hogy „imádlak, Cliffy, örök szerelmem”, és jaj, eltaposol... – azzal elájult a férfi, beesve a két ágy közé.

Nem lesz egyszerű onnan kiszedni, azt elhiheti a kedves olvasó.

„Na, menjünk aludni! Ezek ketten már jól vannak. Majd holnap összeszedjük a szétgurult történetgolyóbitsokat. Jó éjt mindenkinek!”

– Halló, Holly?...

„Helló, Dolly, hej de jó, Dolly...”

„Te meg mit énekelgetsz itt? És hogy jön ide a bárány?”

– ...bocs, hogy nem mentem át az este, de közbejött valami, családi ügy. ...Aha! Minden rendben... Megmondod az ofőnek, hogy ezen a héten nem megyek suliba? Anyám már beszélt valakivel a suliból, de ő pont nem volt bent, az igazgató meg egy paraszt, azt mondta, ő ugyan nem ad át üzenetet, hanem adjam át személyesen én, és akkor már akár suliba is mehetek... Hát, a nővéremet autóbaleset érte... Semmi komoly! Mármint kezét-lábát törte, és valami pszichopátával hozta össze a sorsa, mert... mindegy, összetörte még három bordáját is szegény. De jól van! ...Ja, hogy nem érdekel? De hát te kérdezted! ...Értem, megérkeztek a pompina barátnőid, akik mellett nem akarsz egy leszbikus gyík haverinájának tűnni. Na, tedd le, mielőtt nekem is ciki lesz saját magammal beszélgetni! – katt. – Hah, hülye liba – szólt bele még morcosan Janet, míg kint várakozott a kórterem előtt. Anyját várta, aki még beszaladt Tildához kicsit beszélgetni, igaz, ez már egy órája volt. És ez volt pontosan az az óra, amit Janet még városnézegetésre akart szánni. „Basszus, nem hiszem el, lejön a párászt vidéki lány, oszt meg se nézhesse a bazi Nagy Ómát... Nem ráérnének beszélni otthon, telefonon, vagy a Holdon? Megveszek tőlük... Ilyenek ezek a csajok! ...Ja, én is csaj vagyok. Nem szóltam.” És nem gondolkodott tovább semmi érdemlegeset.

Egyszer csak a kórterem felől zajokat hallott.

– ...Egészséges szétköltözés! Jót tesz a padlóra küldött betegeknek! Hat hét múlva összebújhatnak szerelmesen, addig viszont mindenki megy a sarkába gondolkozni, hogy nem játszunk ovisosat. Vagy leírasam százszor? Vannak már annyira nagyok, hogy tudnak írni-olvasni? – teremtetten le éppen nem túl kedvesen, de annál hatékonyabban a kórház vehemens főnővére, aki arra járt, és „razziát” tartott – vagy ahogy ő mondogatta, „idióta beteg-elhárítást”.

– Egyeske! Maga leírja, vagy felgondolkozza a plafonra, hogy „nem appellálok az agyi eseményen átment férfibetegek szexuális vonzerejére semmilyen fizikai odahatással, mert hátrányos kölcsönhatásba lépnek a Föld síkja felé tendálva, a saját orvosi ellátmányukkal, és ezáltal, én, szőke Egyeske, veszélyeztetem a testi épességüket”! Ketteske, maga leírja, hogy „nem kelek fel az ágyból agyi eseményem komplikálódása kifolyománytárból, tálbólkifolytrakomány, se nem appellálok a limbikus traumán átesett hölgybetegek szexuális vonzerejére semmilyen fizikai odahatással, mert különben ki mint veti ágyát, úgy aratja álmát”! – mást akart mondani a vérmes, tanár felhanggal operáló egészségügyi beosztott, de azt nem írhatom le én sem.

„Mit? Azt, hogy „mert különben seggbe – PÍÍTY – a főnővér”?”

De nem írhatom le! Ki is fütyültem, látja a kedves olvasó.

– Kérem! – nyíttá Clifton, duplán bekötött fejfel, két infúzióval mind a két karjában, és bosszúból egybegipszelt lábbal (pedig annak nem volt semmi baja!).

– Könyörögjön! – üvöltötte a másodállásban vídám domina, de most első állású vezető ápoló személy. – Térdre! ...Ja, hogy nem tud, mert begipszeltük? Akkor ne is kérjen semmit!

– Nézze, ez borzalmas, de többet nem teszünk ilyet, ígérem – nyüszögte a szomszédos ágyról Tilda, akit nem büntettek meg, megbüntette az magát eléggé. De azért körberajzolták idétlen kis rózsaszín virágokkal mindenütt a gipszén, és befűjták fűszeres illatú, de rettentően „barbis” kölnivel. A homlokára pedig egy „Szőke vagyok, az is maradok” feliratú cetlit biggyesztettek a meglehetősen morbid gondolkodású „idióta beteg-elhárítók”, mely csoportnak vezetője volt ez a vérnősző főnővér.

„Főnővérnősző...”

„Mi van? Kifogyott a film a tévéből?”

– Hat hete van rá, hogy bebizonyítsa, kicsibém – kacagott sátánian a pszichoszomadomina-szörny. – Hat hete! Addig epedjen, tőlem, de a rommávert Rómeóját elvisszük. Egy másik kórterembe kerül, garantáltan barba mellé...!

Azzal megfogta és már tolta is át a férfit az ágygal, saját kezűleg, meg sem várva a kétkezi munkásokat, akiket ilyesmire fizettek. Rettenetesen rühellte a nem normális betegeket, akik mindenkit csak bajba sodortak, legfőképp saját magukat. Nem akart milliós pereket a nyakába, hogy ha valami történne a kórházon belül, netán ezek itt kinyírnák egymást csupa szeretetből, ezért alkalmazta a nyers, kiforrott erőt, és szétválasztotta őket. Hát ha máshogy nem...!

Janet a nagy kiabálásra beszaladt volna, ha éppen akkor nem nyílik az ajtó, és a tűzről pattant vérnővér nem tolja ki Cliftont az ágyon, átmenekítendő egy nyugodt, Tilda-mentes övezetbe.

– Vár! – szólt rá adrenalintól ittasan a meglehetősen meglepett tinire. – Mehet! – szólt vissza neki, amikor szabaddá vált az ajtó.

– Ne vigyen át, kérem, Tilda nélkül lehet, hogy meghalok! – kiabált Clifton, aki sokkot kapott, és közel állt egy agyi aneurizmához is, amennyit törte a fejét mostanában.

– Mellette pedig garantáltan! – morogta ellentmondást nem tűrően a vérnő, és csak tolta végig a kerekas ágyat a folyosón, rendületlenül.

– Legalább mellette halhatok meg...! – szisszent fel az esztét vesztett férfi.

– Haha! – kiáltott rá a kérértlen kísérője. – De nem a mi pénzünkön! – azzal betolta egy üres szobába, és így búcsúzott el, miután odarendelt egy ápolót, hogy vigyázzon a betegre:

– Majd otthon lerendezik egymást, kicsi huszár.

Így távozott.

– Jössz te még az én irodámba ügyfélszolgálati időben – morogta Clifton.

– Miért, mi maga? Ügyvéd? – próbálta oldani a feszültséget az ápoló, aki ott maradt.

– Rosszabb.

– Hát akkor? Rendőr?

– Rosszabb...

– Úristen! – kiáltott fel az. Majd suttogva folytatta:
– Csak nem bérgyilkos?!

– Nem, nem – vigyorgott Curtis úr, az adóhivatalnok.
Intett az ápolófiúnak, hogy nézze meg a kórlapját, ott a foglalkozása.

Az megnézte, majd csak fehér csíkot húzva, rémülten elrohant.

Janet belépett az ajtón, majd magyarázatot várva kérdezte az egyszemélyessé vált kórteremben árválgató ágyon fekvő nővérétől:

– Ez meg mi volt?

– Elvitték Cliffet mellőlem – sóhajtotta az, de megbánta, mert rögtön megérezte, hogy vannak bordái.

– Hála Istennek – lélegzett fel a tinédzser. – Ez egy pszichotikus idióta! Hát nem látod? Rájött, hogy nem adózol, és meg akar ölni! – ült le Tilda mellé egy kisszékre.

– Dehogyan akar megölni – hárította Tilda –, csak ő így szeret.

– Ahh – most Janet sóhajtott fel. – Te sem vagy százas! Neked mindenképpen egy béna adóellenőrt kellett kifognod, akit ráadásul kábé vagy egy hete ismersz, az apád lehetne, nem beszélve...

– Ezt pont az én leszbikus, sulikerülő húgom mondja?

– Na! Csak semmi hátrányos megkülönböztetés! Én fejlődő gondolkodású, szabad eszményképpel rendelkező nő vagyok, te viszont egy komplett agyatlan, hülye tyúk. Ha tönkre akarod tenni magad, csak tessék, de engem ne rángass bele! – vágott vissza a vérig sértett lány.

– Na, tudod mit – adta meg a kegyelemdöfést Tilda –, pont ezért menekültem el otthonról. Kibíráhatatlan vagy.

Janet felállt és kiviharzott a betegszobából, miközben előtörő könnyeit kezdte el törölgetni. A váróban az anyja kapta el, hogy hova rohan?

– El innen – zokogta kisebbik lánya. – Menjünk haza!

– Kicsim, nem lehet, még egy pár napig maradnunk kell. Ugye, nem veszekedtetek megint? Kérlek, légy vele türelmesebb! Most esett át egy nagy traumán. És én sem tudnék feldolgozni még egyet, hogy nem jöttök ki jól egymással. Bocsáss meg neki, akármit is mondott! – ölelte meg anyja, és nem hagyta elmenni onnan.

– Azt mondta... Azt mondta, hogy annak, hogy eljött otthonról, én vagyok az oka! – rázkódott Janet válla Kristine Albright-Carp hónalja alatt.

– Dehogyis, dehogyis, ő döntött így, ennek ezer oka lehet, talán inkább én, de te semmiképpen – ringatta kisbabaként sirdogáló gyermekét az anya. – Legfeljebb most csak dühös rád, rám, önmagára, arra a hivatalnokra, mindenkire... De nagyon szeret téged!

„Jaj, ez olyan... Szipp... Szomorú és szép...”

„Ne fújd bele az orrod a diffenbachia levelébe!”

„Bocsi, közelebb volt, mint a zsepi...”

„...Iiiistenem.”

– Menjünk a hotelbe, Anya – szólta Janet, és mosolyogva átölelték egymást.

– Nem, nem, neked még van itt egy kis dolgod – azal Kristine kézenfogta hirtelenkedő lányát, és visszavezette a kórterembe, Tildához. Mivel a lány még mindig csak a plafont tudta bámulni, nem nézett rájuk.

– Bejött valaki? – kérdezte.

– Csak én. A húgod. Tudod, aki beszólt és rondákat mondott rád. Szeretnék bocsánatot kérni.

– Gyere ide – intett egy kicsit a szabad kezével, amennyire meg tudta emelni a kézfejét. – Ne haragudj rám te se. Az egésznek semmi köze hozzánk. Az elköltözésnek meg végképp és semmiképp nem te vagy oka. Hazudtam... Igazából azt hallottam, hogy Ashton Kutcher is ideköltözik New Yorkba, és ezért... – mondta cinkosan vigyorintva egyet, és megfogta a húga kezét.

– Te totál hülye vagy – nevetett fel az, majd az arca fölé hajolt, és puszt adott a homlokára.

– Holnap mit hozunk? Egy kis gyümölcs, ivólé, anya azt mondta, kotyvaszt húslevest...

– Á, elkényeztettek – felelte Tilda. – Azt hiszem, most egy kicsit úgyis magányos leszek. Ha találtok az újságosnál valami olvasnivalót, meg egy csiptetőt, amivel egy újságot ide föl tudok magamnak lógatni az arcomba, azt megköszönném.

– Délelőtt hozunk azt is, addig pihenj – hintett puszt felé a levegőbe édesanyja is, mikor már az ajtóban álltak.

– És a kedvemért, kérlek, ne is gondoldj arra az esze ment juvenofilra. Majd elmúlik ez a fellángolás is!

A szőke beteg halkán sóhajtott egyet: „Mintha az olyan könnyű lenne.”

Az elkövetkező napokban felfedezett egy nagyszerű lehetőséget és egy kedves cinkostársat, egy fizioterapeuta orvosnő személyében, aki révén tarthatta a kapcsolatot Cliftonnal, a baleseti sebészet traumatológiai

osztálya két vége között. Csak ötven méter volt közöttük srévizavé, de nem tehettk meg ezt az utat, így egy örökkévalóságnak tűnt. A férfit árgus szemek őrizték, a lány pedig nem volt még mozdítható, bár már próbált ülni a magasítóval egy kicsit. A fizioterápiás doktornő segített ebben, és a sutyiban írt, olvasnivalónak álcázott levelek kézbesítésében is.

Most is elhozta a napi postát, mint mindig, amikor rőtta a körútját a betegek között.

„Drága Tildám, nem telik el perc, hogy ne gondolnék Rád. Ha meg eltelne, akkor olyan fejfájás tör rám, hogy rögtön eszembe jut a kép az elesésről, és így Te is... Örülten hiányzol. De hiányzol normálisan is. Már csak öt hét és két nap van hátra a nagy találkozóknig. Öllelek szerelemmel és hosszan: a Te Clifed” – ez volt a mai telegráf.

Gyorsan megírta a választ, amíg tornáztatta egészséges végtagjait.

„Kedves Clif, bárcsak ott lehetnék Veled, ahol vagy. Nem élet ez az élet nélküled... Ez a centivágás a hetekkel maga lesz a megtestesült pokol. Alig várom már a mennyországot a karjaidban... Csak kérlek, ne hányj le és ne törd össze a bordáimat. Ez nem mentség az összetört szívre... Én még mindig imádlak, jobban, mint az életemet. Bár meghalhatnék! De az nem volna jó, hacsak nem halnál velem. Ó, Clifton! Ha ezt Shakespeare megélhette volna! Akkor regélhette volna... Tudod,

*nem vettek fel a Harvardra, mert tők hülye
vagyok a természettudományokhoz és a jog-
hoz, de az irodalom mindig vonzott, szere-
tem a verseket, romantikus költészetet, min-
dent, ami ehhez kapcsolódik. Te is szereted?
Kérlek, írd hamar, mert elepedek nélküled!
Olthatatlanul szeretve: a Te Tildád”*

– Készen van? Csak mert többször is benézett Bensonné, a takarító, nehogy gyanút fogjon – vette át a küldeményt a doktornő, akinek a névlapjára ennyi volt írva: „Dr. D. Gabriel”.

– Köszönöm, doktornő – mosolygott hálásan a már félháton ülő lány.

– Nagyon szívesen – viszonzta kedvességét –, min-
dent megteszek a betegeimért!

Azzal kiment a kórteremből.

„Dr. D. Gabriel? De ismerős. Biztos hírneves orvos!
Mert nagyon ügyes és segítőkész. Mi lehet a D.? Dory?
Danni? Dariah? Delilah? Dolly? Vajon legközelebb kö-
szöntsem énekelve, hogy „Hello, Dolly...”?” – tűnődött
magában, aztán úgy döntött, inkább olvas egy kicsit a
nagy írás után.

„Mit jössz mindig ezzel az éneklő birkával?”

„Te vagy a birka-ha-ha-ha!”

Gabriel doktornő belépett Clifton szobájába, és hango-
san megkérdezte:

– Hát hogy vagyunk? Hogy vagyunk? Javulgatunk?
Szédülgetünk? – majd becsukta az ajtót, hogy a többi
már ne tartozzon a kinti világra.

– Esetleg szédítgetünk? – rontott a beteg ágya felé.
– Mondd, mégis mikor akartad elmondani? És még hányszor csapsz be, Clifton? És ezt a kislányt? Neki mit tartogatsz, amit én nem kaptam meg?

– Ugyan már, Diana, mi ketten két éve nem élünk együtt. Két éve. Azt hittem, már sosem talállok a boldogságomra. Mit akarsz te tulajdonképpen?

– Az igazságot. Miért csinálod ezt velem? Miért csalsz meg folyton? Miért? – fakadt ki a nő. Barna haja és barna szeme szikráztak a dühtől és az elektrosztatikus töltöttségtől.

– De már nem élünk együtt, Diana. Elváltunk. A gyerekek nálad vannak, a házban te laksz, a kutya is a tiéd, mit akarsz még?

– Csak válaszokat. Miért csaltál meg folyton más nőkkel? Most miért van ez a szinte még gyerek kislány? Beteg vagy, vagy mi? Lehet, hogy a pszichiátriára kellett volna küldeni...

– Te ezt nem érted – dörzsölte meg arcát a bekötött fejjel is jóképű férfi. – Az összes nő nem érti! Amíg a boldogságot kutatod, hajszolod, de nem találod, addig nem tudsz megállni. Mindenki önmagát keresi a másikon. Vagy azt, aki szeretne lenni, de nem lehet. Én most megtaláltam és megállapodtam. Érted? Nem érted.

– De mi az, amit ez a gyereklány neked adhat? Helyettem? – sírta el magát a doktornő és faképnél hagyott anyja és volt feleség.

– A világot – felelte kicsit még hagymázos flash-ektől szenvedő betege, az elhagyó családapa és elvált férj.

– A világot?! – képedt el ezen a nyilvánvalóan nem tiszta elmeállapotra utaló válaszon Diana.

– Mégis milyen az a világ? Színes-barbis, mobiltelcsis, tutkófrankós, üdcsitőrcsihipcis? ...Te sosem voltál magadnál. Nem kellett volna összejönnünk egyáltalán... Ki kellett volna dobjalak az első alkalommal, amikor rajtakaptalak titeket a nyilvános vécében azzal a Sherryvel, vagy kivel...

– Shelby... Shelby Kay... Ha tudni akarod, ezerszer jobb volt ott és akkor, mint te egyáltalán bármikor is... – vigyorogta a pasi vérszemet kapva, hogy most átveheti az irányítást.

Dr. Gabriel elképedve, szóhoz sem jutva és két kezét szét-tárva mászkált egy darabig ide-oda a kórteremben. Próbált beszélni, de nem tudott mit mondani. Padlóra küldték, és képtelen volt visszavágni. Egyetlen ép észérv sem jutott az eszébe, akárhogy erőlködött is. Kiürült az agya, gondolatok és mesteri bosszú terve nélkül. Ami eddig az agyában járt, hogy hogyan édesgeti el a férfit a lánytól önmagához újra, csődöt mondott... Már látta előző nap, hogy nem fog menni, de csak most omlott össze benne az ötlet mindenestől. Mindig elolvasta a leveleket, kézbesítés közben... Eddig nyolc levelet hordott innen oda, és kilencet vissza. Clifton találkozott Dianával, és a nő ajánlotta fel a szövetségét, persze nem akármért cserébe... Hiszen tudhatta volna! Nem lesz ingyen az a postai szolgáltatás, ami célba ér...

– Diana, akárhogy próbálkozol, nem fogok újra beléd szeretni. Már elment az a vonat...

– Ne gyere itt nekem ilyen üres sztereotípiákkal!
– kiáltott rá a nő.

– Bocsánat – nyitott be az ügyeletes orvos –, kiabálást hallottam. Minden rendben van?

– Persze – mosolygott zavartan Gabriel doktornő, és egy mozdulattal csendre intette betegét, aki szólni akart volna. – Speciális hangterápiát alkalmazok, új alternatív módszer.

Az ügyeletes orvos furcsán nézett rá, hiszen rendszeres előfizetője a legtöbb orvosi magazinnak, de egyikben sem olvasott a hangos kiabálásról, mint hasznos kezelési eljárásról.

– Nagyon új, a múlt héten jutott ki a belső forrásokból fizioterapeuta körökben. Tesztelték is már, és hatékonyságát igazolták. Magunkra hagyna? Még van tíz perc a terápiából – hadoválta Diana, és már nagyon szerezte volna, ha eltűnik az ajtóból és az életükből ez a nem kívánt doki.

– Persze, persze – felelte az, és elég hitetlenkedő arckifejezéssel beváltotta az orvosnő kívánságát: elment onnan, és a jelenet végéig nem is tért vissza.

Clifton hanyagul lelógatta az ágyról a lábát. Hivatalosan nem mászkálhatott sehova, de azért néha-néha kiszökött. Ám – tudta – Diana is része volt annak, hogy a legszuperebb távoltartási védelmet kapja Tilda. Csak a levelek jutottak át a képzelt vas- és titánfüggönyön...

– Még tíz percig akarsz üvöltözni velem? Tartsd meg magadnak, engem meg kímélj meg a gyerekes dolgaidtól – vetette oda szintén hanyagul Dianának.

– Gyerekes dolgok – szólt megvetéssel Diana. – Egy asszonyt két kisgyerekekkel elhagyni, fűvel-fával megcsalni és aztán mindent ráfogni, na, az a gyerekes dolog.

Már csak az ajtó csapódott be utána.

„Húha, kemény a csaj...”

„Nem, a kemény az a remény, mert az hal meg utoljára, meg a ton... A beton... Meg a sajt a hűtőben, jut eszembe.”

„Sajt. Egerek? Láttam egy fehéret a hűtőben, majszolta a sajtot.”

„Majd ha ezt befejeztem, megyek, elintézem. Elvégre Így irtok én!”

„Inkább írnál. Csak a számítógép egere volt... Betettem, amikor lefagyott a gép, hogy fagyjon utána... Haha.”

Három héttel a boldog levelezés megkezdődése után Tilda szobájába belépett Diana Gabriel fizioterapeuta, és a napi szokásos átmozgatás mellé odaadta a legfrissebb levelet.

A lány izgatott örömmel bontotta ki, elmondhatatlan volt a boldogsága, alig várta már, hogy a szerelme cizellált sorait olvashassa. A szerelemről, a versekről, az életről, a közös dolgokról és a lélekről. Meg a napi vicces sztorikról, amik úgy ötven méterrel odébb történtek, a vas- és titánfüggönyön túl, ahogy Clifton nevezte az elszigetelésüket.

Most ez állt a levélben:

„Kedves Tilda, nem bírom tovább, le kell írnom valamit, amit már régóta, évek óta őrizgetek a szívemben... Nagyon szeretlek, de nem annyira, mint azt a nőt, akit hosszú ideje ismerek már, és akivel együtt élek. Én egy személtáda vagyok, aki csak kihasználom

a nőket, és amikor már nem kellene, eldobom magamtól. Egy egoista kö – PÍITY – csög vagyok, aki képtelen a normális életre, és be kell vallanom, igazából én sem téged szeretlek, hanem magamat benned, jelentesen ez bármit is. (Lefeküdtünk? Nem emlékszem.) Szeretettel kér, hogy messziről kerülj el, Clifton”

Tilda nem hitt a szemének, a levelet többször is elolvasta. Ez komoly? Az írás furcsa volt, valahogy, mintha nem is Clif írta volna. De akkor ki? Ugyanis gépelve volt...

– Mi ez az egész? – nézett rá a doktornőre, amint az ott állt, és várta a hatást.

– Oké, beismerem, én vagyok a szemétláda, nem a srác – csapta össze a kezét hirtelen. Hátat fordított, és így mondta tovább:

– Én gépeltem a levelet, mivel nem tudom lemásolni Clifton kézírását. Azt tudtad, hogy amúgy tizenkét évig éltünk együtt, és ebből tíz éven át házasok voltunk? Én vagyok a volt felesége, akiről szerintem nem beszélt...

– Hogy...? – Tilda csak ennyit tudott kinyögni. Túl sok volt ez neki egyszerre, így hirtelen, kavargó információhullámként mosta el a könyörtelen igazság cunamija.

„Anyám...! Ez kezd izgalmas lenni!”

„Csst!”

– Diana Gabriel Curtis a teljes nevem. Van két gyönyörű fiunk, erről sem mesélt, ugye? Kilenc és hét évesek, Chaim és Lorenzo. Clifton imádta őket. És tudod mit, most olyan szívesen hazudnék, hogy elhagyott minket és odébbállt valami nővel, de nem. Nekem lett ele-

gem. Ugyanis fűvel-fával megcsalt, azt mondta, keresi az énjét, önmagát, mit tudom én, hát kiraktam, hogy akkor menj innen és keresd meg, – PÍÍTY – zmeg. Alkudozott, könyörgött, mindent megígért, de már nem hittem neki. A hat szimultán numeráról mesélt már? Mire rájöttem... De hát én voltam a balek. Akkor jött, fogadkozott, feleségül kért, és kiderült, már rég terhes vagyok Chaimmal. Élet, ezt jelenti a neve héberül. Később is rendszeresen megcsalt, sokat ivott, aztán azt abba hagyta, de nem bírta megmaradni. A gyerekeket viszont nagyon szerette, miattuk mindig hazajött inkább, és nem maradt a nőivel, mindenhova vitte őket, és... azt akarta, hogy amíg fel nem nőnek, együtt legyen a család, mert engem nem szeretett már, de őket nagyon. Engem sosem hibáztatott, tudta, hogy vele van a gond...

Diana leült a kisszékre, és a kezébe temette arcát.

– Elküldtem, és beadtam a válókeresetet. A gyerekeket csak ritkán láthatta, mert mindig elvittem őket, hogy ne találkozzanak vele. Keserű voltam... És rossz anya! Ha egy férfi szeretné látni a gyerekeit, akkor az egy csodálatos dolog... Sok esetben nincs így, sok esetben lelépnek és vissza sem néznek. Clifton különleges ember volt, egyetlen hibával... – itt összeomlott és elpityeredett, majd folytatta, mikor megenyhült:

– ...Folyton kereste az igazít. Azt mondta, hogy most megtalálta. Tényleg így van?

Tilda szótlanságul üldögélt. Ma volt az első nap, hogy a törött bordái hihetetlen gyors javulás eredményeképp, doktori disszertációért kiáltó módon gyógyultak, de most a szíve tört össze benne. Azt mivel lehet begipszelni?

– Én ugyanilyen vagyok. Örök nyughatatlan. De amikor együtt vagyunk, mint lélek a lélekkel, akkor megnyugszom. Teljes vagyok. Nem tudom magának megmagyarázni – szólalt meg végre.

– De értem – fogta meg a kezét a terapeuta asszony. Tilda hagyta, nem volt mérges rá. Magára volt mérges, hogy miért nem figyelt jobban oda erre az emberre. Rávehette volna, hogy ne adja fel, keresse meg a gyerekeit, és béküljön ki a volt feleségével.

– Ez a vonat már elment – mosolygott a könnyein keresztül Diana. – Sajnálom, hogy ennyi gondot okoztam, vagyis csak akartam okozni – pillantott ki a könyvből a könyvrőre sandán –, itt az ideje, hogy lelépjek a színről.

Felállt, megigazította a köpenyét, és elindult kifelé.

– Én is sajnálom, de nem tudtam erről. Csak a hatos dologról... Már értem, miről beszélt Clif, hogy becsapták. Amúgy én is egy önző f – PÍITY – sznak gondoltam akkor, de nem mondtam meg neki, mert szeretem. Azt hiszem, ezt már maguk között kell elintézniük, hogy ne haragudjanak egymásra a félreértett gondolatok miatt.

– Írja meg neki egy levélben – mosolygott kedvesen a fizioterapeuta, ugyanolyan kedvesen, mint az első nap, amikor cinkostárs lett. – Úgy adom át, ahogy megírta. Választ is hozok. Ennyivel tartozom Clifnek.

„Drága Clif, mindent tudok! Még jobban szeretlek, amiért Te helyesen cselekedtél, nem úgy, mint én. Te elmentél, de mindvégig a szívedben őrizted a reményt, hogy látod még

a családod, míg belőlem mindez kihunyt, és a mostani balesetig csak keserűség és bánat lakott a szívemben, mikor rájuk gondoltam. Kérlek, bocsáss meg Dianának, aki nem tudja eléggé megbánni, amit veled tett. Énértem bocsáss meg neki! Nagyon várom válaszod, örökké égő szerelemmel és csókokkal: Tilda”

„És... Függöny!”

„Ne már, itt a vége?”

„Dehogyan, csak ugratlak!”

„Huh, már megijedtem.”

– Szeretnék mindenért bocsánatot kérni – Diana állt meg az éppen ejtőző volt férje ágyánál.

– Mi a csuda? – nézett az fel az újságból. – Megjavulsz? Nem akarsz már elüldözni, kisemmizni, értetlenkedni és tönkretenni? Mi történt?

– Átírták a karakteremet – sóhajtotta a nő. Látszott, hogy szeretne nagyon-nagyon gonosz lenni, de sajnos nem lehet. Nem lehet! – De miért nem? – Mert nem, és kész. – Egy kicsit sem? – Egy kicsit sem! – Ahhah, de ez nem igazság! – Hát ez van, így jártál, kis sósborneszese cukorkám...

„Azért ez egy kicsit durva volt.”

„Jaj, ugyan már. Nem ismerted. Tényleg szemét lett volna az a nő!”

Clifton Curtis, a 36 éves, jóképű, barna hajú, zöld szemű, magas és izmos testalkatú (180 cm, 82 kg), 42-es lábú, AB Rh+ vércsoportú adó-nisz, elsőrendű hivatalnok lévén, profin tudta, hogy hogyan lopózzon be valahova, vagy hogy hogyan adja ki magát másnak. Az egyetlen ember, akinek önmagát adta, az újonnan felfedezett szerelme, a 18 éves, szőke és csinos, modellalkatú (170 cm, 55 kg, 90-60-90-es mell-, derék- és csípőbőség), égő kék szemű, 39-es lábú és szintén AB Rh+ Tilda Carp volt. Nemcsak a vércsoportjuk egyezett – ami még jól jöhet, tekintve mennyire vonzzák a bajt magukhoz és másokhoz –, hanem a lelkiviláguk is.

És mivel szinte fatálisan egymásnak és egymásba estek ezekben a hetekben, szinte kábítószer-elvonási tünetek kezdtek el jelentkezni rajtuk. Mivel környezetük egymásra veszélyesnek nyilvánította őket, elzárták őket egymástól, és csak a titkos levelezés tartotta életben őket – nem számítva a természetes életfunkciók stabil működését.

„Ez csavaros volt...”

„Anyázik is a tesztolvasónk...”

Miután Diana kilépett a színről,

„kis kulisszatitok: el kellett vitetni, miután idegrohamot kapott, amiért nem játszhat gonoszt a történetben, és megtámadta a diffenbachiát, leveleire tépte szét, majd a maradványokon tombolt. Jelenleg a helyi kórház pszichiátriai osztályán kezelik, ezért sem szerepel többet a történetben”,

Clifton – aki a beolvadáshoz a Patrick álnevet vette fel – egy tervet eszelt ki arra, hogy eljuthasson Tildához.

Ugyan már csak két hét volt a hivatalos gipszlevételig, és Tilda már nagyon szépen javult, kapott egy másik rehabos doktort, mégsem oldották fel a kórházi humán embargót kettejük között. Ő pedig már egyre kevésbé bírta szerelme közelsége nélkül... Mikor a kábítószer-elvonás összes tünetét produkálni kezdte, nekiállt ezt elkendőzni, nehogy az ápoló személyzet és az orvosok észrevegyék. Sajnos a kendő egy szeles napon az ablakon át távozott, így Clifton – még nem Patrick – Curtis menthetetlen állapotba jutott. Szerencsére azon a napon, amikor egyébként is életbe léptette volna szökési és szükségmegoldási tervét, a sors is a kezére játszott. Délelőtt, amikor a reggel váltós ügyeletes orvos körbejárt egy medikus csapattal, akkor jelentette a nővér Clifton ágya mellől:

– A betegnek jelentősen leesett a dopamin- és szerotonin-szintje.

Az ügyeletes orvos kicsit szórakozott volt, s így felelt:

– Na és, sikerült felvennie? Vagy elgurult?

A nővérke egy darabig kigúvadt szemmel konstata-
ta, hogy ezt nem értette, sem összefüggésében, ugyanis egyszerű volt, mint a fakocka – sem egyébként, mivel csak azt az mondatot tanulta meg angolul, amit elmondott, hogy szerepelhessen a történetben.

„Inkompetens banda” – gondolta Clifton, kissé alél-
tan a sok melatoninról, ami a szervezetében tombolt az elvonás hatására. Csak az alkalmas időt várta, hogy ki-
törhessen, és erre ez a hormonmizéria kapóra jött.

– Szállítsák át az endokrinológiai osztályra, ott kap-
jon ellátást erre a problémára – utasította az orvos, aki

sajnálatos módon tudott az elTildásról: – Curtis úr az a beteg, aki különleges felügyeletben részesül? Tudtommal, ez esetben fokozottan szállítsák az endokrinológia addiktológiai termébe, mivel ez a védett személy területe mellett halad el.

Ahogy a macska mondja a viccben: „Yess!” – gondolta a férfi, míg félájultan szimulált.

„Milyen viccben?”

„Tudod, amikor az anyós elhívja a vejét, hogy az vacsorázzon nála. A férfit pezsgős, háromfogásos, lazacos-marhasteakes vacsora várja, ami már eleve gyanús. Leülnek az asztalhoz, a mama rettentően kedves, mindenből kínálja, teljesen angyali teremtés, így a vő kezd pánikba esni. Nem eszik, húzza az időt. Az anyós egyszer csak feláll, és kimegy a mosdóba, ekkor a veje kapva kap az alkalmon, és megkínálja az asztal mellett kunyizó macskát egy szelet hússal. A macska elkapja, megeszi, majd nem telik bele fél perc, és kinyúvadva elterül a földön. A férfi totál berezel, kiszalad a konyhába, előveszi a legnagyobb serpenyőt, amit talál, és az időközben visszatérő anyóst úgy kupán csapja, hogy az kiterül. Erre a macska felpattan az asztal alól, és felkiált: »Yess!«”

– Igenis – felelték az ápolók és a medikusok, meg a medikák.

Az adóhivatalnoknak kattogott az agya, amely most frissebb és fiatalosabb volt, mint valaha. Ezt a kattogást nem hallotta meg senki, csak a fal füle, de az is csak diszkrétén rezegte tovább Tilda kórházi ágyáig morzejelekkel. A férfi megújult agya eközben csak úgy pörgött a stressz alatt, amivel ki kellett volt dolgoznia a terve

minden egyes részét. Mint egy bankrablás, vagy szökés a börtönből, csak kevesebb tévésorozatos díjjal.

„Szökés” – elmélkedett – „szökés...”

És ekkor a segítségére sietett az egyik nem ritka, de igen kellemetlen; szigorú, ámde igazságtalan tünete: olyan rosszul lett, hogy nem tudta, mikor és hova, de hamarosan kidobja a ravaszdít, így sürgősnek találva a gondot, felpattant, kezét szája elé tartva és öklendezve kiszaladt a kórteremből.

– Hova megy ez? Mit csinál? Idebent van a mosdó! – néztek össze az egészségügyi dolgozók, és ki-ki elkezdett rohanni Clifton után, aki úgy futott, mintha az életét mentené. Ami bizonyos szempontból igaz is volt, már ha a szerelmét az életének lehetett tekinteni. Mások csak lébecoltak tovább a teremben: ők voltak az első éves gyakornokok, akik még nagyban függtek a vezető orvosuktól, a rezidenstől, aki, ha nem üvöltötte volna, hogy „induljanak már, kapják el, mire várnak!?” – ami megtörtént végül –, ők egy tapodtat sem mozdultak volna onnan. Rossz nyelvek szerint ezek a málészájúak még pisilni sem mentek ki, s amikor már összevissza táncoltak és tekeregtek, még akkor sem, amíg rájuk nem szólt a rezidens: „mit tekeregnek itt, menjenek, ha pisilniük kell!”

Most Clifton rohant, végig a kórtermek között elterülő folyosón, mindenki legnagyobb rémületére és csodálatára. Az egész a másodpercek eltörött részei alatt játszódott le, de igazából öt perc volt, míg elért a baleseti osztály magán betegszobájáig, ahol Tilda feküdt, mivel háromszor is körbeszaladta belülről a kórházat a nagyobb hatás

és az orvosi személyzet örületbe kergetése céljából. De végre odaért, és akkor rájött, hogy valamit nagyon elfelejtett útközben... Kidobni a taccsot. Így az ajtó melletti kis szemeteskosárba repült a róka, de ki törődött azzal, amikor előtte a szerelem, mögötte meg a dühödt tömeg?

Így miután végzett, feltépte a kórszoba ajtaját, és a meglepetéstől szólni sem tudó Tilda ágya mellé szaladt. Még egyszer nem akarta elkövetni ugyanazt a hibát, mint akkor, ezért gyorsan felkapta az asztaláról az ásványvizes üveget, kiitta a tartalmát, és felét kiköpte – mintegy öblögetésül – a nyitott ablakon. A köpetsugár valahol lent a parkolóban landolt... Ki tudja, kit hogyan talált el... De ilyenkor ez is kit érdekel?

A méteres köpés után száját megfelelő higiénijának ítélve – 9-es a 10-es skálán, de mentségére legyen, az alacsony dopaminszint elfeledtette vele a reggeli fogmosást –, azonmód megcsókolta a még kábulatban révedező Tildát, aki felsikoltott közben, mert tényleg nagyon meglepődött és jól esett neki, szerfelett és rettenetesen, meg hatalmasan is. Annyira és annyira élvezték a spontán támadt szerelmi összekeveredést, hogy – mellékesnek tekintve a levegővételt – csak csókolóztak hosszú percekig.

Mire a dühödt tömeg – tíz orvos, huszonöt ápoló és négy kíváncsi járóbeteg; ugyanazok, akik miatt körülbelül negyed óra alatt megtudta az egész kórház, hogy ki az a Clifton Curtis, és miért kell Tilda Carptól távol tartani – odaért, csak a két egybefonódott arcú párt láthatta. Még az orruk is kifacsarodott, a szemük is összegabalyodott, és úgy néztek ki, mint egy kéttagúra csökkent

Laokoón-csoport. Kígyók nélkül persze, de a férfi fiziológiai felépítését tekintve még ebben sem lehettek biztosak. Szó ami szó, megkapó látvány voltak, ahogy hét perc negyvennyolc másodpercig smaciztak a kórházi ágyon, mint a hormonrobbantott tinédzserek.

7'49"-kor szétváltak, és csak megpihentek egy pillantásra egymás szemében. Csak bámultak egymásra, a férfi nézte a lányt, és a lány is a férfit, mosolyogva, mint ha nem tudnának betelni a hosszú négy külön töltött hét után. A világ megszűnt létezni körülöttük,

„de jó, most olvastam, hogy mindjárt itt a világvége, már csak másfél évet kell várni, te elhiszed ezt?”

és még akkor is együtt maradtak gondolatban, testben és lélekben, amikor az orvosok szétválasztották őket, majd a – ki tudja, mikor, de nagyon gyorsan – érkező rendőröknek átadták Clifton Curtist. Nem érezte, mikor csattant a karjain a bilincs, mert mosolyogva vészelt el Tilda szemeiben. Az arcuk ragyogott, kint felzendült a „Strangers in the night” a zenés nyugalomszabotálók jóvoltából, de most az egyszer senki sem bánta. Az orvosok szípoztak, a nővérekék zokogtak, a betegek pedig titkon nekik drukoltak.

De az élet kegyetlen volt, mert a szerelmes adó-niszt egy biztonságos kórterembe szállították, amíg kihallgatták a rendőrtisztek orvosi segédlet kíséretében. Tilda is kapott két fegyencarcú biztonsági őrt az ajtaja elé, akik éjjel-nappal vigyázták.

Ekkor kezdte azt érezni, hogy valami átváltozik benne. Az agya megnyílt, hirtelen mindent értett, minden-hogyan össze tudta rakni a nagy képet, hogy mindezt

nekik miért kellett kiállni. Tilda felnőtt, durcás, menekülő gyerekből érett nővé változott azon az estén (pedig még mindig szűz volt, de már nem bánta, sőt).

Leszállt az éj, és a szőke menyasszony álmodott, mint a mondákban a királynék. Álmában vőlegényével beszélgetett egy csendes helyen, valahol az erdő mélyén, egy fából készült padon üldögélve. A madarak süttöttek, a szél csicsergett és a Nap lágyan fűjt a fák között.

„*Valami nem stimmel. Ezt olvasd át még egyszer...*”

„*Nem olvasom, csak írom.*”

– Nem haragszol már rám?

– Nem. Eleget szenvedtél tőlem, inkább te haragudhatnál rám.

– Annál jobban szeretlek, mintsem dühöngjek azon, ami történt.

– Annyira hiányoztál, hogy nem tudtam nélküled megmaradni.

– Nekem rosszabb volt, hisz mozdulni sem tudtam... Te legalább elfuthattál a szobáig, de én tehetetlenül csak feküdtem és ültem, ennyi, pedig majd' megvesztem, hogy láthassalak... Annyira megörültem most neked, hogy eljöttél értem, és megmentettél!

– Megmentettelek? De hát egyre messzebb kerültem tőled! És már lehet, hogy börtönbe is kell mennem...

– Ugyan! Oda nekem is, a baleset miatt. Tudod mit, mind a ketten megtettük, amit csak tudtunk, és abban megláthattuk a saját hülyeségeinket...

– Így van, szerelmem. Látom, benned is lejátszódik ugyanez, mint bennem...

– A mi sorsunk egybe van megírva. A múltunk is közös, a jelenünk is, és a jövőnk is az lesz, én hiszem! Akármi történjen, én mindig ott leszek veled, és tudom, hogy te is velem!

– Olyan különös, ahogy most egymással beszélgetünk... Nem is látjuk egymást, és mégis. Én itt vagyok, te ott, és mégis fogjuk egymás kezét és együtt álmodunk, közösen egy szebb jövőről, mint a mostani.

– Ó, Clif! Ha tudnád, hogy most mennyire megölelnélek!

– De hiszen álmodunk, és azt teszünk, amit akarunk. Gyere, ölelj meg nyugodtan! Nem foglak elengedni...

– Annyi mindent akarok kérdezni... Talán így, hogy most ölelsz, forrón, mint a főszél, és erősen, mint az áradás, tudsz nekem választ is adni... De kérlek, légy óvatos, mert most nem fáj a bordám, de a szívem könnyen törik... Mennyire jól esik az ölelésed... Milyen régóta vágytam, és mennyire nem éreztem a bordáimat, egészen eddig... Au... Jájj... De nem érdekel!

– Mi a kérdés, Tildám? Olyan kevés az időnk... És én egy öröklétig akarlak ölelni téged.

– A kérdésem... hogy megbízhatok-e benned? Nem fogsz fizetésre kötelezni az adóhivatalnál? Ugye, nem?! Nincs pénzem, nem tudnék még törleszteni sem. A munkámat biztosan elveszítettem már... És ha tényleg lesítelnék, esélyem sem lesz újabbra. Az egyetem pedig el is tűnt a vágyak süllyesztőjében...

– Ne add fel, kérlek, ilyen könnyen... Sosem foglak bántani többet. Te vagy a mindenem!

– Nem csalsz meg engem egyszerre hat nővel?

– Hát erre ment ki a kérdezősködés? ...Ő, te kis butus. Tudod, miért hajkurásztam a nőket annakidején?

– Sejtem... Mert pasi vagy...?

– Nem! ...Vagyis igen! ...De azért tettem ezt, és nem bírtam megállapodni, és ezért is veszítettem el a családomat is, mert... Sosem volt családom. Sosem találtam meg azt, aki igazán a családom, a barátom és a szerelmem lehetne. Egészen mostanáig... Tudod mit, én minden nőt még aznap ágyba vittem, de téged, amióta ismerlek, csak csókoltalak és öleltelek, ennél tovább sosem merészkedtem.

– Igen, tudom, és nem bánom... Az igazi szerelmek kivárják a megfelelő pillanatot. Vagy nem... De az igaz szerelmek így is kitartanak...

– Na jó, azért az igazság az, hogy gondoltam rá, hű, sőt... de azon az első estén annyira beittunk, hogy elaludtunk a kanapén... Reggel már bántam... De onnantól el sem hagytuk egymást igazán sosem.

– Szóval mégis csak beittunk, csak máshogy végződött az este, te kis huncut lovagom! Hát ezt szeretem benned, ezt a nyers őszinteséget...

– Bánod? Ha kikerülünk a börtönből, összeházasodhatunk, és utána... az örömvíz, ha gondolod...

– Haha, hát persze, csak jussunk el odáig... Drágám! Mennünk kell!

– Így van. Hamarosan még messzebb kerülünk egymástól, mint az elmúlt hetekben. De a jó az, hogy mivel már megtaláltuk egymást, így sosem kell távolba veszünk... Ez jó! Majd írok a börtönből levelet, megint. És igyekszem nem megszökni.

– Én pedig megvárlak téged... De most mennünk kell.

– Szeretlek, Tilda Carp!

– Én is szeretlek, Clifton Curtis!

– ...Hű. Azért figyeled, milyen nyálasak vagyunk?

– Nyálasak? ...Most hogy mondod?! ...Tényleg!

Tilda felriadt. Az ágya, a párnája csupa nyál volt... Csak álmodta az egészet! Pedig milyen valós és édes volt az az ölelés. Elképzelte megint, és fülig szaladt a szája. Lehunyta a szemét, és átkarolta magát, és elképzelte, ahogyan a kedvese teszi ezt vele...

Ó, de jó is volt. Kora reggeli Nap-ömlés érkezett az ablakába, ettől folyamodva többé nem volt kába. Csak egy fikusz integetett az orrlyukába'... De elintézte zseb-kendővel, stikába'. Így nem romlott a renoméja, imádhatta Rómeója, akit elküldtek a zsernyákok Guantanamóra – nem, elég kínzás volt neki a szomszéd teremben szenvedni büntetésből, és különben is csak ott faggathatták a rendőrök a balesettől egészen a jobban eső csókjelenetig. Kellett az orvosi jelenlét a mániás depresszió jelei miatt.

Különbözően indult a reggel, habár mind a ketten ugyanazt az álmot látták, de erről nem tudtak, csak sejtették. Ott voltak az álomban, nem álom volt, hanem gondolatcsere. Alternatív beszélgetési forma, telepátia, gondolatátvitel, ahogy tetszik. Nem értették, mi ez, de nem is akarták érteni, csak élvezni. Akkor összefonódott a lényük...

Annyi bizonyos, hogy mind a ketten érezték a fejükön a bizsergést, mintha simogatnák egymást. Vállukon egy kedves nyomást, mintha átkarolnák egymást.

Akkor még nem tudták, hogy lelket és életet osztottak meg egymással szájon és elmén át...

„*Jesszusom...*”

A következő két hétben, amíg a fokozott rendőri felügyezés tartott, illetve egészen pontosan Tilda fekvőgipszének levételéig, és általános gipszre cseréléseig látszólag nem sok minden történt. Valójában azonban mind a ketten tervet szövögettek a szökésre. Hiába várták volna meg egymást hangzatosnál zengzetesebb szavakkal, azért a börtönt inkább kihagyták volna.

Az első álom utáni napon Tilda ismét elszenderedett az ágyában nappali csendespihenőre. A fizikoterápia kifárasztotta, az ebéd kellemesen elnyomta, így hát hamar rátört az álmosság.

Mikor elaludt, álmában ugyanazon a helyen jelent meg, tőle nem messze, háttal állt a szerelme, aki épp nézelődött, mintha várna valakit.

- Hát te?
- Szívem! Végre újra itt...
- Te vártál engem?
- Volt egy olyan érzésem, hogy az álom folytatódni fog...
- Nekem is furcsa gondolataim voltak. Nálatok mi volt az ebéd?

– Ugyanaz, mint nálad, hiszen egy kórteremnyire vagyunk egymástól. Nem emlékszel?

– ...Egek! Neked nem ízlett a leves!

– Így van, rémes volt. Neked viszont ízlett, és a másodikat is befaltad, pedig szerintem az sem volt éppen jóízű.

– Honnan tudod ezt? Az álmom megtestesüléseként a saját gondolataimmal játszom vajon?

– Nem. Átéljük egymás gondolatait.

– ...Hogy?!

– Akkor jöttem rá, amikor fájdalmas nyöszörgést hallottam a fejemben. Nem tudtam elképzelni, mi az, és ismerős volt a hang. Azt hittem, álmodom, és itt vagy velem... Aztán éreztem, hogy valami történt a karoddal és az oldaladdal... Először azt hittem, csak a baleset kiterjesztése, és talán álmodom, de nem álmodtam. Pár perccel később egy nővérke sietett el a szobám előtt, hallottam a hangját, tudtam, hogy hozzád megy.

– Igen, így van, félálomban ráfeküdtem a karomra, és hívtam is a nővért, mert kegyetlenül besajgott... Talán kiabáltam is...

– Nem. Csak nyöszörögtél. Ez volt furcsa, nem kiabálásként hallottam...

– Istenem! ...Clifton! Akkor azért volt az a rendkívül zavaró gondolatom, hogy úgy megvakarnám a...?

– Ne folytasd...! Nem vagyok rá büszke. Tudjuk be annak, hogy rettentően ki voltam akadva...

– Nos... Egy darabig azért ne feszegessük ezt a témát... Szóval akkor most olvasunk egymás gondolataiban, vagy hogy?

– Én sem tudom, szívem... Csak azt tudom, hogy van. És hogy minden percet a te gondolataid társaságában akarok tölteni. Még akkor is, ha azok néha... Sekélyesek.

– ...Sekélyesek?! De legalább nem olyan perverzek, mint a tiéd!

– Még hogy perverzek! Hát könyörgöm, férfiból vagyok!

– ...Én meg nőből!

– Oké, oké... Kérlek, ne veszekedjünk. Kvittek vagyunk, ez a lényeg...

– ...Nem hiszem el, hogy a gondolataimban vájkálsz!

– Tilda, Tilda, kérlek! ...Szívem, kérlek, ne akadj ki. Én sem így akartam, de ez van, felszabadítottunk valamit egymásban, és én maradéktalanul élvezni szeretném, de figyelj, gondold bele, hátha ez a „dolog”, nevezzük gondolatmegosztásnak, pont azért van, hogy segítsen megosztani a gondokat is? Átvészolni az előttünk álló nehéz időt. Ki tudja, mi vár ránk...

– Igazad van. Csak annyira furcsa, de... jó. Így legalább lélekben együtt vagyunk. De azért úgy átölelnélek igaziból...

– Hahó, akkor mutatok valamit. Gondold erősen arra, hogy megölelsz... Érzed?

– ...Istenem, Clif, ez csodálatos! De hogyan? Erre mikor jöttél rá?

– Most.

– Te figyelj csak, és mi lesz a fantáziákkal? Mert amiket produkáltál a reggeli ébredés előtt, azok nagyon,

de nagyon... Hát hogy is mondjam... Ugye nem fogjuk mi megbánni ezt a gondolatmegosztósdit?

– ...Ha nem akarod...

– Nem, nem, erről szó sincs. Tudod, egész életemben vártam az igazira, és úgy érzem, most megtaláltam, de... még nem állok készen. Érted?

– Persze, és maximálisan tiszteletben tartom.

– Köszönöm... Te egy igazi lovag vagy!

– Most gondold erősen te is, hogy megcsókollak...

– ...Csak lassan a gondolattal. Sokáig nem leszünk együtt... Sokáig nem fogjuk tudni megölelni és csókolni egymást, ha lesittelnek minket...

– Kedvesem, én már a gondolattól izgalomba jövök...!

– ...Nekem most mennem kell. Érzem, hogy felébreddek. Mennem kell! – azzal a lány kiszaladt az ölelő karokból és a fenyegető vágy vonzásából, amibe egy életre bele akart kerülni, de nem most. Ki tudja, tényleg, mi vár rájuk...

És felébredt.

Újjonnan felfedezett képességükkel a legkomolyabb csendben is órákat tudtak beszélgetni. A végén már úgy ismerték egymást, mint egy öreg házaspár. Senki nem sejtette, hogy milyen szökési tervet eszelt ki Clifton, és hogy min kuncogott olyan huncutul Tilda.

„Vagyis huncogott?”

„Kuncutul, ja. Ezt meg majd fordítsák le huculra.”

– Itt az ebéd – hozta be a nővér a tálcát, miután a fizioterapeuta végzett. Megint nem nézett ki valami

fényesen a menü – hívhatnánk matt menünek, de nem hívjuk, mivel hiányoznak hozzá a Matt Dillon- vagy Matt Damon-figurák, ez pedig nem gyorsétterem, hanem lassú kórház –, de ha erőre akart kapni, akkor meg kellett ennie. A dietetikus kimondottan csontképző és -erősítő ételeket írt össze, de most ezen a héten a tápanyagok listája nagyon gyengén muzsikált.

„Nem volt zenei hallása, ja. Elképzeltem, amint a karfiol és a máj kvartettet játszik a tojással és a hallal...”

– Köszönöm – mosolygott hivatásszerűen a hosztesz a nővérkére, az pedig gyorsan odébbállt, és dolgára ment.

„Egyeztessünk” – osztotta meg gondolatait Tilda. – Nálam karfiolleves valami zöld trutymóval és májjal, de erre csak a szagából lehet következtetni, és nálad?”

„Nem értem, mi a gondod a kajával, én a te részedet is megenném... Ez valami rántott leves zsömlegombóccal és tökfőzelék fasírttal, de jól néz ki... Azt hiszem, rá is vetem magam... Bár igazság szerint inkább most rád vetném magam...”

„Jó étvágyat, szívem!”

„Oké, oké, értem. Jó étvágyat neked is. Egyébként ezt most pont úgy gondoltad, mintha te főzted volna, és most megvendégelnél engem, mint a férjedet...”

„...Inkább egyél...”

Ezen elkuncogtak egy darabig, de senkinek – aki kívülálló volt – nem tűnt fel, mert azt hitték, hogy vicces a pirított csirkemáj. Nos, ami az adagot illeti, tényleg vicces volt...

Így telt a két hét, jókedvű, intim és csipkelődő beszélgetéssel, illetve komoly szökési terv megvitatásával telt el. Egymás gondolatait memorizálták éjjel-nappal, ébren és álomban. Éberen beszélgettek, álmukban ölelkeztek. Bizarr módon ez olyan volt, mintha a mézesheteiket tölténék. Pedig körülöttük nyüzsgött az egészségügy és a rendőrség, hiszen őrizték őket, illetve elindult a büntetőperes eljárás Tilda ellen is, mivel ő okozta a tömegbalesetet, amiben sajnos végül lebénult deréktól lefelé a motoros – aki egyébként ittasan vezetett, valamint lebénulását orvosi műhiba okozta, de ez utóbbira nem tudtak bizonyítékot szolgáltatni. Így maradt Tilda, félig-meddig bűnbaknak. Szomorú hónapoknak nézett elébe, annyi bizonyos, és ebben csak a Cliftonnal való kapcsolatába vetett hite tartotta erőben és életben. És a különös közös gondolatcserek, amiket nem tudott hova tenni, ezért isteni ajándéknak tekintette. Nem tudta, meddig tart, és milyen messzire képes átgondolnia magát, ezért minden pillanatát kiélvezte, amennyire csak lehetett.

– Tilda Carppal szeretnék beszélni – szólta Janet a telefonba, a nappaliban állva. – A húga vagyok, Janet Carp. Lehetséges, hogy a telefont... Nézze, nem tudok személyesen odamenni, ez nonszensz. Több ezer kilométerre lakom! ...Igen, igen, várok... Halló? Tilda? ...Tessék?!

Janet lerogyott a telefonhoz legközelebb eső ülőalkalmatosságra, egy kellemes bőrfotelbe. De most mintha

tüvel szurkálták volna alulról, olyan érzése volt benne. Fel is pattant, nem bírt megülni a helyén.

– Hogy mondja...?! ...Én ezt... ezt nem értem! Hogy érti, hogy nyomoznak utána, mert eltűnt, és nemzetközi körözést adtak ki ellene? ...Ez biztosan valami tréfa! – hebegett-habogott szegény, mert a megdöbbentő hírekre legkevésbé sem számított. Most erre mit reagáljon?

Az alapállás a következő volt: a kedves és butuskának gondolt nővére megszökött a közveszélyes adócsajozóval, mégpedig úgy, hogy kifúrtak egy 70 × 70 centis lyukat a betegszobáikkal közös falba, majd a szélső kórterem ablakán keresztül távoztak hagyományos, lepedőleengedős módon.

„De hát hogy az öreg ördögbe’ tudott az én nővérem egyáltalán megszökni, amikor mozdulni is alig tud?!” – folytatta az elképedést a nálánál sokkal okosabb húga, miközben próbálta összerendezni a lépéseit a konyha felé, hogy sebtiben előkapjon egy hatalmas üveg málnás joghurtot, és magáévá tegye a nagy izgalomra való tekintettel.

„Vajon Anya tudja már?” – csak ő hívta Anyának, Tilda is, és anno még az apjuk is Anyunak szólította Kristine Albright Carpot.

Gyorsan előkapta a mobilját, és – habár rettentően remegett a keze – sebtiben bepötyögte a gyorshívót, majd tárcsázott. Kicseng – konstataulta.

– Halló, Anyu? – most idegességében a szokásos megnevezését is összekeverte. – ...Hogy már hívni akar-tál? ...Igen, én is pont most tudtam meg... Ez agyrém! – egy pár másodpercig csak hallgatta, amit az anyja mond

a vonal túlsó felén. – Persze, persze, megvárlak itthon, nem megyek fakultációra, és összezsomagolok egy váltás ruhát neked is... Oké, puszi, siess!

Kinyomta a telefont, és azzal az elánnal a széles konyhapultra dobta, az újságok és a virág közé. Egy darabig még csak bámult maga elé, és csóválta a fejét.

„Tilda tökéletesen megveszett. Vagy kimosták az agyát. Más magyarázat nincs.”

Mivel a két testvért 3 óra választotta el egymástól a zónakiosztás szerint, így volt egy kis fáziskésés. De mivel ők voltak nyugatabbra, ezért csaknem 5 órával volt hátrányban Janet és Kristine. Ők délután négykor szálltak a PanAm New Yorkba menő közvetlen járatára, és ezzel a 5 óra utazással, a new york-i idő szerint este kilenckor meg is érkeztek a Kennedy repülőtérre.

A telefonhívás előtti éjszakán a két szomszédos kórteremben lábadozó szerelmespár végérvényesen befejezték a szokás előkészületeit, miután egy hetes aknamunkával előre dolgoztak. Konkrétan Clifton éjjelente, egy körömvágó ollóval, amit teljesen véletlenül

„én hagytam ott, különben a bűdös életben nem mozdul ebből a mini guantanamoából a sztori két hőse”

a férfitőké eldugott kis sarkában talált, mikor kétségbeesetten kereste a WC-papírt – hiába az előző esti bab-

leves nem volt épp a legjobb ötlet a betegek fehérjepótlására –, és lenyúlt a kérdéses sarokhoz.

Az őt szinte betegesen kísérgető örök persze nem fogtak szagot, vélhetően elnyomta a kétes minőségű, csak egyszer leforrázott babból készült, biogázgyáros leves kénese illata, amely kiáradt a vécéből, és kisebb pánikot keltett az arra elhaladók körében.

Persze, senki sem hiheti, így nem várom el, hogy a kedves Olvasó megértse, első hallásra, hogy mit lehet kezdeni egy körömvágó ollóval egy kórházban, ha NEM

- vágunk vele körmöt,
- vágunk vele gézlapot,
- vágunk vele bárkinek a hátába egy nagyot, akit el szeretnénk távolítani az utunkból.

Clifton azonban erősen ráérezett, hogy kell neki ez a kicsi fegyver, még ha nem is volt a tervébe beleszőve.

Még aznap este azon tanakodott, hogy megkíséreljen-e egy hivatalos közeg elleni súlyos, esetlegesen halálos kiemelésű erőszakot, vagy inkább a jól bevált, IRS-es gondolkodásmód győzzön? Az utóbbi szimpatikus volt neki, ezért – mikor este tíz után kialudtak a lámpák, és az őrsváltás éppen folyamatban volt – nekilátott kivésni a falat.

„Vagy sikerül, vagy nem, csodák mindig lehetnek, illetve figyelembe nem vett szempontok” – jelentette ki gondolatban, amire jött Tilda gondolata – mivel már megint elfelejtette, hogy odaát bizony minden sejtését „hallják”: „Juj, ez izgalmasan hangzik! Mire készülsz?” „Psztt, drágám” – intette le a lány buzgó figyelmét – „nem szabad, hogy kint bármit meghalljanak. Még

a falnak is füle van!” – mint azt tudjuk, ez igaz is volt.

A fal vajtfülű lett, mivel Clifton az első három véset alkalmával rájött, hogy megfogta a Mindenható dicsőséges lábát – a fal gipszkartonból volt!

„Hála, hála, mindörökké hála a közkórházakat privatizáló és modernizáló, belsőépítészeti alternatív megoldásokat szerető, kórtermeket felszabdáló városi kormányzatnak!” – heurékázott gondolatban és szabadon.

„Mi az, mi az?!” – ujjongott odaát Tilda.

„Támadt ma egy ötletem, hogy elindulok és kilyukadok nálad, majd leléphetnénk ott az ablakon keresztül. És ebben már egyre biztosabb vagyok, hogy sikerülni fog, mert ez a fal gipszkartonból van!”

„Ez zseniális! ...De várj, én hogy fogok kijutni? Még nem tudok járni, az majd csak a jövő héten fog menni...!”

„Türelem, egyszerre csak egyet csinálunk, nem beszélve arról, hogy a fúrás-faragás egy hetet elvesz biztosan. Addig törekedj rá, kedves, hogy megtanulj kicsit jobban járni! Tudom, hogy meg tudod csinálni, mert erős vagy, én pedig szeretlek!”

„Istenem, Clifton, te olyan csodálatos vagy! Érted akármit megteszek... Érted?”

„Értem! Értem, hogy értem...”

„Fúrj, faragj, hatolj be hozzám!”

„...”

„...Nehogy nekem fantáziálni kezdj!” – torkolta le a lány. – „Nem úgy értettem! Már bánom, hogy ezt gondoltam...”

„Nyugi, csak ugratlak” – kuncogott magában a férfi. – „Jövő héten, meglásd, benézek hozzád!”

Azzal nekilátott a munkának gőzerővel, mert tudta, csak tíz perce van még, míg megjön az ügyeletes tiszt, és akkor már nem zöröghet.

Mindennap ebben a negyedórában tudott csak fűnifaragni, és a növekvő, mélyülő lyukat a szobájában az ajtó mellett éktelenkedő kórházi szekrénnel takarta el. Senkinek fel sem tűnt, a nővérek sem foglalkoztak vele tovább, betudták egyfajta átrendezési hóbortnak, ami a túl hosszú ideig magánzárkában tartott személyeknél lép fel.

Egy héttel később elkészült, megérkezett az ollójával – ami már jócskán kicsorbult, így a végén már pusztá kézzel kellett ütnie a falat – Tilda betegszobájának légtérébe. Persze alaposan betojtak, hogy nem keltik-e fel az örök és más személyzet figyelmét, főleg a zajjal, ami a kézi kalapálással járt. Ám, mert piszok mázlisták voltak, és mert így írtam meg, a kutya sem figyelt rájuk, meg sem hallották a kaparászást, vésést, kalapálást. A gipszkarton ugyanis mindkét végén hangszigetelő téglatörmelékbe torkollott, ami egy patkány körömezési rítusának hangjai szintjére devalválta a ricsajt. A kórtermek falain túl egy rekedt, lábszálgyulladásos tücsök is bátran túlciripelte volna, ami odabent zajlott.

„Ezek mekkora mákosak...”

„Ugye? Reggel vettem a boltban. Mákos tekercs és kifli...”

„Nem a reggelid, te hülye!”

A legnagyobb boldogsággal vetette volna menyasszonyára magát, ha nem hívta volna a gyorsabb kötelesség.

Ezért az ottani szekrényt is ráhúzta a falra, hogy eltakarja a lyukat, majd odaosont óvatosan az ágyhoz, ahol Tilda várta.

„Tudsz mozogni?” – már úgy megszokták a gondolatolvasást, amely egyszerre volt rettentően izgalmas, és sokszor rettentően zavaró. De már jobban ismerték egymást, mint önmagukat.

„Te is tudod, hogy mennyire tudok” – mosolygott huncutul Tilda a kötésben, és az ablakon beszűrődő holdfény megvilágította arcát.

„Akkor elő kell készítenem a hágcsót” – gondolta Clifton, és adóellenőri ügyességét meghazudtolva pakolt ki a szekrényből minden vászonneműt, amit össze lehet kötni.

„Tiszta jó, hogy az elsők vagyunk.”

„A hátadra kell vened, mert a bal kezem mozog, de a jobb lábam már egészen elgyengült a fekvés ideje alatt...”

„Mindenképpen. Először téged juttatlak le, biztos helyre. Mi van alattunk?”

„Egyszer a nővér mintha említette volna, hogy parkoló...”

„Ó... Akkor az anyósülésre foglak leereszteni. Semmiképp nem vezetsz!”

„...Értettem. És már bánom az egészet. Hányszor mondjam már el? A motorosról nem én tehetek. Ha nem ül részegen a mocira, nem is itt lenne, hanem másutt... Ne, kérlek, ne beszéljünk erről, annyira fáj a lelkiismeretem! Egy egész életen át nyomasztani fog!”

„Oké, oké, hagyd abba, szerelmem, mert mennünk kell. ...Kész a hágcsó!”

„Elbír kettőnket, plusz a gipszet?”

„Muszáj neki... Tanultam fizikát. Többet is elbírnak ezek így összekötve. Strapabíró anyag a vászon. Főleg, mert nincs benne műanyag, csak tiszta len.”

„Tiszta lenn...? Ha már ott lennénk! Tényleg, igazad van, menjünk!”

A sötét szobához alkalmazkodott szemük olyan éles volt, mint a macskáé. Meg olyan csipás is a fáradtságtól, de megérte. Clifton kinyitotta az ablakot óvatosan, mivel kicsit nyikorgott, és kitárta egészen. Kinézett az ablakon, jól körülmélt, ki van lent, mit látnának?

„Tiszta lenn!”

„Nézd, Clifton, értem én a textilbemutatót, tényleg, de...”

„Nem, arra értem, hogy iszkiri, mert most szabad a pálya! ...Vagy valami ilyesmi” – gondolta Clifton, és kivetette az ablakon a lepedőhágcsó egyik végét. Az lerepült a magasból, mint Aranyhaj királykisasszony fonata a mesében, és megállapodott egy kabrió anyósülése fölött.

„Azt a mákját! Zsír! ...Vagy hogy mondjátok. Pont egy kabrió anyósülése fölött...!”

Tilda felült az ágyban, hogy minél gyorsabban szerelme hátára ülhessen. A keresztbe kötött kargipszével fogja kitámasztani magát, már tudta. A testében feldúsuló adrenalin minden fájdalmát feledtette vele. Csak el innen!

„Azon vagyok, azon vagyok” – ügködött szintén felpörögve társa az ablaknál, ahogy megcsomózta a vastag fűtőcső körül a vászonlétra innenső végét.

A lány lassan lekúszott az ágy végébe, Clifton pedig úgy helyezkedett az ablaknál, hogy a hátára emelhesse a hat hete gipszben tengődő barátnőjét.

Beléjük fagyott a csend. Csak a saját szívük dobogását hallották, meg persze a másikat is. De eltörpült ez a rájuk váró megpróbáltatás mellett. Vagy most, vagy soha. Vagy együtt lépnek meg, vagy hónapokig, esetleg évekig nem látják egymást...

Az adó-nisz a hosztesz gipsszel terhelt súlyával együtt megindult az ablak felé.

„Nyugalom! Rendben leérünk. Átgondoltam mindent. Csak nyugi, kislány!”

„Kislány?! Nem vagyok kislány!”

„Jó! ...Ne most. Akkor nagylány, de le kell jutnunk, ez a lényeg!”

„...Ez olyan volt, mintha lebébiztél vagy lesziviztél volna! Tök megalázó!”

„Oké, oké, bocsi, de koncentrálnánk a feladatunkra? Vagy lehet ám pampogni a bírósági teremben is...”

„Szuper, alázz meg még jobban!”

„Hé! Tilda, nyugi, ennyire nem vagyunk idegesek! Ez csak az adrenalin és a felfokozott érzékek harca. Nyugi! Ne húzd fel magad apróságokon... Hopp! Látod-e, hogy hova jutottunk, míg itt veszekedtünk?”

– Hurrá! – tört ki az örömkialtás a szőke és begipszelt lányból, aki már a kabrió anyósülésén ücsörgött, és sajgott minden tagja, de boldog volt és szabad.

– Csssst! – csitította a férfi őt észre térítendő, hogy éjjel tizenegy van, és ők pedig épp szökésben.

„Ne haragudj” – szeppent ismét elméjében a lány. „Ezt gondolhattam volna! ...Inkább.”

Társa idegesen nézett körül, de senki sem figyelt.

„*Bolondbiztos forgatókönyv!*”

Vasárnap este lévén bulizó fiataloknak tűnhettek, akik kétes hírű hepaj miatt a kórház környékén tivornyáztak. Senki sem figyelt rájuk, és a lelógó hágsóra, mert az emberek már csak ilyenek: a saját sorsukon túl másoké csak kivételes esetben számít.

De ez a ridegség, a világ cinikus nemtörődömsége most kapóra jött nekik. Máshol ártott és gyilkolt – itt most életet adott és hasznat.

„Kulcs persze nincs” – gondolta Clifton. „Francba! Még jó, hogy itt van nálam ez az olló, kicsorbulva...” – zsebébe nyúlva, benne találta a segítő szerszámot. „Mikor tettem zsebre? Azt hittem, eldobtam...”

„*El is dobtad, amilyen béna vagy. ...Oppardon!*”

„*Ne szapuld, te írtad ilyenre...*”

„*Na és, az én »gyerekem«... Majd szól, ha zavarja, hogy szapulom!*”

„Hát nem esett jól! Te meg mindig beszúrsz sorokat magadról. Szerinted kit érdekel?” – gondolta Clifton.

...Rendben, sajnálom. Nem is vagy béna. Annyira. Ez így oké?

„Elmegy” – felelte ő.

„Kivel beszélgetsz?” – kérdezte tőle Tilda még mindig gondolatban, mert biztos, ami biztos.

„Ja? Csak a szerzővel. Lebénázott, hát beszóltam neki.”

„Helyes. Már engem is zavart. Állandóan leszökéz, meg butának titulál. Pedig nem is vagyok az. És amúgy is át kell festetnem a hajam, hogy ne találjanak meg...”

Ekkor halk pöfögéssel beindult a motor, nem nézték meg, milyen autóba csüccsentek, de megnyugtató volt a lovak halk morajlása a motorban. Bizonyosan sportautó-féle, tehát ezzel könnyen elmenekülhetnek. És remélhetőleg nem kell utánakötni a benzinkutat, mivel túl sok pénzük nem volt, illetve nem állhattak meg akárhol.

Nemsokára felfedezik, hogy megszöktek, és Tildát mindenképpen körözni fogják. Clifton pedig tettestárs, ez sem jó ajánlólevél a további évekre. És egyáltalán...

Az autó kilőtt a parkolóból, és hamar maga mögött hagyta a börtön emlékü kórházat. A kipufogófüst pillanatok alatt feloszlott, kihűlt helyet hagyva maga után. A parkolósávbán tisztán kirajzolódott a rokkantaknak fenntartott hely jele...

Clifton ügyesen vezetett a lábadozó karjával,

„ez mekkora képzavar már”

és Tilda is jól tűrte a rá ható, sebességkülönbségekből adódó, hirtelen támadó tehetetlenségi erőt egyes piros jelzéseknél.

„Nem hajtok át, csak ha zöld, ez nálam szabály” – gondolta Clifton.

„Szeretem a szabályaid” – mosolygott a lány.
„Megnyugtатnak. Most már nem tartom hülyeségnek őket.”

„Eddig hülyeségnek tartottad őket?”

„Ezért szerettem beléd.”

„Jaj, ez olyan kedves...”

„Ott egy benzinkút!” – biccentett a lehajtó felé a lány.
„Be kell vásárolnunk pár dolgot szerintem...”

„Nem is vagy te buta, és gyanítom, ma éjjel szőke sem. Milyen színt választottál?”

„Te milyet szeretnél?”

„Arrrrrrrr, vörös, mert az jól megy a cicás szemeidhez, arrrrrrrr, és akkor nagyon-nagyon rossz kismacsek leszel!”

„Jaj, hogy te milyen ...huuuncut vagy” – pislantott rá sokat mondóan Tilda, aki hamarosan levetette szőkeségét. „Nem rossz ötlet, magam is szívesen lettem volna vörös, de nem volt merszem befesteni. Nem tudtam, ki nek tetszene. De ha te így rákattantál, nagyon, nagyon, nagyon szívesen leszek vörös!” – sóhajtotta vággyal és elhasználódott levegővel teli tüdővel aztán.

Megálltak a benzinkúton, ahol Clifton – Tildát gondosan bekötve és az anyósülésen aggódón hátrahagyva – hitelkártyával bevásárolt maguknak az útra. A kártyát – milyen meggondolatlan autótulajdonos, aki a kulcsot elviszi, de a fizetőeszközt bent hagyja a kesztyűtartóban?! – a szökés közben szerezték, és nagyon megörültek neki.

– Köszönöm, Patrick úr – üdvözölte a kutas, mikor visszaadta a kártyát Cliftonnak. – A szomszédomat is így hívják. Talán ismeri? Hans Patrick. Nem? Semmi gond, amúgy is rémes alak. ...Jó utat, biztonságos vezetést! – köszönt el mosolyogva, aztán visszatért a raktárba leltározni.

„Patrick? Ezt te találtad ki?” – kérdezte Tilda magában, mikor legnagyobb megkönnyebbülésére és szorongásoldására visszatért a férfi, és minden rendben volt.

„Nem fogod elhinni, de eredetileg igen. És aztán tesék, mi volt a kártyára írva? Clifford Patrick! Ez már túlontúl, édeni boldogsággal átszőve is tökéletes!”

Tilda elnevette magát a csalafinta mondathalmazon.

„Hoztam vörös festéket... Meg mindent, ami kell!”

„Ó, én hősöm és tigrisem! Rááááaurrr, mától én leszek a kicsi kis pumád!” – kacagott tovább a lány, míg elindultak a kútról, amilyen gyorsan csak lehetett, hogy minél messzebb kerüljenek New Yorktól.

„Puma? Tényleg pumára gondoltál?”

„Ó, basszus! Ezentúl nem fogunk tudni barkochbázni, ugye?”

„Jaj, tényleg! Meg Activity-zni sem! Meg torpedózni sem... Meg kártyázni sem... Hacsak... Támadt egy ötletem, és ezzel két legyet üthetünk egy csapásra!”

Az autó robogott velük, ki a Nagy Almából, be a kontinens belsejébe, egy új életkezdéssel és kalandos jövőképpel együtt. Hátuk mögött hagyták látszólag a múltat és a jelen már elfeledett részét. Gondolataik összefonódtak, lélekben eggyé váltak, és már igazán nem volt messze, hogy az életüket is megpecsételjék, kapcsolatukat és testüket is összekössék a házasság szentségében.

Az autó robogott velük a keleti partra, dél felé, Las Vegasba, hogy – a hamiskártyázás általi gyors meggazdagodás reménye mellett – minél hamarabb megesküdhessenek, és többé semmi és senki ne választhassa szét őket sem ásóval, se kapával, se nagy haraggal és haranggal, de még gipszkartonnal sem...

„Még mindig van?”

„Persze, itt nincs vége! Várjuk, hogy még egy szereplő feltűnjön a színen...”

„Hát... pedig már azt hittem, mehetek aludni...”

„Hát erre rá... ..faragtál.”

„Nem vagyok én farágó!”

Körös-körben, ahogy szétnézett a betegszobában, Janet mindenütt a rendőrség embereit látta. Két ember szökésére fejenként négy rendőr jutott. Pakoltak jobbra, kérdezősködtek balra, közvetlen előtte pedig egy „Helyszínelő” feliratú, fura figura egy még furcsább ecsettel törölgetett az ablakpárkányon, ahol még mindig kint lengett a kézzel összefabrikált lepedőhágcsó. Leheletfinom port vitt fel a széles pamacsra, mintha csak ki akarná sminkelni a tett színhelyét. A púder azonban ebben az esetben – amit minden valamirevaló, sorozatnéző olvasó tud – nem elfedni, hanem felfedni hívatott a természetes zsírzású ujjbegyek minden szempontból különleges és egyedi nyomatait.

– Háppci! – tüsszentett Janet, miután belefeledkezett a furcsa helyszínelő munkájába, és kicsit közelhajolt hozzá.

– Ne hajoljon már ide, hát tönkreteszi a bizonyíték feltárását – mordult fel a fiatal férfi.

– Bocsi – húzódott hátra a kíváncsi tinédzser pironkodva. „Egy „egészségedre!” nyugodtan megtette volna” – dühöngött magában.

– Mhmh – mordult újra a fiatalember, és egy pillanatra hátranézett, de csak a reflex vitte erre.

A sildes sapkától nem látszott, hogy Janet Carp megint Tony Wallace-szal néz farkasszemet.

– Ez nem igaz! Már megint te zavarasz, nem szőke szőke lány?

– A bunkesz takarítófiú?! – nem kis megdöbbenéssel nyugtázták a találkozást. Egy pár másodpercig fürkésztek egymás arcát, és arra próbáltak rájönni, hogy vajon ennél mi rosszabb történhet még velük aznap.

Tőlük három méterre egy villanyszerelő repült el egy szál zsinóron Tarzanként üvöltve. A pszichiátriáról indult, és némi feszültséglökés segítette az extrém továbbhaladásban. A létra hosszan és hangosan eldőlt, nem kis riadalmat keltve az arra ténfergőkben.

„Na jó” – gondolták egyszerre, egymástól függetlenül, csak maguk belső hallására – „Azért nem is olyan rémes a helyzet...”

– Mi van, kiutáltattad magad a suliból? Meguntad a vidéki életet? New Yorkban biztos sok bunkó lakik, úgyhogy otthon érezheted magad duplán – fintorgott rá Janet, mivel a legszívesebben jól arcon csapdosta volna Tony-t. Valahogy zsigerből utálta, vagy legalábbis valami ilyesmit érzett. Üvöltve lehányta volna.

– Megyek inkább dolgozni. Ennek legalább van értelme, szemben veled, te kis elcseszett leszbikus lédi – sziszszent rá a fiú, majd hozzátette: – Megnéztem, mit jelent a kitűződ. Mi van, már nem hordod? Nem lázadsz? ...Hála a jó égnek, a sulitól cirka két nap alatt megszabadultam. Aztán hazajöttem. Közöd? Ha ezt a melót is elvesztem miattad, én...

– Mi van? – csapott le az utolsó mondat egyik sarkalatos szava okán a lány.

– Jól van, nem miattad, csak ki nem állhatom, hogy valaki felismert ebben a szar állapotomban. Inkább húzz el, és ne zavarod a nyomozást, jó? Béna tinicsaj.

Ekkor lépett oda a nyomozást vezető rendőr, aki már korábban tájékozódott Tilda Carp és Clifton Curtis családjáról és hozzátartozóiról, és rögtön oda is köszönt, majd nyújtotta a kezét, hogy bemutatkozzon.

– Te bizonyára Janet vagy, Tilda Carp húga. Én vezetem a nyomozást a nővéred és a vőlegénye szökése ügyében. Merre van az édesanyád? Szeretnék neki néhány kérdést feltenni, és azután neked is.

– Kiment a mosdóba, mindjárt visszajön – hebegte a tizenéves megszeppenve, mivel gyerekkora óta félt a rendőrségtől, az orvosoktól és minden hivatali személytől. Kiskorában, édesanyjával el kellett mennie, hogy családtámogatási juttatást kérjenek – miután az apja elhagyta őket –, mert őt nem bízhatta senkire, Tilda pedig már iskolába járt. Ott egy nagyhangú bácsi lehajolt hozzá, rákiabált, majd felkacagott és felkapta a karjába, háromszor megpörgette a levegőben, majd a karjára ültette, és adott neki egy szem cukorkát. Ott és akkor olyan sokkot kapott szegény kislány, hogy azóta sem bírta elfelejteni. „Ígérje meg, hogy nem ad cukorkát” – könyörgött magában.

A vezető nyomozási felügyelő – látván a lány zavarát – biztatóan rámosolygott, hogy oldja a feszültséget, majd odébbállt, mert meglátta a folyosón bejönni Kristine-t a mosdók felől.

– Meg is van. Köszönöm! Ne menj messzire! – még hallotta a megjegyzését Janet, majd összerázkódott és kiverte a hideg veríték.

Ez a Tony gyerek még mindig mellette állt, és akkor látta meg, hogy valami csúfondáros kacagás kezdett kiülni az arcára, és gúnyosan mutogatott rá, miközben ezt mondta:

– Tilda Carp húga vagy?! ...Ne már! – és felnevetett.
– Akkor már értem, a bénaság genetikai viszonylatú... Ez beszarás! Hihetetlen...

– Honnan ismered a nővéremet? – Janet érdeklődését gyanakvóan összehúzott szemek és ajakbiggyesztés mögé bújtatta.

– Egy darabig dolgoztam a Wal-Martban, ahol ő is, aztán kirúgtak, de emlékszem, hogy őt mindig szívtam, ki nem állhattuk egymást, ugyan csak két hétig, de sikerült megkeserítenem az életét, igen, igen! – Tony már szinte örömtáncot járt magában, és nevetséges látványt nyújtott, ahogy ott pogózott a sürgő-forgó rendőrök, nyomozók, és a hozzá hasonlatos gyakornokok között.

– Szerintem nem érsz rá ennyire, Tony – szólt rá valaki hátulról, a tömegből határozottan.

– Oké, oké, már megyek is, elnézést – jelzett az, mikor lenyugodott, és kiélvezte a kárörvendését a Carp család megalázása fölött.

Janet csak rázta a fejét megvetéssel telve. Ezen szavak estek ki belőle:

– Hát, te nem vagy százas...

– Háh! – mutatott rá Tony a hatalom bitorlóinak magabiztosságával, így „lelőve” Janetet és a poént. – Tilda Carp húga! Ezért már érdemes volt ma felkelnem...!

Ezzel a fordulóval lejtett egy örömtánclépést, és visszaállt rögvest a munkához. Mielőtt az ablakon behussanó szél ellene dolgozott volna, gyorsan begyűjtötte celofánnal az arra kóricáló ujlenyomatokat, majd gondosan felcímkéztet, kicsi, műanyag, átlátszó tokokba gyömöszölte az eredményt.

Ő volt egyébként a legagilisebb gyakornok, pedig csak két hete dolgozott a rendőrségnek és a helyi bíróság törvényszéki osztályának, két műszakban. Az egyikben segített a helyszínelésnél, a másikban pedig adatokat vitt be számítógépre. Szóval csak a viselkedése volt óvoda kiscsoportos szinten, ha dolgozott, azt egyre komolyabban igyekezett művelni. Még pislákkolt benne az értelem szikrája...

„De te ezt biztosan el fogod oltani...”

„Nincs neked más dolgod most így hirtelen?”

„Dehogyan nincs... Felhívom a kiadót, hogy tiszta bukta ez a könyv.”

„Nem bukta! Kolbász, majonéz és kenyér, de nem bukta!”

„Egy túróst nem az!”

„Így van, nem túrós bukta!”

„...De megéheztem...”

„Szuper! ...Ha kimész, hozzál nekem is! ...Kösz!”

...Na, végre. Magunk vagyunk.

A túrós buktát leszámítva, Janet elég rosszul érezte magát. Hol van a nővére most? Mi a fenét csinál az a szerencsétlen azzal a pszichopata skizofrén paranoiás állattal odakint? Pláne, hogy első számú körözött, nemzetközi szinten, mivel egy tömegbaleset okozása miatti perben gyanúsított?

„Körözött... Mégis van itt túró!”

Ez teljesen abszurd! A legrosszabb ébren töltött álom... De meg hogy szökhetett meg Tilda majdnem totál gipszben? Ekkora hülyeséget?!

Kiszédelt a kórteremből, pedig leült volna a nővére kórházi ágyának szélére, de Tony nem túl kedvesen emlékeztette, hogy az is bűnügyi helyszín, és szabadon kéne hagyni, úgyhogy inkább menekülőre fogta. Ez genetikailag amúgy is jobban ment neki, mint a konfliktusokkal szembeni ellenállás.

– Mit is akartam? – szédelt végig a folyosón, amikor is lehuppant egy székre a váróban. Nem tudott magával, a történetekkel, az emberekkel mit kezdeni. Mekkora felhajtás ez is! Mert hogy nem zárhatják ki ugyebár, hogy ez itt New York, és emberrablás is lehet a háttérben. Ugyan rejtély, ki akarhatna elrabolni egy tényleg bénácska vidéki lányt, meg egy teljesen bezizent adóhivatalnokot? De mindegy is. Ez az egész város nem normális, úgy ahogy van. Meg a földgolyó sem... Amelyik képes a hátán hordani egy ekkora lúzert, mint ez a Tony... Nem ment ki a fejéből. A lehető legjobb riasztószer pasik ellen, és a legnagyobb érv a lesbicizmus mellett... Amire persze egyre kevésbé fáj a foga, a szíve és egyéb, nem létfontosságú szervei. Lassanként rájött, hogy az egész csupán a Russel Bruce elfelejtésére irányuló, elég elvetemült és buta kísérlet volt. Hiába, a lelke mélyén csak nem akarta a saját nemét szeretni. Ez van... Tiszta szívás. Totális leégés. Az emberiség összeomlása, és ilyesmi tizenéves sztereo- és szeretotípiák jártak az eszében. „Olyan depi vagyok, mingyá öngyi

leszek, mondaná erre röhögve Holly” – eszmélt rá, hogy nem otthon van, muszáj kicsit felráznia magát a saját hallottaiból. Ez New York, az ég szerelmére! Az élete a feje tetejére állt, bár még mindig nem bírta elhinni, amit a telefonban hallott, és ami miatt iderepültek az Államok másik feléről...

– Khm-khm – hirtelen egy árnyék vetődött rá, s még szerencse, hogy csak az árnyék, s nem a gazdája. New Yorkban mit lehet tudni...

– Janet Carp kisasszony? Én Francis Sherlene vagyok, a nővére kirendelt ügyvédje.

Felnézett. Egy férfi állt előtte, szakállas, szemüveges, papírrágó figura. Tipikus ügyvéd, de a neve... Ez valami vicc? És nyújtja a kezét, hogy szociális kapcsolatba kezdjenek...!

– Tessék?

– Ön Janet Carp?

– Igen, de maga...

– Tilda ügyvédje vagyok, a tömegszerencsétlenség miatt benyújtott per ügye miatt vagyok itt, az ő képviselőjében. És mivel Ön mint tanú van jelen, így az Önében is.

– Igen, de a neve... Ez komoly?

– Nem értem. Miért? Francis Sherlene. Mi ezzel a gond? Talán már hallott rólam? A Jogi percekben szoktam néha megszólalni. Örülök, ha emlékeznek rám...

– Magának női neve van!

– Női? ...Ne vicceljen. Erre nincs időnk. Inkább jöjjön, mert hamarosan mindenféle kérdéseket fognak feltenni, és jobb, ha én is ott vagyok, mielőtt butaságokat

fecsegne, amivel bajba sodorja magát – azzal karonfogta, mint egy tízéves kislányt, és az utolsó három szót erősen megnyomta, utalva arra, hogy nem szereti, ha feltartják a munkájában.

Janetben beindult a hivatali emberekkel kapcsolatos félelem, és ijedten megkérdezte, mialatt a folyosón végigtuszkolta őt a tömegben apai védelemmel a jogász:

– Hova visz?

– Nyugalom, csak az édesanyjához. Őt most hallgatják ki az ügyben, de én sajnos dugóba keveredtem, így elkéstem, nem ülhettem be mellé, ezért elnézést kérek. Jól jegyezze meg, mert itt nem szokás elnézést kérni ezért... De én korrekt vagyok, ezt szeretem kimutatni.

– Hurrá – nyögte Janet a tizenévesek minden utálatával.

– Nem, ne köszönje meg, azt sem, hogy magázom és nem tegezem, habár még csak tizenöt – tette hozzá felsőbbrendűen Sherlene.

– Nem mindegy ez az angolban? – vetette oda a lány, aki akaratán kívül éppen karban tartották.

– Maga egyedül nem verekedte volna át magát ezen a tömegen, kisasszony – felelte a férfi, majd, mint aki jól végezte dolgát, elengedte a folyosó végén, majd bekopogott a „Főorvos” feliratú ajtón, ami pont az orruk elé került.

– Volt néhány műhibaperem itt, ismerem a járást.

– De megnyugtató – lehelte Janet –, remélem, nem itt temetnek el...

Az ajtó megnyílt, ők pedig bemehettek.

Az ügyvéd még egyszer ránézett, majd válaszolt korábbi kérdésére.

– És nem, nem mindegy az angolban.

„Fáradt vagyok” – sóhajtott Tilda a kocsiban. „Mikor érünk már Vegasba?”

„Tényleg, ott vagyunk már?”

„Nyugalom” – csitította Clifton, miközben kétszázal repesztettek – persze mérföldben, nem kilométer per órában – a sztrádán a csillogó, nevadai szerencseváros irányába. „Aludj egyet, és odaérünk. Ugyan csak egy hét oda az út, én viszont nem alszom... A filmekben is azt szokták, nem? Haha! Majd valamit kitalálok. De te biztosan nem vezetsz! Az hétszentség!”

„Na, persze. Még meddig akarsz emlékeztetni rá?”

„Kitaláltad már az álneved?”

„Még nem... De dolgozom rajta. Esetleg Shelby Kay...?”

„Ne bosszants! Ha szemtelen vagy, még izgatóbbá válsz a számomra...!”

– Szóljunk már meg – nyögött fel rekedten a lány mellette az anyósülésen.

„Anyósülésen... Elgépelted...”

– Elrozdásodik a hangszálam... – tette hozzá, mert még volt levegője.

– Berozsdásodik – javította ki a férfi –, berozsdásodik. Nem el.

– Nem mindegy?! ...Könyörgöm, legyen mindegy... Végre... Már egy hónapja a szavad se lehetett venni!

– És a gondolataim? Azok smafukok?

– Smafukok? Ez milyen szó? Ilyen nincs is! ... Most megfogtalak és revansot veszek: nincs ilyen szó! Smafu van, de nem teszel mögé ilyen kettőzött többes számot...

– Jól van, jól van, fifti-fifti. Te is nyertél, meg én is, és még Vegasban sem vagyunk – hajolt Tilda felé Clifton – jelenleg Clifford Patrick –, hogy megcsókolja, és ölelje, amíg bírja. Amikor rájött, hogy éppen ugyanazt a méteres baromságot készül elkövetni, ami hat hetet kivett az életükből, és egy bolond motorosnak majdnem az egészet is...

– Ha! És még te nem hagysz engem vezetni! Te megörültél?! – kiáltott rá a lány, visszatolva a kormány elé a meglepődött és szégyenkező sofőrt. Majdnem átmentek a szemközti sávba, ugyanúgy, mint akkor... Déjà vu...

– Oké... Jane nem beszólni, fáradt Tarzan pedig lehajtani az első lehetséges motel kinézetű képződmény mellett... – intett Clif, hogy lefordulnak, amint lehet, és nem az árokba, hanem a lehajtón, pihenni.

Tilda nevetni kezdett, a sokk utáni endorfinlöket miatt, és megjegyezte:

– Most vagyunk fifti-fifti...

– Imádlak, Tilda Carp – somolygott az adó-nisz elégedett arccal.

– Dettó, Clifton Clifford Patrick Curtis – mosolygott a leendő vörös szőkeség, és a kabrióba beszáguldó szél kellően pajkosan eljátszott hajtincseivel.

Minő kép.

„Na! ...Most van vége. ...Maradt még abból a körözöttből nekem is?”

*Ennek a sztorinak itt tényleg vége.
De olyan, mint a busz: jön a következő...*

(....Még mindig folyik a tollam!!!)

Az idióta nevek, amiket valóban létező spam-feladó generátumok (!) ihlettek, és ezek kiejtési jegyzéke a romantikus regényparódiához, abban a sorrendben, ahogy megjelentek a Levélszemét mappában:

Tilda Carp	[tilda karp]	főszereplő
Tony Wallace	[toni velisz]	főbosszantó
Clifton Curtis	[klifton körtisz]	főszereplő
Diana Gabriel	[dájána gébriel]	főszereplő volt nője
Russel Bruce	[rászel brúsz]	főmeleg
Ward McKee	[vórd mekkí]	főnök
Luvenia Evan	[ljuvínia iven]	főszereplő volt nője
Tawna Kohara	[tóna kohara]	főszereplő volt nője
Donella Maisha	[donela méjsa]	főszereplő volt nője
Francis Sherlene	[frenszisz sörlín]	(fő)ügyvéd
Shelby Kay	[sölbi kéj]	főszereplő volt nője
Lanoie Drew	[lanoáj drú]	főszereplő volt nője
Kristine Albright	[krisztin ólbrájt]	főszereplő anyjának lánykori neve
Holly Zuniga	[hali cuniga]	(nemfő)pompina
Janet Jtyf	[dzsenet dzséjtívájef]	(a 'Jelly Tornada Youth Feminists' [dzseli tornéjda júszt feminisztiszt] mozaikszóából) főálnév a főszereplő húgának :)

és ami csak úgy jött, spam nélkül:

Clifford Patrick	[kliford petrik]	főpeches bankkártyás
------------------	------------------	----------------------

Robin
O'Wrightly
(eszetlen
SZERELEM)

*„A szőke nő találkozik az adóellenőrrel...
Első olvasatra ez egy vicc. Másodikra is az.”*
(egy türelmes olvasó)

„Még hogy »a szerelmesregények 80,56 százaléka tinédzsereknek való«? Cáfolom! A maradék 9,44 százalék nevében...”
(egy kevésbé türelmes olvasó)

„Csak két dolog biztos: a halál és az adók.”
(amerikai mondás Murphy szerint)

„Meg az SZ-etlen SZ-ERELEM.”
(Robin O'Wrightly hozzá-tétele)

Ez a kötet nem egy szerelmesregény paródiája, hanem az összesé. De hogy ne csupán öncélú poénkodás legyen, természetesen van mondanivalója is: nem csak mínusz centikben mérhető a legmélyebb kapcsolat férfi és nő közt. Még ha ehhez az örület határát kell súrolni a túldalról...

„Húsz évig készült a szerző arra, hogy megírja ezt a könyvet. Húsz nap alatt jegyezte le végül. Meg is látszik...”

(egy névtelen kritikus)

A könyvben szereplőkkel való bármely hasonlóság csak egy véletlen spamgenerátor műve.

